

МЕГЪН МАРЧ ИСТИНСКИ СЕКСИ

Част 2 от „Истински“

Превод от английски: Raina, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

РИПЛИ

Двадесет години по-рано

— Няма да ходя никъде с вас — изкрещя заваляно баща ми към полицая, който влезе в Аквариума, час след като тялото на майка ми бе изнесено.

Стоях скрита в ъгъла, стиснала в ръце розова китара от дърво и пластмаса. Не свирех, защото мама ми бе казала да не го правя, когато татко е наоколо. Това го ядосваше.

Но той вече бе ядосан, а мама я нямаше.

Преди няколко часа имах нужда да се изпишкам. Не биваше да съм долу, когато имаше клиенти, освен ако татко не ми е възложил някакви задачи, но тоалетната на горния етаж не работеше добре. Слязох на пръсти по стълбите, надявайки се, че никой няма да ме види, преди да се скрия в някоя от тоалетните, на чийто врати имаше нарисувани каубойки и русалки.

Само че така и не стигнах до някоя от тоалетните. Сивите плочки на пода, които обикновено аз миех с парцала, сега бяха обагрени в червено от голямата алена локва около мама.

— Мамо? — прошепнах аз, въпреки че знаех, че няма да ми отговори. Тя беше безмълвна и напълно неподвижна.

Мъж лежеше с лицето надолу в друга тъмноалена локва... мъжът, който ми даде китарата... и той също не помръдваше.

Не знаех от къде идват истеричните писъци, докато Пърл, една от редовните клиентки на бара, за която се преструвах, че ми е баба, не нахълта в банята и едва не връхлетя върху мен.

— О, милостиви Боже! Рип, излез от тук. Не бива да виждаш това — задави се тя, преди да ме избута през вратата.

Но аз вече го видях и може да бях на девет, но не бях идиот.

Мама беше мъртва.

Мъжът беше мъртъв.

И сега полицията мислеше, че татко има нещо общо с това.

Барът се изпразни още щом клиентите чуха дете да пици в банята, или може би защото изтичах навън, крещейки „Мама е мъртва!“. И в двата случая, всички хора се блъскаха да излязат от бара, докато татко им крещеше, че не са си платили сметката.

Сега лицето на татко бе аленочервено, докато спореше с полицаия.

— Нямате избор, г-н Фишър. Идвате с нас за разпит. Не се тревожете, сестрата на жена ви ще се погрижи за дъщеря ви.

При тези думи, баща ми се обърна учудено към мен, сякаш току-що си бе спомнил, че съществувам. Леля Лорън стоеше на няколко метра от мен, с братовчедка ми Бранди, която я бе прегърнала през кръста. Тя беше само на шест, но беше зла като всяко единадесетгодишно момиче, което съм срещала. Заради нея не ми беше останала нито една кукла Барби. Тя винаги им махаше главите или им режеше косите и рисуваше по тях с черен маркер. Когато се оплаках на мама, тя ми каза да споделям играчките си, тъй като Бранди нямала никакви.

Дрехите ѝ бяха износени, а маратонките ѝ бяха сиви, вместо оригиналния бял цвят, затова предполагах, че мама е била права. Обаче все още смятах, че е зла.

— Върви, Франк, аз ще се погрижа за момичетата. Ще ги заведе в Макдоналдс и ще им взема детско меню, докато полицията... направи каквото има да се прави. — Леля Лорън се задави малко при последните думи.

— Не ми дреме къде ще ходиш, но гледай банята да е почистена, преди да се върна.

Стомахът ми се преобърна при мисълта да почиствам локвите кръв.

„Девет е подходяща възраст да се научи какво е здрава работа. Ще е добре за нея.“ Това заяви татко на мама, когато тя му каза, че не бива да чистят бара, а само апартамента горе. И точно като всеки друг път, татко печелеше, и докато чистех с парцала повръщаното и урината, се чудех защо възрастните са толкова гнусни. Дори по-гнусни от децата.

Но не смеех да се оплаквам, защото когато татко избухнеше беше много страшен, особено ако думите му са заваляни като сега. Това винаги означаваше, че ще ме удари.

— Да вървим, г-н Фишър. Колкото по-бързо тръгнем, толкова по-бързо ще свършим с този въпрос — заяви полицаят облечен в прясно изгладена униформа.

— Да, все едно ще повярвам на това.

Но вместо да продължи да спори, татко тръгна с тях. Не разбирах защо го водят в участъка, но предположих, че ако нямаха причина, нямаше да го направят.

Когато вратата се затвори зад тях, останах сама с леля Лорън и Бранди, леля мина зад бара и взе бутилка от рафта, наливайки си питие в голяма чаша. От цвета му реших, че е уиски, защото мама обичаше да пие това.

Мама е мъртва.

Гърдите ми се стегнаха и сълзите ми започнаха да капят по китарата.

Кой може да ѝ причини такова нещо? Миналата седмица татко я удари, карайки носа и устната ѝ да започнат да кървят, но той не може... не би... *Нали?*

Леля Лорън пресуши чашата, преди да напълни още една. Когато я вдигна за втори път към устните си, тя спря, за да каже:

— Тя трябваше да знае по-добре — прошепна, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво?

Леля ми пресуши чашата и я сложи на бара.

— Трябваше да знае по-добре и да не се замесва с Джил. Предупредих я. — Леля Лорън изсумтя грубо. — Знаех си, че да се задява с този мъж няма да ѝ донесе нищо добро. И виж какво се случи! — Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

За пръв път откакто излязох от тоалетната крещейки, Естебан, папагалът на мама, изграчи.

— *Мръсна курва. Мръсна курва.*

Леля ми въздъхна зад бара.

— Целият свят ще говори и по-кофти неща, затова предполагам, че е добре да започнем да свикваме отсега. Да се махаме от тук.

Два часа по-късно се върнахме от Макдоналдс и застанах на вратата на тоалетната. Полицайте си бяха тръгнали, а майка ми вече я нямаше.

Леля Лорън взе бутилката уиски и изчезна горе в апартамента. Преглътнах горчилката, спомняйки си думите на татко, че най-добре да сме изчистили, преди да се прибере. Леля Лорън определено нямаше да го направи.

Затваряйки очи, отново видях мама в локвата от кръв и детското меню се сви на топка в стомаха ми, заплашвайки да излезе по същия път, по който бе влязло.

Не могат да ме накарат да го направя. Няма да го направя.

Но когато баща ми се прибра след няколкото часа и видя, че не е свършено, започна да крещи. Леля Лорън не се събуди, а Бранди се скри.

Сълзите не спираха да се стичат по лицето ми, докато потапах парцала в кофата, а водата ставаше червена.

Сбогом, мамо!

ГЛАВА 2

РИПЛИ

Настоящето

Сама в празната къща на Боун слушах как Естебан крещи от клетката си.

— *Трябваше да знаеш по-добре.*

Птицата имаше неприятния навик да казва най-грешните неща в най-неподходящия момент.

— Млъквай!

— *Тъпоумник.* — извика той, преди да разпери криле и да се наежи.

Когато Антъни дойде с АТВ-то до езерото, за да каже на Боун, че ченгетата са тук, той не каза за какво. Боун отиде при него и двамата поговориха за кратко. От мястото, на което стоях, можех да чуя как Боун проклина, преди да се върне обратно при мен.

На върха на езика ми имаше много въпроси, но не ги зададох. Досетих се, че ще ми каже, че трябва да се върнем в къщата, но когато го направихме, всичко се обърка.

Боун излезе през входната врата, а Антъни бе плътно по петите му. Когато се върнаха, той си взе портфейла и ме целуна силно, преди да каже.

— Стой тук. Ще се върна възможно най-скоро.

Вече не можех да сдържам въпросите си.

— Какво става, по дяволите, Боун? Как може да имат заповед за ареста ти? В това няма никакъв смисъл.

— Ще се погрижа за това. Простотии са и нямат доказателства, затова всичко ще свърши много скоро.

И тогава все едно ме удари мълния.

— О, мамка му. Заради Естебан е, нали? Да не би Бранди...

— Всичко ще е наред. Остани в къщата, защото гарантирано навън се навъртат папараци, които се мъчат да направят снимка. Щади

си глезена.

И след това излезе, а аз останах сама, чудейки се дали Боун не е напълно побъркан.

Остани в къщата. Не се тревожи. Ако наистина очакваше да направя това, значи бе напълно луд. Нямахте го от пет минути и няма начин да остана тук и да чакам.

Всичко това би трябвало да е заради Естебан, което значеше, че вината е моя. Ако не обичах проклетия папагал прекалено много, че да го оставя на грижите на татко и Бранди, нищо от това нямаше да се случи.

На практика той бе мой във всеки смисъл на думата. Само, че не и *легално*.

Естебан принадлежеше на мама, а сега на татко, но единствената причина все още да е жив, че да ръси мръсотии беше, че аз се грижех за него през последните двадесет години. Татко не правеше друго, освен да го псува откакто се помнех.

И въвлякох Боун в това, само защото *трябваше* да спася птицата.
Мамка му!

Имаше ли нещо, което да не съм способна да прецакам? Не биваше да искам помощта му. Трябваше да помоля Хоуп да ми даде пикапа си и да се справя сама.

Заподскачах към чантата си и извадих телефона, за да се обадя на най-добрата си приятелка. Тази вечер тя не беше на работа и трябваше да излезем на вечеря, ако се бях прибрала на време от Боун.

Мразех се за това, че напоследък ѝ се обаждах само, когато съм загазила, но тя знаеше, че и аз бих направила всичко за нея, затова потиснах вината.

Тя отговори на второто позвъняване и усмивката си пролича в гласа ѝ.

— Хей, момиче. Какво става? Продължавам да виждам снимки на теб и на това секси кълтри момче из целия интернет. Кълна се, снимките се появяват непрестанно, коя от коя по-яка. Двамата сте адски сладки заедно.

— Мислиш ли, че можеш да дойдеш да ме вземеш?

За миг надвисна тишина, преди тя да отговори.

— Мамка му, нещата вече оплескаха ли се? Много съжалявам, мила. Какво направи този задник?

Засмях се на бързата промяна на държанието ѝ. Ето това се казваше добра приятелка.

— Не по начина, по който мислиш, но ми трябва превоз, а колата ми е у вас.

— Разбира се. Какъв е адресът?

Отидох до масичката, на която лежах няколко запечатани плика и издиктувах адреса.

— Нямам идея къде е това, но ще го потърся в Гугъл. Ще дойда колкото може по-скоро. Но кажи на Боун, че ще го кастрирам, ако те е наранил.

Тя затвори, преди да успее да ѝ кажа, че той не е тук.

Четиридесет и пет минути по-късно се насочих по алеята към портата, когато видях, че пред нея спира кола. Бях облечена с дънките от предишната нощ и една тениска, която откраднах от Боун и завързах на възел на кръста, за да не стига до коленете ми.

Огледах се бързо наоколо, и не видях други коли, освен пикапа на Хоуп, но това не значеше, че някъде не се крият папараци. Това бях научила от Боун.

— Как да отворя портата? — промърморих аз. Той имаше някакъв сензор в предната част на колата, но отвътре не виждах никакъв механизъм за отварянето. *Нима ще се наложи да прескачам оградата?*

Буквално можех да си представя снимката на това в таблоидите.

ГАДЖЕТО НА БОУН ТРАШЪР, ОТЧАЯНО ОПИТВА ДА ИЗБЯГА ОТ ДОМА МУ И ПРЕСКАЧА ОГРАДАТА
ОБЛЕЧЕНА В КРАДЕНА ТЕНИСКА

Но каквото и да правех, вратата не искаше да се отвори. Нямах друг избор. Хванах се за металната решетка и започнах да се катеря.

Хоуп изскочи от пикапа, когато прехвърлих крак през горната част на портата. Глезенът ми туптеше, но за щастие болката бе поносима.

— Какво правиш, по дяволите? — извика Хоуп, като побърза да дойде до мен и да обхване в меча прегръдка краката ми, за да ми помогне да сляза.

Моля те, милостиви Боже, нека никой не снима това. Иначе сега водещите заглавия на таблоидите щяха да гласят:

ГАДЖЕТО НА БОУН ТРАШЪР БЯГА ОТ ДОМА МУ В РЪЦЕТЕ НА ЛЕСБИЙСКАТА СИ ЛЮБОВНИЦА

— Нямам друг избор. Трябва да изляза, а нямам идея как работи това чудо. Ти знаеш ли?

Тя поклати глава.

— Не. Но най-добре да се разкараме от тук, преди някой да реши, че искаме да влезем с взлом, вместо че се опитваш да излезеш.

Мамка му, дори не помислих за това. Заобиколих от мястото на пасажера и скочих в пикапа.

— Как ти е глезенът? — попита Хоуп, затръшвайки вратата.

— Още ме боли, но ще се оправя. Беше много по-зле, когато работех, но не ме спря. Боун преиграва — а на себе си добавих: „А може би аз се надценявам“.

Хоуп включи на задна и обърна пикапа.

— Може и да е така, но беше супер секси да го види човек как превключва на свръхзащитнически режим и те изнася на ръце от Белия Жребец. Видя ли снимките? Мисля, че всеки с телефон е успял да ви щракне от различен ъгъл. Сега някои хора го наричат Лошото Момче Джентълмен.

Извъртях очи.

— Какво още изпуснах?

— В един сайт пишеше, че си припаднала, защото си бременна с бебето му. — Хоуп погледна към тениската ми. — Ако те видят облечена с това, ще заявят, че имаш бебешко коремче.

Този път като извъртях очи за миг ми причерня, май си разтегнах очен мускул, ако е възможно подобно нещо.

— Милостиви Боже.

— Имам предвид, веднага след това отидохте в болницата и те не са пропуснали да го научат. — Когато простенах тихо, Хоуп продължи. — Наистина ли си мислеше, че ще ти е лесно да се срещаш с него?

На върха на езика ми беше да кажа, че не се срещам с него, но се сдържах, защото реално нямах никаква идея какво правим.

Преди днес, бих казала, че с Боун просто флиртуваме, но нещата... се промениха. Нямах отговор на това, затова не казах нищо.

Хоуп зави, качвайки се на магистралата, и продължи да говори, след като аз запазих мълчание.

— Е, ще ми кажеш ли какво се случи, че се наложи да прибегнеш до този среднощен план за бягство?

— Не е посред нощ и не бягам.

Хоуп ми хвърли поглед.

— Току-що прескочи ограда.

— Казах ти, не знам как да я отворя. Боун и Антъни излязоха забързано — поколебах се само за миг, преди да ѝ разкажа за ареста.

— Мамка му. На това нещо ще му отнеме само пет секунди да стигне до медиите. Но за какво, по дяволите, могат да го арестуват?

— Вината трябва да е моя. Кълна се в Господ, ако Бранди е виновна за това, ще отскубна цялата ѝ коса, както правеше тя с Барбитата ми.

Хоуп знаеше всичко за проблемите ми с Бранди.

— Тогава, най-добре да научим какво се е случило, не мислиш ли?

ГЛАВА 3

РИПЛИ

Табелата „Отворено“ висеше на високия прозорец до флуоресцентния аквариум. Рибките блестяха все едно всеки момент ще се запалят. Освен няколкото коли на редовните посетители, отпред почти нямаше никакви превозни средства.

— Мястото е претъпкано, а? — каза саркастично Хоуп, докато спираше на тротоара.

— Както винаги.

Бранди нямаше кола, но след като барът беше отворен се надявах да е тук и да работи. Беше някак шокиращо да повярвам, че е успяла да стане достатъчно рано, че да отвори бара.

Но сега, след като не бях тук, за да ѝ попреча да краде пари от касата, тя имаше по-голям стимул да свърши нещо.

Прогоних горчивината и се насочих бавно към вратата, докато глезенът ми туптеше след катеренето по портата. Когато отворих вратата Ърл, Пърл и Джим бяха на обичайните си места на бара. Бърз оглед ми разкри половин дузина нови лица, държащи питиета, и няколко чифта очи блеснаха, когато ме забелязаха.

Търсачи на клюки?

Изглежда беше така. Или може би си мислеха, че щом се появих, Боун също ще пристигне.

Радвам се, че не знаят причината защо няма да се случи.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — сопна се гласа на Бранди иззад бара. — Не си добре дошла тук и го знаеш, затова се обръщай и изпълзи обратно там, от където си дошла.

Лицето на Бранди бе покрито обилно с грим, особено около скулата ѝ. Не приличаше на нищо. Обикновено гримът около очите ѝ бе най-зле... тежка очна линия и още по-тежка спирала.

Приближих се до бара и спрях на края.

— Какво си направила?

Ърл, Пърл и Джим се приближиха, за да са сигурни, че няма да пропуснат нищо.

Ръката на Бранди потрепери и тя изля алкохола върху плота, вместо в чашата.

— Не знам за какво говориш.

— Глупости.

Наведох се напред и заговорих тихо, надявайки се аудиторията да не ни чуе.

— Извикала си ченгетата — Бранди стрелна поглед настрани. — Всичко това заради Естебан ли е? Ти мразиш птицата, затова това е нелепо.

— Няма да говоря с теб — гласът ѝ бе нисък и рязък.

— Защото си тотален идиот. Кълна се, ще те накарам да си платиш за всяка лъжа, която си казала на ченгетата. Разбра ли ме? Те не харесват хората да им губят времето.

Тя удари бутилката с алкохол в плота.

— Тази проклетата птица не беше твоя, че да я взимаш. Чичо Франк беше бесен.

Не ми се вярваше.

— Той искаше да се отърве от Естебан от години. Няма начин той да мине през толкова проблеми, че да си го върне.

Бранди погледна настрани и знаех, че пропускам нещо, но тя нямаше да каже нищо повече.

— Добре. Тръгвам си, но бъди сигурна, ще науча какво си направила и ще съжаляваш.

— По-скоро ти ще съжаляваш, задето се забърка с Боун Трашър. Винаги съм знаела, че ще свършиш точно като майка ти. Много жалко, че птицата не е тук, за да ти каже каква си, но двете с мама го знаехме още преди години, беше ясно като ден.

Много добре знам за какво говореше... любимата фраза на Естебан... *мръсна курва*. Тогава думата *мама* се появи в съзнанието ми.

— Какво общо има с всичко това леля Лорън? Тя тук ли е?

— Не още, но скоро ще пристигне. Ще променим този бар и ще направим състояние. Ще е точно така, както трябваше да бъде, сега, след като вече не си на пътя ни.

Лорън управляваше бара първите седмици след смъртта на мама, когато татко почти не ставаше от леглото, освен за да вземе нова бутилка. Но след като се стегна, той ѝ каза да се разкара, и че не може да понася да гледа лицето ѝ, което толкова много приличаше на това на мама. На следващия ден леля взе Бранди и заминаха за Мемфис. На времето мечтаех, да бе взела и мен, макар част от мен да отказваше да остави татко. Не бях я виждала от векове.

— Опитвам се да вдигна това място на крака от години и щом аз не успях, и ти няма да можеш.

Бранди отметна косата си, привличайки вниманието ми към калпавия си грим.

— И двете знаем, че мама винаги е била по-добра в сервирането на питиета, отколкото в чукането на клиентите, *за разлика от теб*.

— Мери си приказките, Бранди.

— Не и докато не се разкараш от *моя бар!*

Хоуп пристъпи зад мен и можех да усетя как гнева се излива на вълни от нея. Ако не си тръгнах сега, имаше опасност да се нахвърли върху нея, а точно сега не можех да рискувам Бранди пак да се обади на полицията.

— Добре. Ще си тръгна. Но първо, трябва да ми кажеш как си платила на началника на пожарната команда, че да можеш да отвориш отново заведението.

Устните на Бранди се извиха в подигравателна усмивка.

— Не съм.

Поклатих глава.

— Ти си идиот. Той ще се върне и ще затвори това място завинаги.

Със самодоволно изражение, Бранди затропа по плота.

— Значи е хубаво, че това вече не е твоя работа.

Мисълта Аквариума да бъде затворен завинаги сви сърцето ми, но сега нямаше какво да направя по въпроса. Трябваше да се примиря. *Но как?*

— Успех. Ще имаш нужда. — Обърнах се към Хоуп. — Да си тръгваме.

Докато я следвах навън от бара, чувство на обреченост се настани в тялото ми и очите ми се напълниха със сълзи.

Съжалявам, мамо, че не мога да бъда по-добра.

Спрях на входа и погледнах зад себе си. Запомних аромата, усещането, снимките на звездите по стените, и поех всичко в себе си.

Най-добрите и най-лошите моменти в живота ми се случиха тук, а вече не бях добре дошла на това място. Болеше ме от тази мисъл и поех дълбоко дъх, прехапвайки устната си.

Няма да ти казвам сбогом, Мамо, защото ти не си тук. Това е само сграда.

Когато пристъпих навън, усещането за загуба заплашваше да ме погълне.

Като се настанихме в пикапа, Хоуп запали двигателя и ме попита:

— Ще се справиш ли?

— Нямам друг избор, нали?

Вместо да подкара, Хоуп ме погледна.

— Мисля, че взе правилното решение. Майка ти би искала повече за теб от това да бъдеш в капан на това място, под юмрука на баща си. Време е да решиш какво наистина искаш *ти*, Рипли. Светът е много по-голям от тези четири стени.

— Знам това. — И наистина го знаех. Хоуп казваше истината, но нямах особено много време да приема тази огромна промяна в живота си, камо ли да имам шанса да реша какво искам.

— Сега, какво?

— Може би... — телефонът ми извибрира, прекъсвайки ме. На екрана се появи името на Лоу.

Защо ми се обажда?

— Ще вдигнеш ли?

Погледнах към Хоуп и приех обаждането.

— Ало?

— Още ли си с онзи мъж? Онзи от снощи? — гласът на Лоу бе забързан и напрегнат.

— За какво говориш?

— Кънтри певица. Боун Трашър. Наистина ли си с него?

— Какво значение има, Лоу? — на върха на езика ми беше да му кажа, че няма шанс да се събере отново с него, но той продължи да говори.

— От работата ми се обадиха, за да направя проучване за един от партньорите тази вечер. Криминална правна пантера, която

представява Боун Трашър.

Страх сви стомаха ми.

— Какво ще разследваш?

— Нападение и побой. За това са го арестували. Наистина ли искаш да излизаш с мъж, който бие жени, Рип?

ГЛАВА 4

БОУН

Мина доста време откакто за последно бяха натиквали задника ми в килия. Тогава, кръстосвах пода, разярен на себе си, че съм бил достатъчно глупав да се напия с приятелите си в сграда, която на другия ден щяха да разрушават, но се радвах, че те се измъкнаха, въпреки че аз не успях.

Баща ми не обели нито дума, докато пътувахме, след като ми плати гаранцията няколко часа по-късно, но когато приближихме дома, той паркира и се обърна към мен.

— Мисля, че вече знаеш, че повече не искаш да прекараш още една нощ в затвора.

Нещо в тихите му думи ме накара да се засрамя още повече от действията си.

— Не, сър.

— Тогава, използвай главата си, Боун. Господ има по-големи планове за теб, затова не му доказвай, че греши.

— Да, сър.

— Извини се на майка си, щом влезеш вътре. Тя се поболя от тревога.

— Да, сър. — И тогава ме налегна вината.

След като се завлякох у дома и се извиних на мама, това беше краят на историята. Родителите ми не обелиха нито дума повече за това. Никога не ме наказаха. Някак те знаеха, че сам се обвинявам повече отколкото биха могли да го направят те. И имаха право, както обикновено се случва при родителите.

Когато се облегнах назад на бетонната стена, нямаше как да не се замисля, колко ще е наранена мама, когато чуе за това. Тя щеше да знае, че не е истина, защото никога не бих ударил жена, но някои хора в малкия град нямаше да се държат мило.

Била е мишена повече от веднъж заради държанието ми, затова се опитвах да не се дъня.

Можех да си представя как клюкарките шепнат зад гърба ѝ. Тя казваше, че не я е грижа, но аз все още мразех факта, че я поставям в подобна позиция, особено за нещо, което не съм направил.

Беше такава лудост, че все още не можех да повярвам на обвиненията.

Не беше първият път, в който някой ме обвиняваше в нещо, мислейки, че ще съм лесна мишена, и че ще платя доста, за да не бъде засегната репутацията ми, но тези хора не ме познаваха.

Появявал съм се в не една къща или апартамент, искайки да ми обяснят, как точно съм направил нещата, в които ме обвиняват. Освен това винаги гледах да направя запис, за да има какво да дам на ченгетата. Излизаше, че прекалено много хора, които смятат, че могат да забогатееят бързо на мой гръб, нямаха смелостта да ме излъжат в очите. Адски се надявам, тази ситуация да излезе същата.

Медиите щяха да ме наобиколят яко, ако не убедя Бранди да свали обвиненията, а публичното мнение се разваляше прекалено бързо. Но дори да го направя, може би ще е прекалено късно. Но поне ще бъда оправдан. Никога не съм посягал на жени и тази лъжлива кучка знаеше истината.

Не ми дремеше, че е братовчедка на Рипли, щеше да си плати, пък било то и само заради фалшиви обвинения пред полицията. Беше ми трудно да повярвам, че Рипли ще възрази, защото от това, което бях виждал, Бранди определено не се отнасяше с нея, като с член от семейството.

И мамка му, *Рипли*. Тя бе заключена у дома и нямаше никаква идея какво се случва. Адски ми е гадно, че нямах време да ѝ обясня, но нямах намерение да я влача навън с ченгетата и да позволя на някой задник да я снима по време на тази каша. Тези проклети папараци напоследък са като адска кръстоска между хлебарка и Волтури. Изскачат отнякъде и гложат костите, докато не остане нищо.

Както казах на Рипли, най-много ми липсва уединението ми, а сега още повече, след като тя беше в живота ми.

Ако все още е част от живота ми.

Не, няма начин да повярва на обвиненията на Бранди.

Но беше думата на Бранди срещу моята, а това е именно тя, имайки предвид снимките, които ми показаха полицаите.

Тях не ги беше грижа, когато казах, че не съм я докосвал, просто ми казаха да го кажа на съдията. Те са вторият тип ченгета, на които съм попадал в Нашвил. Първият са учтиви и обикновено остават да ти се размине, защото си знаменитост. Вторите са задници, които гледат да се убедят, че няма да бъдеш третиран по-леко, само защото си известен. Обикновено не ме бе грижа, но този път всичко това бяха простотии.

— Трашър, гаранцията ти е платена — извика охранител от края на коридора и вратата на килията се отвори.

Крайно време беше, мамка му.

Не знаех какво е трябвало да направят агента и адвоката ми и не ми дремеше колко е струвало, но се радвах, че излизам от тук.

Или поне се радвах, докато не излязох в лобито и не видях камерите насочени към мен и жената, която ме чакаше отвън. Щом излязох през вратите, тя се затича към мен и се хвърли в ръцете ми.

— Дойдох колкото може по-скоро, скъпи. Всичко ще бъде наред.

Бяха зашеметен и неподвижен, когато Амбър притисна устни към моите.

ГЛАВА 5

РИПЛИ

Няма. Начин. По. Дяволите.

Това казах на Лоу, когато зави, че Боун е бил обвинен в нападение и побой *от собствената ми проклета братовчедка*.

И прошепнах.

— Ще я убия. — Лоу ме спря, казвайки ми най-добре да не казвам нищо, защото е длъжен да докладва, ако реши, че говоря сериозно.

Затворих му.

— Какво става, по дяволите? — попита Хоуп, докато паркираше до сградата на дома си.

— Не знам, но на мен ми звучи като цяла камара простотии.

Разказах й всичко, което Лоу ми каза току-що. Толкова бях бясна, че бях готова да се върна в Аквариума и да се изправа пред Бранди, но след като бе имала смелостта да излъже ченгетата и след това да се прави пред мен, че не знае нищо, знаех, че няма да ми донесе нищо добро. В най-лошия случай и аз щях да се озова в затвора, защото щях да я спускам от бой.

Знаех, с ума и сърцето си, че Боун не я е докосвал.

И имах начин, по който да го докажа.

— Трябва ми лаптопа ми.

— Защо?

— За да видя записите от охранителните камери, които сложих в бара преди време, тъй като исках да разбера кой краде оборота. Надявам се, че угълът на камерите ще докаже, че Боун не е докосвал Бранди.

— Това е направо брилянтно.

Свих рамене.

— Щеше да е още по-брилянтно, ако си бях свалила приложението, което да ми позволява да гледам записите по всяко

време, но след като разбрах, че е Бранди, реших, че няма смисъл да се занимавам.

Хоуп се обърна към мен повдигнала вежди.

— Защо не ѝ нарита задника, или поне защо не каза на баща ти?

— Знаех, че няма да има значение. По някаква причина, тя никога не греши в очите му.

— А пък ти винаги грешиш — довърши тя вместо мен.

Това беше тъжната истина, затова вместо да отговоря, посегнах към вратата.

Щом се озовахме в апартамента ѝ, извадих лаптопа си от багажа ми в дневната и се логнах в сайта, където се съхраняваха записите от камерата ми. Пазеха се записите само от последните няколко дни, тъй като нямах парите нужни да купя повече място, но ние бяхме там едва вчера, затова би трябвало да имам всичко нужно.

Написах приблизителния час, в който бяхме в Аквариума, и зачаках видеото да се включи.

Превъртях малко и спрях, когато вратата се отвори и Боун влезе вътре. Хоуп се наведе над рамото ми да гледа.

— Знам, че сега не е нито времето нито мястото за това наблюдение, но той е страхотен мъж.

На езика ми беше да ѝ кажа, *а дори не си го виждала гол*, когато осъзнах, че и аз не съм го виждала напълно гол. *Това не е важно, Рипли. Първо ще му измъкнеш задника от килията, където го тикна онази лъжлива кучка, братовчедка ти, а след това ще се насладиш да видиш този задник напълно гол.*

И двете гледахме, докато записът вървеше на екрана без звук. Беше очевидно, че Боун и Бранди си размениха думи и ми се искаше да можем да ги чуя.

— Изглежда ядосан — прошепна Хоуп, а тревогата в гласа ѝ бе ясно доловима.

— Никога не би я ударил — казах аз и добавих на себе си — *Освен ако наистина съм сбъркала в преценката си за него.*

Не. Не вярвам в това. Нито за миг.

— Щом казваш, значи ти вярвам.

Но не се наложи да приема думите ми, защото и двете изгледахме видеото, в което Боун излезе без дори да я докосне с пръст. Мамка му, той дори ѝ даде пари, което значеше, че може да твърдим,

че е купил и платил за Естебан. *Не че тя заслужава да ѝ дават пари за моя папагал.*

— Тази лъжлива повлекана! — изкрещя Хоуп зад мен и закричи из всекидневната. — Какво ще правим?

Погледнах към приятелката си, която бе свила ръце в юмруци, все едно е готова саморъчно да пребие Бранди.

— Трябва да кажа на Антъни. Трябва да даде това на полицията.

— Кой беше Антъни?

— Началникът на охраната на Боун.

— Добре. Звучи разумно. А след това?

— След това, Боун ще излезе от затвора, а аз ще измисля какво ще правя с Бранди.

— Трябва да я арестуват!

Нямах намерение да възразя срещу това. Беше дълга безсънна нощ, защото макар да се опитвах да се свържа с Антъни, телефонът му все ме препращаше към гласова поща, а той така и не отговори на съобщенията ми. Същото беше и при Боун, макар това да не ме изненада. *Не е като да му дават да си държи телефона, докато е в килията.*

Въртях се на футона, чудейки се дали лъскавата правна пантера работи, за да извади Боун от затвора, или ще го оставят да прекара там нощта. Той не ми се обади, затова може да предположим, че нищо хубаво не се е случило.

Освен ако не е решил, че е приключил с мен, защото откачената ми братовчедка го напъха в затвора.

Болката, която ме прободеше, почти отне дъха ми. Нали той нямаше просто да ме зареже? Не. Разбира се, че не. Казах си, като се настанех, но едно нещо не можех да отрека.

Не съм готова да се разделя с него.

Самият факт ми изкара акъла, тъй като доказваше, че съм привлечена от Боун, отколкото съм осъзнавала. Двамата живеехме в два различни свята и само защото бяхме намерили нещо общо, не значеше, че ще ни отведе до някъде.

С тази разлика... не каза ли той, че иска точно това? Да види до къде ще стигнем?

Когато светлината проблесна през отвора между пердетата, звуците от Хоуп, която се събуждаше, изпълниха апартамента. Чух я,

че ругае, преди да влезе в дневната, покривайки прозявката си зад ръката си.

— Напълно забравих снощи да купя кафе, затова нямаме. Ще изтичам до магазина на ъгъла. Искаш ли едно?

След безсънната нощ, наистина имах нужда от кофеин.

— Звучи страхотно.

— Карамелено лате с допълнително захар как ти звучи?

— Като рай.

— Веднага се връщам. Може да се изкъпеш, преди да се върна, ако искаш.

— Благодаря, че си толкова страхотна — пресегнах се и хванах ръката ѝ.

— За това са приятелите — тя стисна пръстите ми и ме целуна по темето.

След като Хоуп се обу и излезе, аз се изтърколих от футона и проверих телефона си за петнадесети път, въпреки че знаех, че не е издал нито звук.

Насочих се към банята, стискайки го в ръка. Спешно трябваше да се свържа с Антъни. Ако Боун все още е в затвора... прилошаваше ми дори да мисля за това. Ако не получа вест от Антъни до час, лично отивах в полицията да изведе Боун от там.

След като взех решението, се оставих на водата да попие в косата ми и мислите ми се насочиха към Бранди и как изглеждаше миналата нощ. Знаех, че има нещо нередно в калпавия ѝ грим. Не за пръв път слагаше два тона грим около очите и на скулите си, но когато в миналото бях питала за това винаги ми е мятала смъртоносен поглед. Винаги бях мислила, че някой от боклуците, с които се мъкне, я е нашамарил, но не можех да не я съжалявам. Тя винаги е знаела, че може да остане при мен, но не го правеше.

Мисля, че това бе причината така и да не се изправя срещу нея, задето крадеше от касата. Въпреки че беше трън в задника ми и можеше да направи живота ми ад, винаги я бях съжалявала. Баща ѝ никога не е бил в картинката, а от малкото, което ми е казвала за времето прекарано в Мемфис, леля ми не е точно майка на годината.

Бранди се появи в Нашвил, когато беше на осемнадесет, казвайки, че леля Лорън я е изритала от дома, заявявайки ѝ, че е време да започне да се грижи сама за себе си. Какво можех да направя, освен

да опитам да ѝ помогна? Нямах никой друг, освен мен и баща ми. Тя работи няколко месеца в бара, докато накрая изгуби интерес, спря да се появява и заживя с някакво свое гадже, решена да върши нещо различно. Всеки проклет път тя се връщаше и татко ме караше да ѝ дам работа. Когато разбрахме, че няма да се върне след инцидента, в който падна по стълбите, той ми каза да позволя на Бранди да живее в свободната стая. Така и направих. Винаги когато живота на Бранди потегляше стремглаво надолу, аз се хвърлях да я спасявам.

И ето как ми се отплаща.

Не трябваше да съм толкова шокирана. Само от мен се очакваше да поставям семейството на първо място в списъка ми с приоритети. Но Бранди вече прекрачи линията, от която нямахме връщане назад, *приключих* с нея.

Побързах да довърша душа си, защото не исках да изхабя всичката топла вода, когато чух вратата да се затваря и Хоуп да се връща.

— Рип?

— Почти съм готова. — Спрях водата и взех кърпата, преметната през тръбата държаща завесите на душа.

— Ще искаш да видиш това.

По тона ѝ разбрах, че нещо определено не е наред. С вода още стичаща се по кожата ми и капеца от косата ми, се увих с кърпата и отворих вратата на банята.

— Какво има?

Тя протегна напред телефона си. В горения екран с червени букви беше изписано името на клюкарския сайт, който претендираше, че ще бъде следващия TMZ.

Свих очи и пристъпих по-близо, за да прочета заглавието на статията, постната само преди половин час.

„Боун Трашър и Амбър Флиът отново заедно“

Под него имаше снимка на Амбър, обвила ръце около Боун, като маймуна на клон, докато го целуваше.

— Какво, по дяволите? — прошепнах аз.

ГЛАВА 6

БОУН

Час по-рано

Вратата на ескалейда се затръшна шумно, преди колата да потегли с мен и Амбър на задната седалка.

Поглеждайки я все едно е пепелянка, канеща се да ме нападне, опитах да разбера какви ги върши тя.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Амбър се завъртя на седалката си, за да ме погледне и направо си изкарах ангелите, като се сетих, че планирах да ѝ предложа да се омъжи за мен само преди девет дни. *Какъв тъпанар*. Сега, като я погледнех, всичко изпъкна пред мен като под микроскоп, от носната ринопластика до натъпканите с колаген устни.

— Спасявам ти задника. На какво ти прилича?

— Прилича ми на това, че май се опитваш да постигнеш някакво помирение, но, мамка му, няма начин да се случи.

Тя извъртя очи.

— Може да си малко по-благодарен. Току-що изсипах куп пари, за да те извадя от затвора.

— До час ще си получиш обратно парите. От къде се появи, по дяволите, и къде, мамка му, е съпругът ти? — наблегнах на думата *съпруг*, надявайки се да осъзнае, колко е нелепо да се появява тук.

— Нямам съпруг. Бракът вече е анулиран. Всичко беше голямо недоразумение.

Това ми напомни на гнева, който изпитах в първия момент, в който научих какви ги е сътворила Амбър.

— Недоразумение? Наричаш това да се омъжиш шибано недоразумение?

Тя махна с ръка.

— Знаеш, че останах във Вегас деня след шоуто ми, за една среща. Е, тази среща беше с една голяма клечка от Холивуд, продуцент,

с който да говоря за актьорската си кариера... и нещата станаха малко луди.

— Луди? Да, точно това си помислих и аз, когато научих, че проклетата ми приятелка се е омъжила — темпераментът ми припламна.

— Той ми даде обещание, Боун! Обеща ми, че ще ми даде роля в следващия филм с Райън Гослинг, който продуцира и след това, нещата малко ми се губят.

— Мамка му, не мога да слушам за това.

Амбър имаше честта поне да се изчерви.

— Излязохме, пийнахме малко, след това смръкнахме това, онова и добавихме някое хапче за настроение, и в следващия момент се озовахме в параклис и той ми каза, че това е голямото ми прослушване. Всичко, което трябвало да направя, е да мина по пътеката до олтара, и че ще бъда следващата холивудска звезда. Така и направих. На следващата сутрин се събудих с пръстен на пръста си, лежейки до мъж, който почти не си спомнях... такъв, който никога не бих пипнала, ако не бях сериозно надрусана. Имам предвид, Господи, трябваше да видиш космите по слабините му и малката му пишка. Първото нещо, което му казах, е, че искам договор за ролята ми във филма, и той имаше наглостта да ми каже, че ролята е заета, и че трябва да тръгна от по-малки роли, че да стигна до нещо голямо. Той ме излъга!

И в тази ситуация, това, което я тревожи най-много е, че той я е излъгал... ако в мен имаше дори частица съжаление, че с Амбър нещата не се получиха, точно сега щеше да се изпари. За мое щастие, вече бях продължил напред. Мамка му, направо съм избегнал куршум.

— Бих казал, че сигурно се майтапиш, но това е прекалено тъжно, че да е лъжа. Съжалявам за скапания ти късмет, и че голямата ти лъскава холивудска кариера не се е получила. Сега, кажи ми какво целеше с идването си тук и с тази голяма сцена? Всичко между нас приключи. Мъртво е. Край!

Блясъкът на неудобството изчезна от очите ѝ и там блесна пресметливо пламъче. Тя протегна ръка и я отпусна на бедрото ми.

— О, Боун, дори не сме било до това да приключим. Сега имам нужда от теб повече от всякога.

СУВ-а спря, оставяйки ме на ъгъла близо до сградата на агента ми. Нямах начин да позволя на пресата да последва колата на Амбър до дома ми и това в добавка към факта, че нямах намерение да прекарам тридесет минути с нея и да я слушам как ми обяснява, че не е направила нищо кой знае какво и как трябва да „се спасим един друг“ като се съберем отново.

Наречете ме старомоден и може би малко примитивен, но за мен е голяма работа. Нямах да се привържа отново към Амбър, дори топките ми да горят и тя да е единственият човек на планетата, който може да ги изгаси.

Огледах улицата, надявайки се пресата още да не ни е настигнала и притичах към сградата. Охранителят зад бюрото се изправи, когато влязох.

— Сър... — започна той.

Почуках периферията на шапката си и очите му се разшириха, щом ме разпозна.

Да, човече. Не съм някой, който може да задържиш.

Преди години, имаше време, в което той щеше да ме изхвърли, само задето опитвам да се срещна с агент, но тези дни бяха приключили.

Качих се на асансьора към офиса на Ник, надявайки се, че той ще е там. Когато рецепционистката ме видя, се изправи.

— Г-н Трашър, имате ли среща? Мога да се обадя...

Игнорирах я и се насочих направо към вратата, водеща към лъскавия ъглов офис на Ник. Тя посегна към телефона си, но щях да я изпреваря.

— Къде беше мамка му? — не си направих труда да го поздравя, когато отворих вратата.

Вътре, млада кльощава блондинка, която приличаше по-скоро на копие на Бритни Спийърс, отколкото на кълтри момиче, беше кацнала на края на коженото кресло пред бюрото му. Но като се замисля, някой не беше ли казал така и за Амбър? Че по-скоро прилича на поп изпълнителка от Ел Ей, отколкото на кълтри певица от Нашвил?

Ник въздъхна.

— Съжалявам, Джесика ще продължим с това по-късно.

Тя се изправи и се усмихна с розовите си устни в моята посока.

Поредната Барби. Идеално. Точно от това има нужда този град.

Щом тя излезе от офиса, аз се насочих към прозореца, поглеждайки надолу към града, който обичах. Музикалният град. Където ми беше мястото.

Обръщайки се, хвърлих още един въпросителен поглед на Ник, който не ми беше отговорил.

— Къде беше? Знаеше ли, че тя идва?

Ник се облегна на лъскавия си кожен стол и скръсти ръце на гърдите си.

— Повече бих се тревожил за обвиненията, които са ти повдигнати, отколкото за появата на приятелката ти.

— Бивша приятелка — изсъсках през зъби.

— Бившата ти приятелка — каза той, поправяйки се. — Но трябва да отбележа, че ако все още беше с Амбър и не се бе забъркал с онова момиче, Рипли, нищо от това нямаше да се случи. Казах ти да стоиш далеч от нея. Да се скатаваш. Но ти не ме послуша. Сега ще ме чуеш ли? Защото да поставиш малко разстояние между двама ви, ще е най-доброто нещо, което можеш да направиш.

— Ебаваш ли се с мен? Искаш да обвиниш за това Рипли?

— Братовчедка й те пъкна зад решетките.

— Защото е кучка с брадва. Не съм я докосвал!

— Вярвам ти, Боун. Наистина ти вярвам. Но... точно сега Чарити отхвърля обаждания от дузина хора искащи детайли. Ти си модел за подражание на много деца и когато се разчуе за това, с репутацията ти ще е свършено. Най-добрият начин е да намериш нещо, което да отвлече вниманието, докато се справим с тези простотии — той спря, преди да се облегне напред на бюрото си. — Обмислял ли си варианта да се събереш отново с Амбър? Хората обичат да ви виждат заедно. Това е приказка, на която могат да се хванат.

Не можех да повярвам, че тези думи излизат от устата му.

— Мамка му, ебаваш ли се с мен? Вместо пресата да мисли, че бия жени, искаш да мислят, че съм смотаняк, който оставя приятелката му да се омъжи за друг и да се чука с друг, преди да я приеме отново?

— Виж, знам, че звучи зле, но...

— Не. Мамка му, няма да се случи, и ако го предложиш още веднъж, приключвам с теб. Сега ме свържи с финансовия ми

мениджър, за да съм сигурен, че ще върне всичките пари, които Амбър е дала за гаранцията ми. Освен ако нямаш нещо полезно за казване, ще чакам превоза си в съседния офис.

ГЛАВА 7

РИПЛИ

През последния час прерових куп клюкарски сайтове и макар че не бих го признала на глас, се измъчвах четейки статии за това, че Амбър и Боун отново са заедно.

Разбира се, че това ще се случи на мен. Би трябвало да знам по-добре.

Защо си мислех, че съм специална? Такъв съм идиот. Той дори не е имал нужда от мен, за да излезе от затвора.

Да, позитивното говорене на самата мен, никога не ми е било силна страна, но след като непрестанно получавах плесници от живота, започвах да осъзнавах, че някой неща е най-добре да бъдат оставени настрана. Трябваше да знам, че да започна връзка с някой като Боун, от самото начало ще е пълна трагедия.

Защо въобще си позволих да започна да мисля...

Хоуп излезе от банята, а косата ѝ беше фризирана в подредена в прическа.

— Скъпа, трябва да отида в бара за една среща и за обучението на няколко нови човека. Сигурна ли си, че искаш да дойдеш тази вечер? Глезенът ти наистина ли е добре?

Погледнах я от футона, на който се бях излегнала, докато вървеше самосъжалителното ми парти и метнах телефона си на масичката за кафе.

Единственото хубаво нещо в живота ми? Имах страхотна приятелка.

— Знаеш, че те обичам, нали?

Тя наклони глава на ляво, но косата ѝ не помръдна, благодарение на лака за коса. Което ме накара да мисля за Пърл и нейния Акуанет с носталгия.

— Пияна ли си? Защото не може да дойдеш на работа, ако вече си се...

— Не, не съм пияна. Просто ти казвам колкото много оценявам какво правиш за мен и колко голяма щастливка съм, че те имам в живота си. Благодаря ти за всичко. Дори когато се окажа в канала, заедно с всичкия боклук около мен, ти ми хвърляш спасително въже.

Хоуп пресече стаята и се наведе, за да ме прегърне.

— Не си в канала, момиче. Ти току-що избяга от затвора. — Тя се изправи и погледна надолу към мен. — Беше в плен толкова адски дълго, че нямаш идея как да бъдеш свободна и да мислиш и правиш нещо различно от това да работиш, за да спасиш Аквариума. Може би трябва да се откъснеш за миг от тези простотии с таблоидите и да се замислиш какво искаш *ти*. Може да се запишеш да учиш, да вземеш някакъв сертификат или да си намериш различна работа.

Хоуп запалваше мисли в ума ми, които бяха почти прекалено поглъщащи. Да работя в Аквариума и сега в Белия Жребец, беше всичко, което умеех да правя, да се замисля за нещо друго беше направо ужасяващо.

Най-добрата ми приятелка явно бе разчала мислите ми.

— Виж, не е нужно да решаващ веднага. Работата в Белия Жребец е твоя докато я искаш, и наистина мисля, че трябва да си дадеш време и да обмислиш какво наистина искаш да правиш.

— Ще си помисля — насилих се да се усмихна. — Но сериозно, ти го каза... да работя зад бара е всичко, което умея. Разбирам ритъма и рутината. Лесно е да се чувствам в свои води. Навсякъде другаде... трудно е дори да си го представя.

— Имаш няколко часа. Ще те чакам в шест. Днес имаме отворена музикална вечер, затова ако искаш донеси си тапи за уши, защото горките копелета са ужасни. — Тя погледна към тавана. — Слава на Бога за Auto-Tune... защото това значи, че на звукозаписните компании не им е нужно певците да имат свестен глас, за да ги забележат. Както и да е, ще се справиш ли тази вечер да караш колата си?

Моят Джувелин беше паркиран на улицата близо до дома на Хоуп от деня, в който напуснах Аквариума.

— Да. Няма проблем. Мога да шофирам. Благодаря ти за всичко, Хоуп.

— Обичам те, момиче.

— Аз те обичам повече.

Веднага щом вратата се затвори след нея, вдигнах крака на футона и обвих ръце около коленете си.

Какво да правя сега? По дяволите, какво ще ми хареса да правя? Коя исках да бъда? Тъжно е, но нямах отговори на тези въпроси.

В рядък момент на самота, позволих на ума ми да се зарее. И той се насочи направо към Боун, а на мен ми се прииска да се наричам.

Знаех, че снимките в таблоидите може да изопачат какво наистина се е случило и че има голям шанс Боун да не е направил нищо нередно, но все пак ме нарани дълбоко да видя Амбър Флийт обвита около Боун, все едно има право да бъде там.

Защо ли се изненадвам?

В мига, в който нещата в живота ми започват да се нареждат, разбира се, всичко избухва в пламъци и заминава по дяволите.

Рипли Фишър не може да има своята приказка. Аз бях само едно бездомно момиче, с мъртва майка, лъжлива кучка за братовчедка и баща, който обича да ме зашлепява с опакото на ръката си, преди да отвори поредната бира. Животът ми никога няма да бъде от онези вдъхновяващи истории. Бях си същата, каквато винаги съм била... една стъпка над обикновения боклук.

Не зная защо мислех, че това с Боун ще е различно.

Приключи. Сега единственото, което ми оставаше, бе да почистя мръсотията, която проблемите ми завлякоха в живота му.

Но дори той да не е в затвора, трябваше да изчистя името му и да помогна да се свалят обвиненията на Бранди. Може да не е имал нужда от мен, за да излезе от затвора, но това не значеше, че кадрите от камерата няма да му помогнат да излезе невинен от всичко това. Тогава можех да си тръгна с чиста съвест и да забравя, че всичко това се е случило. *Или просто да си спомням късно през нощта, когато мечтая животът ми да бъде различен.*

Но първо работата. Трябваше да разгледам повече кадри от сутринта, в която с Боун отидохме в бара, за да видя дали има нещо, с което да помогна да се свалят обвиненията на Бранди. Ако Антъни не ми се обади, ще трябва да отида в полицията, за да занеса доказателства и можех само да се надявам, че ще ме приемат на сериозно. Най-много се тревожех да не объркам нещо, така че точните хора да не видят видеото и да не успея да помогна на Боун.

Или можеш да си obuеш гащите на голямо момиче и просто да го дадеш на Боун, за да може той да го предаде на правилните хора. Много добре знаех какво се опитвах да направя. Избягвах да се изправа пред него, знаейки, че с Амбър са отново заедно и че нямах право да го приближавам.

Мисълта ме изгаряше и трябваше да преглътна буцата в гърлото си, преди да изправа рамене. Точно това трябваше да направя. Може би ще убие всички чувства, които имах към него и щях да мога да продължа напред с живота си.

Мога да го направя. Кой го е грижа, че ще е адски неловко, особено ако Амбър Флиът още се опитва оперативно да се зашиее за него.

Мразех тази ревност, която ме изгаряше като киселина.

Той не е мой. Нямах никакви права над него и никога нямаше да имам, затова *трябва да се спра.* Да се фокусирам върху нещата, които са важни. *Като кой е ударил Бранди?*

Най-доброто ми предположение бе, че тя наистина криеше синина под грима, защото ми бе трудно да повярвам, че ченгетата ще арестуват някой като Боун, без сериозни доказателства.

Отворих лаптопа си и реших, че докато умувам какво да правя с тъжния си живот, щях гледам още от видеото.

Бяха минали двадесет минути откакто гледах видеото от камерата, на скорост пет пъти по-бърза от нормалната. Бранди беше в офиса, претърсвайки всичко, и можех да се обзаложа, какво търси... пръстена на Боун, който мислех да му върна. Обаче никога нямаше да го намери. После, някой друг влезе в бара. Бранди изскочи от офиса толкова бързо, все едно задника ѝ гореше.

О, Господи. Моля те, не. Не мога да гледам това.

Стомахът ми се сви като гледах как минава всяка секунда, и скочих на крака, докато гледах как една ръка се вдига и юмрука се забива в скулата на Бранди.

О. Мамка му. Можех да усетя как започва да ми се повдига.

Бранди се дръпна назад, все едно очакваше нов удар, но той така и не дойде. Най-после, тя остана сама, облягайки се на бара, навела глава, докато раменете ѝ се тресяха.

Затворих лаптопа, а неприятното чувство в стомаха ми стана по-силно.

Как мога да предам това на полицията?

Нямах избор. Трябваше да го направя.

Ако имаше някакъв шанс да спася това, което двамата с Боун градахме, то вече го нямаше. Бранди се подsigури това да се случи.

Никога нямаше да се получи така или иначе, особено с всичко, което е срещу нас.

Очите ми запариха от сълзите, които отказвах да пролея.

Спри се, Рипли. Така или иначе, никога нямаше да бъде твой. Не е като да можеш да загубиш нещо, което никога не си имала.

И той не беше мой. Няма да бъде. Никога.

Повече от всякога исках да ида направо при полицията, за да не трябва да се изправям пред Боун и да призная защо е бил арестуван, но успях да се разубедея. Може да съм момичето с най-малко късмет в Нашвил, но все още имах гръбнак. Светът щеше да получи доказателство, че Боун не е направил това, за което го обвинява Бранди.

И като го направя, ще сторя немислимото.

Изправих се и изпгнах рамене, по-твърди отколкото, докато гледах записа.

Нямам друг избор. Това е единственото нещо, което мога да направя, за да мога да живея със себе си.

Боун не заслужаваше да страда от проблемите на семейството ми. Не, той заслужаваше най-доброто, което животът може да му предложи... и всички знаем, че това не е Рипли Фишър.

ГЛАВА 8

БОУН

С Антъни се движихме по алеята към дома ми, опитвайки да измислим стратегия, както адвокатите ми ни казаха, когато той скочи на спирачката, за да не прегазни Джувелин-а, който бе спрял пред портата.

— Какво е това, по дяволите? — попита Антъни.

— Рипли е. Пусни я да влезе.

— Без майтап.

Антъни натисна бутоните на дистанционното, за да позволи на портите да се отворят. След това натисна два пъти клаксона, давайки й знак тя да влезе първа. Колата на Рипли подскочи напред, а двигателят издаде такъв звук, че бе ясно, че трансмисията е на път да си замине.

Логан Брантли може да накара тази кола да мърка като коте и да ръмжи като кучка, точно както направи с моята 442.

Последвахме Рипли по алеята и тя паркира от едната страна на гаража, когато Антъни вкара вътре колата. След по-малко от две секунди слязох от СУВ-а.

След като снимките ми с Амбър изпълниха интернет пространството, знаех, че има шанс Рипли да ги види. Повечето хора не спираха да задават въпроси за тези простотии, просто си правеха заключения и предполагаха най-лошото.

Но не и моето момиче. Тя е по-добра от това.

Огледах я в мига, в който слезе от Джувелин-а и затръшна вратата.

А може би греша. Лицето ѝ бе бледо, а под очите си имаше тъмни кръгове, които свидетелстваха, че не е спала миналата нощ.

Може би се е тревожила за мен? Казах ѝ да остане тук, но очевидно не го е направила, и сега изглеждаше така, сякаш предпочиташе да е навсякъде другаде, но не и тук.

Но Рипли не ме погледна. Вместо това, гледаше към СУВ-а зад мен... сякаш очакваше още някой да слезе.

Тя сведе поглед към земята, а след това отново погледна към колата, и чак тогава разбрах. *Тя очакваше Амбър да слезе от колата.*

— Само аз и Антъни сме, захарче — казах, отговаряйки на незададения ѝ въпрос.

Знаех, че тя искаше да попита къде е Амбър, но по-интересното бе какво е докарало Рипли пред дома ми, особено след като е очаквала да бъде тук с бившата си. Тя не бълваше огън, затова изглежда не бе дошла да ми нарича задника.

И все пак, тя не говореше, а стоеше на няколко метра от мен, притиснала нещо до гърдите си, изглеждайки едновременно съсипана и изгубена. Пресякох разстоянието, което ни разделяше, когато тя протегна ръце, подавайки ми това, което бе държала пред себе си като щит. Лаптоп.

— Имам доказателство.

— Какво?

— Доказателство, че не си докосвал Бранди, а че го е направил някой друг.

Погледнах към лаптопа, а след това към лицето ѝ.

— Как?

— Инсталирах охранителна камера в бара. Една доста евтина, която изпраща видеото в сървър на един сайт, и мога да го гледам единствено от компютъра си. Бранди не знае за нея. Нито баща ми. Само аз. Исках да заловя кой краде от оборота на бара и я хванах с ръка в касата.

— Без майтап — каза Антъни, звучейки невероятно облекчен.

— Трябва да видите записа. Да го дадете на полицията. Трябва да свалят обвиненията. Няма да може да излъже никой повече.

— Тя знае ли за това?

Въпросът отново беше зададен от Антъни, тъй като бях прекалено зает да оглеждам лицето на Рипли, опитвайки се да разбера защо правеше това, след като очаква, че Амбър ще излезе от колата зад мен.

Рипли поклати глава.

— Не. Няма никаква представа.

— Това е направо чудо, мамка му.

Все едно Рипли и Антъни разговаряха, без да присъствам, защото още мълчах, опитвайки се да измисля какво да кажа.

Пресегнах се, за да прокарам пръст по бузата на Рипли, но тя трепна и се отдръпна. Това ми каза всичко, което имах нужда да знам. Отстъпих назад, а Антъни се приближи към нас.

— Може ли да погледна? Трябва да задействаме всичко.

— Нека влезем вътре и всички ще изгледаме видеото. — В гласа ми нямаше никакви емоции, макар че всичко това разяждаше дупка в гърдите ми. *Тя потрепери и отстъпи назад.*

Завъртях се на пети и минах през гаража, влизайки в къщата. Антъни и Рипли ме последваха. В кухнята изчакахме тя да сложи лаптопа на плота. Моделът беше дъвен и бях изненадан, че въобще работи.

Когато тя пусна видеото, то започна да върви, но нямаше никакъв звук. Първо, аз, който споря с Бранди, а след това Рипли превъртя напред. И двамата с Антъни трепнахме, когато ударът бе нанесен.

— Мамка му — прошепна Антъни.

Погледнах Рипли, чието лице сега бе още по-бледо отколкото преди миг.

— Кой е това? — попитах аз.

Гласът ѝ бе тих, когато отговори.

— Баща ми.

ГЛАВА 9

РИПЛИ

И двамата мъже останаха смълчани, когато изрекох думите, и се зачудих какво ли си мислят. Вероятно *как може той да удари жена?*

Отговорът, който никога няма да изрека? *Лесно. Той го прави от години.*

И двамата гледаха екрана, когато натиснах пауза и отстъпих. Обвих и двете си ръце около корема си. Чувствах се като разкъсана на две, давайки им оръжието, с което да унищожат последните членове на семейството ми, но нямах друг избор. Татко сам си навлече това. От години се отърваваше безнаказано. Бранди също. И все пак, да подам чука на този, който ще закове ковчезите им, след като съм била лоялна към тях толкова дълго, бе най-трудното нещо, което бях правила.

Нямах друг избор. Боун не бе молил за това. Семейството ми се опитваше да унищожи репутацията му, а всичко, което е правил той, е... да бъде добър към мен.

Руша всичко около себе си. Време бе да го приема и да се разкарам от Боун, преди да нанесе повече щети.

— Може да задържите лаптопа. Точно сега не ми трябва. Покажете всичко на полицията. Ако се наложи покажете го и на пресата. — Думите ми бяха дрезгави, все едно гърлото ми отказваше да ги пусне, но нямаше смисъл. Татко бе постлал леглото си и сега трябваше да легне в него.

Ангъни се обърна към Боун.

— Веднага трябва да звънна на няколко места. Имам приятел в полицията и макар да не работи по случая, ще ни каже какво точно трябва да направим със записа. Веднага трябва да се справим с положението. — Той кимна и на двама ни и излезе, оставяйки ме сама с Боун.

Едва се принудих да го погледна в очите, но го направих и изпънах рамене.

— Да кажа, че съжалявам, не е достатъчно извинение, но е всичко, което мога да ти дам точно сега. Не заслужаваш подобно нещо. И толкова много съжалявам, че проклетото ми семейство те забърка в подобна каша. Заслужаваш нещо по-добро. — Преглътнах буцата заседнала в гърлото ми. — Веднага щом мога, ще дойда с пикапа на Хоуп, за да взема Естебан.

Чувайки името си, Естебан се събуди в съседната стая.

— *Отведи ме далеч.*

Направих крачка назад, но пръстите на Боун се обвиха около китката ми.

— Не съм се събрал отново с нея.

Завъртях глава към него, а той продължи:

— Ако си видяла снимките от по-рано, всички е било организирано от Амбър. Нямам нищо общо с това. Двамата с нея приключихме, Рипли. Кълна се в гроба на дядо ми.

Искра от нещо непознато се зароди в стомаха ми, може би надежда, но отказах да ѝ позволя да порасне. *Без значение дали се е събрал с Амбър или не, двамата с Боун приключихме. Това не може да продължи.*

— Няма значение, Боун. Семейството ми...

Той ме дръпна към себе си, без да ме пуска нито за миг.

— Ти не си семейството си. Не си ги избрала. Не си направила нищо. Те са се отнасяли към теб като с боклук от години и ти си все още тук, правиш правилното нещо и все пак се бориш с лоялността към семейството.

Поклатих глава.

— Не разбираш. Имам най-лошия късмет на света. Ако нещо може да се обърка при мен, то се обърква. Това е само още един пример, че трябва да стоиш далеч от мен. Никога няма да си простя, ако те завлека надолу със себе си.

С още едно дръпване, Боун ме притисна към тялото си, а аз няхах емоционалната сила да се боря с него. Ако това бе последният път, в който съм близо до него, имах нужда да му се насладя. Да го запечатам в паметта си, за да може, когато съм сама да си спомням какво е някой като Боун да го е грижа за мен.

— Прощавам ти, въпреки че не си направила нищо нередно — каза Боун, гласът му бе нисък и тих, а погледът му не се откъсваше от

моя. — Няма да им позволя да те отнемат от живота ми. — Той пусна китките ми и плъзна ръце на кръста ми. — Ние едва започнахме, захарче, и няма да позволя на никой да ни отнеме това.

Опитах да се отдръпна, защото думите му бяха прекалено перфектни, изкушаваха ме да се съглася с всичко, което той искаше от мен, но не можех да го направя. Той не разбираше.

— Не разбираш, Боун. Това между нас не води наникъде. — Гласът ми трепереше и знаех, че всеки момент ще се разплача.

— Кой казва, че не вървим наникъде? — Той се стегна.

— Аз! Нещата никога не се получават за мен. Никога. *Никога* не получавам спокойствие. Всеки път, когато помисля, че нещата се нареждат, животът ме зашлевява отново, сваляйки ме на колене, поставяйки ме обратно на мястото ми. Рипли Фишър мисли, че може да постигне нещо по-добро? Не. Няма начин. Нека се убедим, че и тук ще се провали.

Изражението му омекна.

— За какво говориш, захарче?

— За живота, Боун! Не всичко се получава както трябва, само защото го искаш. Ако нещо може да се обърка, то се обърква. Може би не за всички е така, но при мен друг начин няма.

— Това са глупости — сините му очи блеснаха.

— Не, това е истината. Прекарах години, избягвайки да се замеся с някой като теб, някой, който непрестанно е следван от камери и папараци, заради това, което се случи с майка ми. Тя стана любовница на Джил Грийн и в следващия момент и двамата бяха мъртви. Татко никога не пропускаше шанса да хвърли в очите ми това, което направи мама, и как ябълката не падала далеч от дървото. И на всичкото отгоре, макар да знам, че имам най-скапания късмет на света, аз *все пак* си позволих да се забъркам с теб, въпреки че умът ми казваше да не го правя. Сега виж в каква каша се намираш! Не просто пресата ме нарича курва, но братовчедка ми излъга полицията и направи така, че да те арестуват! На всичкото отгоре гаджето ти идва и те спасява. Колко още доказателства ти трябва?

— Нищо не се е случило с Амбър...

Засмях се, а звукът беше като на някой луд маниак от филмите.

— Вярвам ти. Наистина, наистина ти вярвам. Но познай какво? Няма значение какво мисля, защото останалата част от света вярва на

това, което е прочел онлайн или в таблоидите. И това е просто *гадно*. *Дори не знам защо се изненадвам. Никога не получавам спокойствие.* — Гласът ми се извиси и вече крещях истерично, дори сама го съзнавах. — Позволих си за секунда да повярвам, че това може да се получи. Че най-после в живота си, мога да получа нещо добро и виж колко кралски се издъних. Затова приключих. Просто... край. Предавам се. Ще си тръгна преди още нещо лошо да се случи. Ще дойда по някое време да си взема птицата, но това е всичко.

Лицето на Боун стана твърдо.

— Само за едно нещо си адски права... това между нас е нещо хубаво и, мамка му, няма да се промени. Минахме през няколко дупки на пътя, но всеки минава през такива. Ако очакваш живота да е перфектен, значи не го изживяваш правилно.

— Перфектен? — засмях се аз — Дори не...

Боун вдигна ръка и ме прекъсна.

— Вече каза каквото имаше за казване, сега е мой ред да говоря, захарче. Затова ме слушай. Това, което има между нас, не е приключило. Дори не сме близо. Може да стоиш и цял ден да ми разказваш, че не получаваш спокойствие и че нищо не се получава добре при теб, но аз ще съм тук, за да ти казвам, че това между нас е правилно.

Поклатих глава.

— Може да ми казваш заучени реплики, Боун, но аз няма да се хвана. Момичета като мен не получават своя щастлив край.

— Значи трябва да ти докажа, че грешиш.

Още сега трябваше да му кажа, че няма начин, но вместо това прошепнах.

— Не очаквам нищо от теб. Да нямам никакви очаквания е единственият начин да продължава напред всеки ден. Всичко останало просто ме води до повече разочарования, отколкото мога да понеса.

Боун хвана бедрата ми, притискайки ме по-силно до тялото си. Устните му се доближиха до челото ми и можех да се закълна, че той вдиша аромата ми.

— Ами ако искам да очакваш неща от мен? Ами ако ти обещаю, че няма да те разочаровам? — отдръпнах се, за да погледна сините му очи.

Самозащитата ми крещеше *кажи му, че няма да му дадеш шанс да го направи*. Но един друг глас, глупав глас, нареждаше *не смей да му отказваш*.

Антъни нахълта в стаята, говорейки бързо.

— Боун, говорих с моя приятел. Той каза на мига да занесем това в участъка. Трябва да го добавят към доказателствата и да го занесат пред съдията. Казва, че обвиненията могат да бъдат свалени до края на деня. Има голяма вероятност да повдигнат обвинения срещу Бранди за лъжливи показания пред полицията. Ченгетата не обичат да се преобладават така генерално в подобни случаи, затова ще гледат да си прикрият задниците. И щом видят това, вероятно ще приберат стареца и ще я питат дали ще повдигне обвинения срещу него. — Той спря, когато стигна до нас. — Мамка му. Това е баща ти. Не исках да говоря неуважително.

Отстъпих и погледнах напрегнато към Боун, благодарна за прекъсването. Бях на ръба да направя нещо прекалено тъпо, без да го обмисля. Трябваше да се разкарам от тук.

— Няма проблем. Трябва да тръгна. Трябва да се върна у Хоуп и да се преоблека, за да отивам на работа.

Погледът на Боун се насочи към крака ми. Или по-точно към глезена ми.

— Не може да стоиш права за осем часова смяна — той се намръщи, срещайки погледа ми. — Но ти вече го знаеш.

Тялото ми се стегна и скръстих ръце на гърдите си.

— Имам нужда от тази работа и няма да излагам Хоуп като се скатая отново, след като току-що ме е наела.

— Не се скатаваш...

Вдигнах ръка и шокиращо... Боун млъкна.

— Трябва да намеря нов апартамент и да си подредя отново живота. А и двете неща струват пари, което изисква да имам работа.

Сините му очи блеснаха още по-горещо, отколкото преди момент. Знаех, че иска да спори, но не го направи.

Това, което ме попита Хоуп по-рано днес, се върна в ума ми. *Какво искам да правя? Коя искам да бъда?*

Още не знаех отговора, но знаех, че не искам вечно да съм настанена на футона й. Исках да мога да се грижа за себе си и да се справям с всяка буря, която ме връхлети. Не исках да разчитам на

никой за нищо. Може би напоследък гордостта ми бе понесла доста удари, но исках да запазя някои частици от нея недокоснати.

— Просто... карай по-леко тази вечер, захарче. Имам огромен интерес да си цяла и здрава.

Думите на Боун се обвиха около мен и усетих как нещо топло се надига в гърдите ми. *Недей да свикваш*, наредих си аз.

— Ще бъда добре. — Обърнах се, поглеждайки извинително към Естебан. Той ни гледаше и двамата мълчаливо, което не бе присъщо за него.

— *Тъпоумник* — изкряка той, разпервайки криле.

— Веднага щом мога ще се върна за него.

Секси усмивка изви устните на Боун.

— Мислиш си, че няма да задържа птицата за заложник? Не ме познаваш толкова добре, захарче. Без значение какво мислиш, това между нас тепърва започва.

ГЛАВА 10

РИПЛИ

— Трябва да направим няколко теста на звука — каза Хоуп, когато се плъзнах зад бара, готова за работа. — Искаш ли да отидеш да го направиш?

Огледах се из почти празния бар. Толкова рано имаше само няколко човека дошли за пиене, а по-голямата част от персонала още подготвяше мястото за отварянето.

— Имаш предвид „Проба, проба. Едно, две, три“? — попитах аз. Хоуп се ухили.

— Определено нямам това предвид. Много добре знаеш за какво говоря. Днес имаме отворена музикална вечер. Трябва да се убедим, че някой с изненадващо силен диапазон на гласа, няма да ни спуска тъпанчетата като запее.

Барманите, които можеха да пеят в този град бяха много, затова знаех, че не съм нищо специално, но дори така, никога не бях пяла пред публика. Когато Джил Грийн ми подари онази розова детска китара, преди двадесет години, обичах да заставам на сцената на Аквариума, и когато татко не бе наоколо, да пея любимите си парчета на Патси Клейн и Реба. Мама пляскаше и крещеше ентусиазирано, но веднага щом усетехме, че татко се прибира, скривахме китарата, за да я извадим, когато отново е безопасно.

Когато мама умря, с нея си замина и моето музикално деветгодишно аз. Още от време на време свирех някой друг акорд на китарата, но никога не бях се качвала отново на сцена, за да пея. След начина, по който пресата влачи семейството ми през калта, отказвах отново да стъпя под прожекторите. *И напоследък се справих много добре, дънейки се с това.*

Но този път... не можех да нараня никой. Може да бях малко ръждясала, пеейки само под душа или в колата си, но защо не?

Вълнение премина през мен като си спомних колкото много обичах да свиря и да пея за мама.

Огледах отново бара. Осем души. Беше достатъчно безопасно.

Хоуп се ухили, сякаш знаеше, че е спечелила.

— Добре. Ще го направя. Ще избереш ли песен? — почти на мига съжалих, защото можех да разчитам на нея да предложи нещо лудо.

— Не, каквото си харесаш.

Насочих се към сцената, където беше сложено оборудването за отворена музикална вечер, вместо обикновените инструменти на бандата на бара. Тук имаше само един микрофон и изпълнителят щеше да свири, на какъвто инструмент си донесе. Качих се на платформата и се зачудих дали някоя звезда е била открита, докато е пеела в Белия Жребец. Барът беше в Нашвил от години, затова не бих се изненадала, но шансовете ми бяха почти никакви. *И напълно неуместни.* Все пак не бях деветгодишно момиче с мечта да пее.

Взех микрофона с потна длан и го включих. Минах през регулярното „Проба, проба. Едно, две, три“ и Хоуп вдигна палци от другия край на бара.

Сега какво? Облегнах се назад, сядайки на високия стол в средата на сцената. Песента, която бе преминавала през ума ми толкова много пъти в последните години, сега изпълни ума ми. Можех да си представя видеото с момичето, биещо се с пияния си баща, мечтаейки си торнадо да го отнесе на далеч.

Много подходящо, затова започнах с песента „Blown Away“ на Кари Ъндървуд.

Вероятно бях луда да пея *а капела*, но в този момент не ми дремеше какво може някой да мисли. Песента и историята се обвиха около мен и ме пренесоха някъде другаде, там, където баща ми ми казваше толкова много пъти, че не съм достатъчно добра. Всичките пъти, в които бе наричал майка ми курва и ми бе казвал, че съм точно като нея.

Искам просто всичко да изчезне.

Но за разлика от песента, нямаше достатъчно дъжд в Нашвил, за да измие греховете от бара. Той никога пак няма да бъде чист.

Изгубих се в текста, пеейки с цялото си сърце, без да ме е грижа дали е неуместно, защото усещах всяка думичка до дъното на душата

си.

Когато прошепнах последното *далеч*, най-после отворих очи. Барът бе напълно тих. Всеки човек в него бе на крака, а устите им бяха отворени, гледайки към мен.

Един от посетителите започна да ръкопляска и всички останали го последваха крещейки *бис!*

Вълна от топлина заля лицето ми и осъзнах, че току-що бях разголила душата си пред цяла стая непознати. Изключих микрофона и го закачих обратно на стойката, кимайки и слизайки от платформата.

Хората се усмихваха и ръкопляскаха, докато минавах покрай тях.

— Мамка му, момиче. Ти имаш *глас*.

— По дяволите, *не видях* от къде дойде това!

— Защо сервираш питиета, вместо да пееш на сцена?

Усмихнах се на коментарите им, но побързах да мина зад бара, където се чувствах в безопасност. Щом се озовах там, Хоуп не каза нищо, избирайки да ме гледа със самодоволна усмивка, когато взех кърпата и смутено започнах да бърша бара.

— Звукът мисля, че е добре — промърморих аз.

Когато дойдох днес, ѝ казах всичко, което се случи с Боун. Тя ме изслуша, след което ме стисна в здрава прегръдка и ми прошепна.

— Сега е гадно, но ти обещавам, всичко ще се оправи. — Тя знаеше, че имам нужда от нещо, в което да излея раздразнението и разочарованието си и да ги пусна на свобода.

— Ще кажа само, че звукът никога не е бих по-хубав — заяви тя.

— Спри тук — борех се с усмивката си. Не исках да признавам колко добре се почувствах, защото можех да усетя погледите на всички все още върху себе си. След малкото ми изпълнение няха нужда да привличам повече внимание.

Но очевидно, този кораб бе отплавал.

— Е, мамка му. Можеш собственоръчно да пълниш този бар всеки ден от седмицата само като се качиш на проклетата сцена, Рип.

Стрелнах поглед към Зейн Фриско, който вървеше към мен, с ръка обвита около бутилка бира и широка усмивка на лице.

О, мамка му. От къде пък се пръкна той?

— Не пея — казах му аз.

Той вдигна бирата към устните си и отпи. Той не проговори повече, докато не се наведе над бара.

— Тогава, как, по дяволите, ще наречеш това? О, може да го наречем талант-от-Бога-който-отива-на-вятъра.

Взех кърпа, за да забърша идеално чиста част от бара, където се настаняха клиенти и официално ми откраднаха оправданието да мина по-надолу покрай бара.

Най-после погледнах към Фриско.

— Моля те, не казвай нищо. Не е нужно някой да знае. Не е голяма работа.

Пръстът ми се плъзна по ръба на халбата, избърсвайки конденза, докато аз чаках нетърпеливо да каже нещо, като например че ще си държи устата затворена. Това, което каза обаче, накара кръвта във вените ми да се вледени.

— Ако си мислиш, че някой тук не е записал изпълнението ти и не е постнато вече в YouTube, значи си по-наивна, отколкото осъзнавах.

Погледът ми се откъсна от Фриско към хората в бара, все едно над главата на някой ще изскочи табелка „Аз го направих. Моят задник трябва да нарицаш“. Но очевидно, това не се случи.

Като алтернатива, реших да отричам.

— Никой не би го направил. Това беше... нищо.

Фриско се засмя подигравателно.

— Разбира се, Рип. Нека го наричаме „нищо“. — Погледът му срещна моя. — По-добре е, вместо да го наричаме „простотии“.

— Чакай, какво? — обвинението му ме накара да вдигна рязко глава.

Спокойствието в изражението на Фриско изчезна.

— *Простотии*. — повтори той. — Защото криеш факта, че може да откриваш концерти и да си пробиеш път нагоре, докато започнеш да изпълваш стадиони, точно както правим аз и всички други задници от този град, опитвайки се да пробием, и е време да спреш да се преструваш, че това не е нищо. Знаеш ли колко хора биха убили за подобен талант? Стотици, мамка му, хиляди. — Ръцете му се свиха в юмруци. — Вместо това, ти прекарваш най-добрите си години зад бара. Каква загуба, мамка му.

Гневът в гласа му ме удряше като юмрук в гърдите и аз направих крачка назад.

— Не ти решаващ, какво е загуба и какво не. Навън вероятно има стотици други с природни таланти, които не го реализират, затова защо не ходиш да разправяш тези простотии на тях? Нямах дума как да живея живота си, Фриско, за това въобще не започвай.

Гласът му се снижи до шепот.

— Знаеш ли защо съм тук, Рипли? Мислиш ли, че това е мечтата ми? Да си пробивам път през Нашвил, опитвайки се да успея? Не. Това беше мечтата на сестра ми и тя искаше това повече от всичко на света. Повече амбиция, отколкото талант и здрав разум, комбинирани в едно. Хванала се на думите на някакъв задник как ще я направят известна и в следващия момент, вместо да пее за пари, тя се чукаше за пари. — Гневният му поглед се стрелна към мен. — Дойдох тук да я намеря. Готов да разкъсам този град, ако е нужно, за да я върна у дома. Но беше прекалено късно. Нея я нямаше. Близначката ми. На двадесет и две и мъртва.

Гневът в гласа му бе задминат по сила само от болката.

— Останах, защото музиката беше единственото, което ми остана от нея. Хвърлих се в нея и някак имах късмета да пробия. Сега живея с тази вина, всеки проклет ден от живота си.

— Толкова съжалявам, Фриско. Нямах представа.

Той вдигна чашата към устните си и изпи цялата бира, удряйки халбата на масата, когато приключи.

— Да. Е, гадни работи се случват постоянно. Но ти имаш талант и фактът, че го пропиляваш сервирайки питиета, ме разярява. Сега смятам да остана закован на този шибан стол цяла нощ и да се напия. Това няма да е от полза за уменията ми като бавачка, но ако нещата се прецакат, поне ще съм готов да раздавам крошета.

Още бях стъписана от казаното, когато една дума се наби в ума ми. *Бавачка?*

Боун.

— Той те е накарал да дойдеш да ме наглеждаш?

Не се налагаше дори да казвам името му, когато Фриско кимна. И двамата знаехме за кого говорях. Но защо? Заля ме вълна от объркване и трябваше да попитам.

— Защо? — Въпросът ми предизвика „*Ти да не си плиткоумна*“ поглед от страна на Фриско, но той не каза нищо. Имаше и друг въпрос, който трябваше да повдигна, но сега не беше най-добрият

момент. Обаче знаех, че не мога да го задържа още дълго. — Нали знаеш, че не беше лично това, че отбивах авансите ти, всеки път щом дойдеше в Аквариума?

Фриско стисна по-силно чашата си.

— Да, правилото ти изтрая само тридесет секунди, след като срещна Боун, но съм достатъчно голям, че да не ти се сърдя.

— Знаем, че ти дължа обяснение, но наистина не мога...

Той вдигна ръка, карайки ме да замълча.

— Не е нужно да ми обясняваш каквото и да е, Рип. Понякога печелиш, понякога губиш. Така се случва в живота. Сега, готов съм за нова бира.

Той бутна празната си чаша към мен и не можах да се насиля да продължа по темата. Той вече беше разгневен заради изповедта му за сестра му и аз добавих и обида към раната.

Взех чашата.

— Както обикновено ли?

— Да.

— Ще ти донеса още едно.

— Оценявам го.

Започнах да пълня чашата с Бъд, преди да я плъзна отново пред него, но я задържах и когато той посегна към нея, я дръпнах, карайки го да вдигне поглед към мен.

— Наистина съжалявам за всичко, особено за сестра ти. Не е честно. Знаем много добре, колко боли да изгубиш някой, преди да му е дошло времето. — И тъй като емоциите ми бяха пълна каша днес, добавих: — Майка ми пееше. Тя също искаше да е звезда, но татко ѝ забранил да стъпва на сцената, след като са се събрали. Вероятно затова тя харесваше толкова много тези знаменитости да идват в бара. Мисля, че така изживяваше онова, за което бе мечтала, тъй като не е имала шанса да го направи. Винаги съм се чудила какво ли щеше да стане, ако бе напуснала татко и бе тръгнала по своя път...

Разбиране се появи в погледа на Фриско.

— Ако татко знаеше, че мога да пея и имам някаква амбиция в тази посока, щеше да бъде по-жесток, отколкото беше. Мисля, че дори тогава, като бях дете го знаех. Затова погребях тази мечта, не виждах смисъл да бленувам за нещо, за което знаех, че никога няма да се случи.

Изржението на Фриско омекна.

— Но вече не си във властта на стареца и няма как да знаеш дали ще се получи или не, ако не пробваш.

Примигнах, за да прогоня неочакваната влага изпълнила очите ми. Отказвах да ги нарека сълзи.

— Прав си, но засега единственото, от което имам нужда в живота си, е реалността, а не мечти. Имам нужда от заплати, за да си стъпя на краката. Може би, ако не спя на дивана на най-добрата си приятелка, ще мога да си позволя да помечтая.

— Така е справедливо. Извинявай, че ти се сопнах, Рип. Темата е тежка за мен.

— Разбирам. Не е нужно да се извиняваш, Фриско. Ще гледам да не оставаш без бира.

Придвижих се надолу по бара, но в едно ъгълче в ума ми се бе загнездила мисълта, че Боун бе изпратил Фриско да ме наглежда. *Кога беше последният път, в който някой го е било достатъчно грижа, че да направи подобно нещо?*

Няма значение. Няма да се случи.

Но не можех да отрека топлината, която накара кръвта във вените ми да заври.

ГЛАВА 11

РИПЛИ

Не отне дълго и новината за изпълнението ми се разпространи из бара. Фриско очевидно имаше повече опит с това, отколкото аз. Видеото вече беше в интернет, и макар да не беше сензация, от Хоуп, което непрестанно го проверяваше, знаех, че става по-известно, отколкото ми се искаше. Докато сервирах питиета и на сцената се качваха един след друг различни хора, барът се пълнеше все повече и разни хора идваха и тикваха телефоните си пред лицето ми, питайки ме *това ти ли си?*

Преструвах се, че не ги чувам над шума от музиката и ги питах какво ще пият.

Докато работех зад бара, спрях пред стола, на който Фриско се бе заковал от началото на вечерта, но там имаше някакъв непознат мъж.

Къде изчезна той?

Взех поръчката на мъжа, когато гласът на Фриско се чу от тонколониите.

— Знам, че напоследък доста често се изръсвам тук неканен, но това е, защото харесвам всички вас. Какво искате да чуете? Имам настроение за някой кавър.

Енергията в бара се промени, сякаш някой включи захранването. Хората крещяха различни предложения и вярвах, че не е съвпадение факта, че Фриско избра песен на Боун.

— Мамка му. Това място отново ще се превърне в лудница, щом той е на сцената. Пригответи се, момиче — каза Хоуп, докато миксираше коктейл.

— Готова съм. Да действаме.

Правих питиета и се изгубих в гласа на Фриско и думите на Боун. Когато Фриско приключи, тълпата изрева и той изчака, за да млъкнат преди отново да заговори на микрофона. Това, което каза, едва не спря сърцето ми.

— Какво ще кажете за нещо по-различно, преди да дам микрофона на следващия на опашката? Имам тук една приятелка и тя може да пее. Мисля си за дует, какво ще кажеш, Рипли Фишър?

Ще го убия. Преди час ми беше мъчно за него, но сега ще го убия.
Фриско накара тълпата да скандира.

— Рип-ли Рип-ли — но аз не помръднах, докато Хоуп не застана зад мен.

— Е, ще отидеш ли?

Поклатих глава.

— Защо не?

— Защото така! Аз не...

— Хайде, Рипли. Всички те чакаме.

Скрих лице в ръцете си, но ако не изчезнех отзад, нямаше къде да се скрия.

— Върви. Всичко ще е наред. — Хоуп звучеше така, сякаш мислеше, че е добра идея.

Може да се наложи да убия най-добрата си приятелка.

Измъкнах кърпата за бърсане на бара от задния си джоб и я пуснах на плота.

— Ще съжалявам за това, нали?

Устните на Хоуп се извиха в усмивка.

— Ще съжаляваш само, ако не се възползваш от шанса. Давай момиче. Котката вече е извън торбата, затова кое ще навреди?

Ще съжаляваш само, ако не се възползваш от шанса... Господи, надявам се да е права.

Поемайки си дъх се плъзнах иззад бара и тълпата се раздели, за да ми направи път. Нервите ми се опънаха до крайност, когато хората започнаха да ръкопляскат и да скандират името ми.

О, господи. Ами ако се изложя? Никога не съм пяла в дует. Това е ужасна идея.

Гласът в ума ми, който обичаше да играе адвокат на дявола, заяви *Или може да е първата стъпка в новата ти посока. Възползвай се. Какво имаш да губиш?*

С увереността надигаща се в мен, аз се качих на сцената. Фриско ми намигна и обгръщайки ръце около раменете ми, ме завъртя към тълпата.

— Аплодисменти за Рипли Фишър!

Лепнах усмивка на лицето си, надявайки се никой да не разбере, че съм ужасена. Когато срещнах погледа на Фриско, той отдръпна микрофона и прошепна в ухото ми.

— Знам, че точно сега искаш да ме убиеш, но понякога имаме нужда от едно побутване в правилната посока, за да осъзнаем, че мечтите си струват да бъдат преследвани.

ГЛАВА 12

РИПЛИ

Текстът на песента, която пях с Фриско на сцената на Белия Жребец миналата вечер, още кълтеше в ума ми този следобед.

Песента „Say Something“ на Кристина Агилера и „A Great Big World“ не беше точно кълтри, но следвах водачеството на Фриско, след като повлече крак по сцената и беше истинска лудост.

Всеки път, щом някой от нас изпееше „Отказвам се от теб“ нещо ме пробощаваше. Дори да знаех, че е правилното нещо за мен и Боун, нямаше как да спра болката.

Може би, ако бях от онези, които вярваха в силата на позитивното мислене, щях да вярвам в клетвата на Боун, че ще промени мнението ми. Но всички знаем, че позитивното мислене не ми бе силна страна и на този етап бях сигурна, че не мога да понеса повече разочарования.

Отказвам се от теб.

Беше най-егоистичното нещо, което можех да направя, и единственото, за да се защитя. Но готова ли бях да кажа сбогом?

Не знаех какво ме накара да се заровя отново в клюкарските сайтове, но го направих така или иначе. Може би водещ бе фактът, че точно сега няхах кой знае какви опции.

Заглавията ме нападаха още от първия сайт.

АМБЪР ФЛИЙТ И БОУН ТРАШЪР ПОПРАВЯТ СЧУПЕНОТО?

Имаше снимка на Боун и Амбър в магазин „Дом и Градина“, застанали пред рафт с инструменти, а датата беше от днес. Прегледах статията, но никъде не пишеше, че са видени днес или че снимката е нова, но авторът намекуваше, че е така.

Няма начин. Не би го направил.

Не знаех от къде бях толкова сигурна, но просто знаех, че съм права.

От лаптопа можех да търся определена снимка в Гугъл, но от телефона нямах идея как, затова написах *Боун Трашър и Амбър Флиът в Дома и Градина*.

Същата снимка изскочи в статия от преди година и вълна от облекчение се изля върху мен... докато не си блъснах главата във въображаема стена.

Защо си причинявам всичко това?

Не знаех, но не можех да спра. Продължих да ровя, докато не попаднах на снимка на Амбър, държаща бельо от някакъв лъскав бутик, в който дори не можех да си позволя да стъпя, камо ли да купя чифт гащи. Предполагам, че е добре, че не нося гащи. И все пак, заглавието ме накара да стисна зъби.

КЪНТРИ ЗВЕЗДА СЕ ГОТВИ ДА СИ ВЪРНЕ ОБРАТНО МЪЖА

Изсумтях и си помислих: *Той не те иска обратно, кучко. Иска мен. Какво ще направиш по въпроса?*

След това се запитах сама. *Какво ще направя по въпроса?* Трябваше да си търся апартамент и да си намеря втора работа, за да мога да си стъпя по-бързо на крака.

Тогава телефонът ми иззвъня, скривайки снимката на перфектна Амбър с перфектните й скъпи гащи.

Хоуп.

— Хей, какво става? — попитах аз. — Всичко наред ли е?

Тя беше на среща с гинеколога си, за инжекцията, която ми напомняше, че трябва и аз да отида да ми сложат нова.

— Да, добре съм. Минах през работата, за да взема някои неща, и тук има куп гласови съобщения от хора, които питат за теб.

— Какво? — изписах аз, а гласът ми отекна в празния апартамент.

— Да, агенти и някакви разузнавачи на звукозаписни компании. Всички искат името на момичето, което пее *песента на Кери* или *страхотния дует със Зейн Фриско*.

— Няма начин.

— Днес влизала ли си онлайн?

Излъгах.

— Ъм, не. Защо?

— Видеото ти с Фриско е *навсякъде*. Имам предвид, тук говорим за четвърт милион посещения и постоянно се покачват.

Знаех, че на практика човек не може да каже, когато кръвта се оттече от лицето му, но можех да кажа със сигурност, че точно това се случи с мен. Или може би причината бе, че стомахът ми се преобръщаше като риба на сухо.

Отпуснах се на футона и сложих глава между коленете си.

— Няма начин.

— Има начин. Момиче, целият ти живот може би сега се промени. Нали каза, че не знаеш какво искаш да правиш, но това може да реши вместо теб.

— Това е невъзможно. Имам предвид, аз... аз не мога. Това не е...

— Успокой се, Рип. Ще стане само ако го искаш. Знаеш, че тези неща нашумяват и ако нищо не излезе след време замират,.. но трябва сериозно да помислиш над това. Може да е нещо огромно. Шанс да изживееш мечтата, която си заровила толкова отдавна. За себе си и за... — тя млъкна, но много добре знаех какво щеше да каже.

За мен и за майка ми.

Отговорът ми беше да не кажа нищо, тъй като думите ми избягаха.

— Помисли за това, Рип. Може би животът ти подава именно това, от което се нуждаеш, когато се нуждаеш.

Стиснах по-силно телефона.

— Благодаря, че ми каза. Ще си помисля.

Знаех, че тя иска да каже още нещо, но вместо това прошепна.

— Обичам те, момиче.

— И аз те обичам.

Когато затворих, отворих брауъра си и написах *Зейн Фриско дует*.

Резултатите заваляха след половин секунда.

Исусе Христе. Имаше дузина сайтове и Хоуп беше права. Гледанията в YouTube методично нарастваха.

О, Господи. Това наистина се случва.

Тогава ме осени още една мисъл. *Колко време ще мине, преди да свържат това момиче с онова, за което се смята, че развали годеща на Боун?*

Простенах и се проснах отново на футона. Имах нужда от кафе. Цяла кофа.

След като се промъкнах долу до кварталното кафене, по-късно същата сутрин, с бейзболна шапка и слънчеви очила, скриващи тъмните кръгове под очите ми след бурната нощ, и заплетената ми коса, видях шепа хора насядали по столовете.

Никой не ме погледна два пъти, за което бях благодарна, защото се тревожих, че някой може да е видял видео дуета на единия от екраните.

Взех си кафето и се изнесох набързо от там. Бях на половината път от апартамента на Хоуп, когато телефонът ми иззвъня. Балансирайки с кафе и мъфин в едната ръка, измъкнах телефона от джоба си.

Зейн Фриско.

Вдигнах телефона с думите.

— О, Боже мой. Какво си направил?

— Аз? И ти участваше в това, момиче. И всички са луднали. Опитвам се да спя, но телефонът ми не спира да звъни. Агентът ми вече проучва какво е нужно да се направи, за да идем заедно в студио и да запишем кавър.

Изпуснах мъфина си и той се търколи по стълбите.

— За какво говориш? Каза му, че не пея, нали?

Фриско се засмя.

— Беше му трудно да повярва, след като видя видеото.

— Знаеш какво имам предвид. Не искам да пея *така*. Това беше само веднъж. Аз съм барманка, не кънтри звезда.

— Мразя да ти го казвам, Рип, но ти искаш да си никоя. А сега имаш шанса да станеш каквато пожелаеш. Не всеки получава такава възможност.

Знаех, че говори за сестра си и вината накара стомаха ми да се свие.

— Това е шансът на живота ти. Сигурна ли си, че искаш да затръшнеш вратата, без да си дадеш шанс?

Седнах на стълбите, без да ме е грижа, че износения килим е виждал и по-добри дни.

— Не знам. Това не е нещо, за което съм очаквала, че ще се тревожа тази сутрин, разбираш ли? Нямам идея как да реагирам.

— Всичко, което казвам, е, че трябва да помислиш над въпроса, преди да го отхвърлиш. Стотици хора биха убили за такъв шанс и ако дори за миг си се замисляла, че искаш да се пробваш, тогава трябва да го направиш. Няма да ти се удаде подобна възможност отново. Точно сега ти си загадка. Нещо ново и горещо, което всички искат да видят. Ако чакаш прекалено дълго, те ще се насочат към следващото ново нещо.

Знаех, че това, което Фриско казва, бе истина, но как да забравя, че до вчера, всеки път, когато посегна към нещо, бивах плесвана през пръстите? Ако приемех възможността и всичко се провалеше, колко уничително щеше да бъде?

Боях се да започна нещо с Боун, тъй като знаех, че това ще ме изправи под светлината на прожекторите, но това нямаше ли да е същото? И ако се проваля, нямаше да има кой да виня. Само себе си.

— Разбирам какво казваш, но не мога да реша веднага. Седя на стълбите и мечтая да имам друг мъфин, тъй като заради теб изпуснах своя на земята. Трябва да ми дадеш минута да обмисля всичко.

Фриско се засмя.

— Добре, Рип. Вземи си друг мъфин и помисли. Днес работиш ли?

— Да, от шест.

— Не се изненадвай, ако някой поиска нещо повече от питие.

— Не се тревожа, зад бара се сливам с мебелите.

— Адски грешиш за това. Аз те виждам, ясно като ден, също и Боун.

За миг се зачудих, дали Фриско е все още подразнен, че започнах да излизам с Боун, след като него го отсвирвах, но тонът му звучеше приятелски.

— Сигурен ли, че не се сърдиш? Задето...

— Задето избра него, вместо мен? Не, имам достатъчно голямо его, че да го понеса.

— Ето на това, вече наистина вярвам — поколебах се за миг, преди да попитам това, което ми беше на езика, макар да знаех, че не трябва. — Чувал ли си го?

— Не. И съм леко изненадан. А ти?

— Не.

— Интересно.

— Защо?

— Мамка му. Извинявай, Рип, трябва да вървя. Помисли си над това, което ти казах.

Той затвори, а аз останах да се чудя защо е интересно, че Боун не се е свързал с никой от нас.

ГЛАВА 13

РИПЛИ

Ударих с длан волана.

— Защо? Защо ми го причиняваш *днес*? Хайде де!

Джувелин-а ми умря. Изръмжа веднъж, разклати се и замлъкна, и сега не можех да измъкна от нея нито звук. И този път не бе защото ми е свършил бензина.

— Хайде, момичето ми. Само още веднъж.

Завъртях ключа и започнах да помпя педала на газта, но нищо не се случи.

— Мамка му — отпуснах глава на волана за миг.

Защо на мен?

Когато не получих отговор, както обикновено, преглътнах сълзите и излязох от колата. Имам петнадесет минути да се добера до работата си и изглежда, че щях да ходя пеша... и ще трябва да добавя и нова кола към списъка с неща, които трябваше да купя.

Поемайки дълбоко дъх, бутнах ключовете в чантата си. Поне обувките ми бяха удобни, заради изкълчения глезен и дългата смяна, която ме очакваше.

Като се замислих за глезена си, започнах да изпитвам лека болка при всяка стъпка. Стараех се да го игнорирам и да се преструвам, че не усещам нищо.

Избягване. Представете си го.

Бях на три пресечки от апартамента на Хоуп, вървейки към Бродуей, когато зад мен се чу ръмжене на пикап. С един поглед през рамо, знаех кой е това.

Той отвори пасажерската врата за мен.

— Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от превоз.

Познатият глас на Боун беше почти достатъчен, за да се прекърша тук на пътя. Отново нещата се бяха оплескали и той се оказваше на първия ред, за да го види. *Супер.*

Когато продължих да вървя, насилвайки се да местя един крак пред друг, пикапът се приближи до мен.

— Хайде, захарче. Нека те закарам.

Поех си дълбоко дъх и го изпуснах бавно, преди да се кача в черния пикап на Боун.

— Благодаря — казах, без да срещам погледа му.

— Бях в квартала. Не е голяма работа.

Неудобство...

Вкопчих се в чантата си, гледайки право напред, докато той изчака някакъв да ни изпревари, преди да ускори скоростта. Искях да го попитам, какви са шансовете да е бил наоколо, но не успях да формулирам въпроса, преди той да попита.

— Джувелин-а ти най на края сдаде багажа, а?

— Надявам се да е по-скоро временно препятствие.

Боун ме стрелна с поглед.

— Временно препятствие. Ясно. Е, искаш ли да го погледна, за да видя какво може да се направи?

Точно от това имах нужда, но да моля за помощ никога не е било силната ми страна. Но също така, няхах никаква идея как да го оправя сама. Последният път, когато се направи на умряла, един мъж дойде и платих сто долара, за да ми каже, че нищо не може да се направи. Тогава няхах излишни пари, а сега още по-малко.

— Познаваш ли някой добър?

Той кимна.

— Най-добрия от тук до Кентъки. Може да я накара да върви все едно сега излиза от фабриката. А може би и по-добре. Той направи моята 442.

Помислих за страхотната му кола и на мига разбрах, че този мъж е напълно извън бюджета ми.

— Какво ще кажеш за нещо по-близо и по-евтино?

— Ще измисля нещо.

— Ако не можеш, не е голяма работа. Ще се справя...

— Сама? — Боун довърши вместо мен. — Ти си една от най-способните жени, които познавам, затова съм сигурен, че ще успееш. Но понякога, трябва да приемаш малко помощ. — Той кимна към глезена ми, напомняйки ми, че и преди бях приемала помощта му и нещата се наредиха добре.

Добре? Оргазмите ми в къщата му бяха повече от добре.

Опитвах се да забравя какво бе усещането на ръцете му по тялото ми и как устата му...

Спри. Не продължавай. Но това не помогна, сега зърната ми бяха твърди и се преструвах, че не мисля какво щеше да стане, ако Боун паркираше пикапа и ме дръпнеше в скута си.

Аххх. Спри се. Секнах този поток от мисли, точно когато Боун спря пред Белия Жребец. Посегнах към дръжката на вратата.

— Благодаря за превоза. Оценявам го.

Преди да успея да избягам, той натисна един бутон и не можех да отворя. Завъртях глава към него.

— Какво е това, по дяволите?

— Детски контрол на ключалката.

— Да, досетих се. Сега ме пусни да изляза, — а на себе си добавих, *преди да направя нещо глупаво, като ти се хвърля на врата.*

Боун скръсти ръце на гърдите си, с решително изражение.

— Няма да излезеш от този пикап, докато не ми кажеш, че няма да се откажеш от нас. Видях видеото на дуета ти с Фриско. Знам песента. Ако е трябвало да бъде някакъв вид съобщение към мен, трябва да ти кажа — *мамка му няма начин.* Казах ти, че не сме приключили. Едва сега започваме. Сега имам нужда да го чуя и от теб.

— Беше просто песен.

— Глупости — думата бе остра. — Може да пробваш да го разправяш на някой друг, но аз пея, за да си изкарвам хляба, и знам много добре кога един артист усеща с цялото си същество текста на песента, която изпълнява.

— Не беше само за теб. Беше и за мен.

Сините очи на Боун пронизваха моите.

— И с това имам дори по-голям проблем. Няма да се отказваш от себе си. Няма да ти го позволя.

— Изборът не е твой.

Боун стисна здраво кормилото с ръка и раздразнението му бе очевидно заради силата, с която стискаше, и побелелите кокалчета на пръстите му.

— Дай ми шанс, Рипли. Само един проклет шанс да ти докажа, че това може да се получи, че може да е най-прекрасното нещо, което си имала в живота си.

Убедеността в гласа му събори последните части от тухлената стена около сърцето ми.

Искам това. Искам нещо прекрасно. Но се боях да му повярвам и можех да усетя как се разкъсвам от болка.

— Трябва да работя. Не мога да си позволя да изгубя тази работа, Боун.

Устните му се опънаха в твърда линия, ноздрите му пламнаха.

— Ще те взема, след като затворите. Няма да вървиш пеша до дома.

— Ще ме закарат. Не е голяма...

— Ще те взема.

Тонът му не оставяше място за възражения, а часовникът на таблото казваше, че нямам никакво време за спорене. *И, по дяволите, нямах възможност да го попитам дали обвиненията бяха свалени.*

— Добре.

Боун отключи вратата и аз я отворих, плъзвайки се навън.

Преди да затворя, той попита.

— Днес ще се качваш ли на сцената?

Поклатих глава.

— Няма отворена музикална вечер. Защо?

— Защото искам да чуя лично невероятния ти глас.

ГЛАВА 14

БОУН

Можех да се придвижвам инкогнито. Това беше умение, което се налага да придобиеш в този бизнес, и тази вечер го пуснах в действие, влизайки незабелязано в Белия Жребец.

Нямаше да рискувам, Рипли да си навири упоритата глава и да се прибере пеша до дома. Толкова бях хлътнал по нея, че нямаше начин да рискувам да я изгубя.

Седнах в ъгъла на бара и погледнах към сцената, мислейки си, колко ми се искаше да бях тук онази вечер, когато бе заснето видеото, обикалящо YouTube. Дали бях откачено горд, че тя бе вдигнала тълпата на крака и бе задържала пълното им внимание? Абсолютно, въпреки че това усложняваше нещата.

Рипли въобще не бе готова за това, което щеше да се случи, ако реши да рискува и да се пробва с тази възможност, която ѝ се отдаваше. Мамка му, дори Ник ми се обади, когато видя видеото, казвайки, че обмисля да подпише с нея, защото точно сега щяло да е лесно да я навие.

Точните думи на Ник? *„Не може дори да се измисли по-добра история. Бивша барманка с трагично минало, открита на отворена музикална вечер в бар, след като е привлякла вниманието на най-голяма кънтри звезда. Кой не би подписал с нея?“*

Но за мен, Рипли не можеше да бъде подлъгана толкова лесно. Тя бе много повече, отколкото осъзнаваха те. Определено повече отколкото сама осъзнаваше.

Бях в края на бара, където работеше Хоуп, но с гъстата брада, каубойската шапка и избродираната и украсена риза, приличах на всеки мъж искащ да изглежда като каубой. Беше гадно да зарежа тениската и бейзболната си шапка, но бях готов да го преглътна, за една вечер анонимност.

Гледах татуировките ми да са скрити в притъмнената част на бара и наблюдавах как Рипли работи. Дали се чувствах като преследвач? Мъничко. Но предпочитах да мисля, че я държа под око, за да се уверя, че ще се прибере безопасно у дома.

Повече от един мъж я бе приближил и можех да кажа със сигурност, че е заради снощното изпълнение, защото езикът на тялото ѝ се променяше напълно. За един миг преминаваше от учтива служителка, в доста притеснена жена.

Тя дори не осъзнаваше, че до следващия уикенд може да подпише договор за албум, ако пожелае. *Вероятно с някаква шибана компания, която ще ѝ предложи скапана сделка.*

Освен ако... имаше една компания в града, която се стараеше да изгради репутация като компания на артистите... Хоумгроун Рекърдс. Холи Уикс Карас нямаше да ѝ позволи да бъде нищо друго, освен самата себе си. Ако Рипли искаше да се пробва, с Хоумгроун имаше най-добрите шансове.

Трябва да въртна един телефон. Само за всеки случай.

Сега, след като Холи се върна на половин работен ден, след като роди, се обзалагах, че ще прояви интерес към някой нов за компанията си, особено, ако този човек бе здраво стъпил на земята като Рипли.

Колкото повече мислех за това, толкова повече осъзнавах, че няма никой друг, с който ще съм спокоен тя да сключи договор, дори нямах толкова доверие на собствената си звукозаписна компания.

Свалих бирата си, когато осъзнах на къде са се насочили мислите ми.

Не беше важно какво искам или не искам за Рипли. Най-важно бе какво иска тя. И ако искаше да се пробва с това, щях да я подкрепя на всяка крачка, която направи и ще се подсигурия, че има всяко възможно преимущество.

ГЛАВА 15

РИПЛИ

Тълпата започна да се сгъстява, докато нощта напредваше, вместо да намалява, както се надявах. Би трябвало да съм щастлива заради бакшишите, които валяха, затова гледах да се фокусирам върху това, а не върху начина, по който глезенът ми туптеше болезнено. Разбира се, забравих да бутна няколко болкоуспокояващи в чантата си, а в аптечката нямаше никакви, затова сега стисках зъби от болка.

Групата, наета за тази вечер, не беше лоша, но също така не бяха и велики. И все пак, цяла вечер мислех какво ли би било да съм на сцената, вместо зад бара. Заставайки там горе, получавах напълно различна перспектива. Тълпата е така погълната от музиката и като се оставя да бъде погълната от текста, времето летеше невероятно бързо. Само няколко минути, но с всяка секунда, се телепортирах на някое друго място. Далече от непрестанната борба, в която се превърна животът ми.

Може би всички бяха прави. Може би това бе единственият ми шанс и щях да съм глупачка, ако не се възползвам. Минах надолу по бара, взимайки поръчки и правейки питиета, докато не се оказах лице в лице с братовчедка си.

— Бих поръчала двоен шот с отмъщение, но съм чувала, че е най-добре да се сервира студено — заяви гневно Бранди.

Прииска ми се да бях попитала Боун какво се е случило, преди да сляза от пикапа.

— Сама си го просеше.

Краищата на устните ѝ виснаха надолу.

— Ти предаде семейството си. Кой прави такова нещо?

Искаше ми се да изкрещя *ти го правиш*, за всеки път, в който Бранди ме прецакваше, крадеше или портеше, но прекалено много хора ни гледаха, за да си изпусна нервите точно сега.

— Казвай каквото имаш да казваш и бъди така добра да си вървиш. Имам работа.

— Да казвам каквото имам? Добре, ще направя точно това, Рипли — името ми прозвуча като проклятие от устните ѝ. — Как можа да обърнеш гръб на хората, които са направили толкова много за теб? Аз, баща ти, майка ми...

Думите ѝ ме накараха да искам да повърна.

— Ти сериозно ли? Татко *ме уволни* и ме изхвърли от дома ми. Ти крадеше от оборота на бара. Ти си причината да инсталирам проклетата камера от самото начало. След това ме продаде на пресата! И нищо не съм направила на майка ти...

Бранди се разсмя.

— Не съм виновна, че не си била по-внимателна с него. Щастливка си, че не направих нещо по-лошо. Сега ми се иска да бях записала стоновете и виковете. Щях да направя милиони с един секс запис. С лекота.

О. Боже. Мой.

— Не си го направила — възкликнах ужасена, мислейки си каква голяма катастрофа щеше да е това.

— Не, но трябваше да го направя. Сега нямам работа и казаха, че ако не платя глобата ще ме пратят в затвора за тридесет дни, задето съм повдигнала фалшиво обвинение. И за всичко си виновна ти!

В логиката ѝ нямаше абсолютно никакъв смисъл, но така или иначе, винаги е било така. Но една част от думите ѝ ме изненада.

— Какво искаше да кажеш с това, че нямаш работа?

— Началникът на пожарната команда се домъкна и ни затвори, защото не сме спазили предписанията му. Каза, че е за публичната безопасност и че не сме поправили всичко достатъчно бързо. Мама спори с него по всеки възможен начин, но той не отстъпи. Аквариума е затворен до второ нареждане и за това също си виновна ти.

Стиснах очи при болката, която премина през мен. Не би трябвало да ме е грижа, тъй като барът вече не бе част от живота ми, но до скоро той бе всичко, което имах, и всичките ми спомени с мама бяха свързани с него, затова болеше, че вече няма да го има.

Къде щяха да ходят вечер Ърл, Пърл и Джим? И кога леля Лорън се бе върнала?

И... мамка му. Какво ще стане с пръстена, който скрих в бара?
Как ще го върна обратно на Боун?

Мамка му.

— Хей, имам нужда от питие, ако все още работите, мадам — един мъж размаха двайсетачка до Бранди.

— Извинете, разбира се. Какво да ви донеса?

— Не сме приключили, не можеш просто да ме игнорираш. Длъжница си ми. Трябват ми пари. Ти трябваше да платиш за бара, не ние! — гласът на Бранди се извиси над музиката и клиентът отстъпи от бара.

Страхотно. Просто страхотно.

Хоуп застана до мен и скръсти ръце на гърдите си.

— Тя не ти дължи нищо, Бранди, и няма да получиш нищо от нея. Сега се разкарай от бара ми, преди да съм повикала охраната да те изведе.

— Ти си дърта пресъхнала путка, Хоуп. Двете се заслужавате една друга.

Бранди се оттласна от бара и бутна пияния мъж до нея на пода... умишлено,.. преди да изчезне в тълпата.

Хоуп сложи ръка на рамото ми.

— Добре ли си?

Ръцете ми трепереха, но нямаше какво да направя, освен да излъжа и да се върна към работата си. Поне като съм заета, нямаше да имам време да мисля за това.

— Напълно добре. Ще се справя. Какво мога да ви донеса, господине? — попитах мъжа, който размахваше двайсетачката, преди да отстъпи от бара.

— Севън енд севън.

— Веднага.

През следващия час се изгубих в лудостта да сервирам питиета, да връщам ресто и да прибирам бакшиши, блокирайки мислите за това, което каза Бранди. Дори и да исках да й платя, барът беше поел всеки цент, който имах.

Когато тази мисъл се появи в ума ми, осъзнах, че съм тръгнала по същия път, по който винаги вървах... погрешна семейна лоялност. *Не им дължа нищо повече.* Но навиците не могат да бъдат прекършени лесно. Някой друг ми размаха двайсетачка и се зах отново за работа.

Когато тълпата най-после намаля с две трети, стоях полуумряла на краката си.

Хоуп извика такси на един мъж, който бе пийнал повечко алкохол, и аз отидох да покрия нейната част от бара. Там седеше мъж с каубойска шапка и наведена надолу глава.

— Да ви донеса ли нещо, сър?

Периферията на шапката се повдигна, разкривайки пронизващите сини очи на Боун, а аз останах с отворена уста.

— Сериозно?

Той сви рамене.

— Какво? Не ми ли харесваш шапката?

— От колко време си тук?

— Достатъчно дълго, че да видя, че братовчедка ти не е в затвора.

Объркана погледнах надолу към мястото, на което по-рано стоеше Бранди.

— Видял си това?

— Бях на около два метра, готов да се намеся, но Хоуп я прогони. Няма да ѝ позволя да те изнудва. Няма начин, мамка му.

Срещнах познатия син поглед.

— Каза, че са я накарали да плати глоба и че ако не го направи, ще отиде в затвора. Аквариума е затворен от началника на пожарната команда, заради безопасността на клиентите.

— Тя няма да получи нито капка симпатия от мен.

— Знам. И все пак...

— Виж, приключи с каквато работа имаш тук и ще говорим за това по-късно.

Обърнах се, защото нямах търпение вечерта да свърши, но спрях, за да го погледна.

— Не е нужно да ме наглеждаш. Говорих с Хоуп. Тя може да ме закара у дома.

— Казах, че ще съм тук, и съм мъж, който държи на думата си. Ще гледам да запомниш, че когато кажа, че ще направя нещо, го правя без значение какво. — Боун спря замислено. — Освен това ти дължа няколко оргазма, тъй че не си мисли, че няма да ги получиш.

Огледах бара, надявайки се никой да не го е чул.

— Не можеш да ми казваш тук такива неща — снижих гласа си до шепот. — На работа съм!

Боун не си направи труда да се огледа. Той се изправи от стола си и се наведе през бара, така че лицата ни да са на милиметри едно от друго.

— Не ми дреме кой може да ме чуе, че ще те отведе у дома тази вечер. Ти си моето момиче и е крайно време да ти покажа точно какво значи това. Смятам да те разглезя, Рипли Фишър. Крайно време е някой да го направи и аз имам привилегията да получа тази възможност.

Сърцето ми заблъска силно в гърдите и нямах никаква идея какво да отговоря.

Боун се възползва от момента и обви ръка около тила ми, плъзвайки устни по моите.

— Целуни ме, захарче. Липсва ми вкуса ти.

О, Господи. И на мен ми липсва вкуса му. Знаех, че трябва да се отдръпна, но не можех да намеря силата да го направя.

— Добро момиче — промърмори Боун, преди да плъзна език в устата му и вече нямаше никакво говорене. Изгубих се в целувката за няколко секунди, преди някой да подвигне.

— Приключваме!

Отдръпнах се, а Боун ме пусна.

— Ще те чакам отзад.

Нямаше никакво съмнения дали ще си тръгна с Боун или не. Това беше решено. Сега, единственият въпрос бе какво ще се случи след това.

Дали да използвам това, като шанс да му кажа сбогом?

ГЛАВА 16

БОУН

Отворих вратата на пикапа за Рипли и обвих ръце около кръста ѝ, за да я вдигна на седалката. Не е като да не може да го направи сама, но обичах да я държа в ръцете си, а беше минало адски много време от последния път.

Качих се на шофьорското място и стартирах двигателя, когато Рипли изрече двете думи, които промениха всичките ми планове.

— У вас.

Погледнах към нея.

— Сигурна ли си?

Тя кимна и реших, че няма да споря с нея за това.

— Добре, тогава.

Не говорихме докато шофирах, всеки от нас потънал в мислите си, но аз си направих заключения. Когато портите се отвориха, най-после заговорих.

— Това значи нещо за мен, Рипли. Ти значиш нещо за мен — обърнах глава, за да я погледна, продължавайки да карам по алеята, докато портите се затваряха зад нас. — Дай ми шанс да ти покажа колко хубаво би било това между нас, преди да се откажеш напълно.

Тя си мислеше, че не знаех как работи мозъкът ѝ, но вече бях станал прекалено добър в разчитането на мислите ѝ.

— Не мога да обещавам нищо.

Вкарах колата в гаража и паркирах, преди да изключа двигателя и да се обърна към нея.

— Няма проблем, но аз ще ти обещавам нещо. Никога няма да съжаляваш, ако ни дадеш шанс. — Дори в сенките на гаража можех да видя колебанието на лицето ѝ.

— Не можеш да го знаеш.

— Да, мога.

Преди да опита да спори с мен, отворих вратата и изскочих навън, заобикаляйки, за да я взема. Тя вече бе отворила вратата, затова я издърпах навън, обвинил с ръце кръста ѝ. Отнесох я вътре, без да ѝ позволяя нито за миг да докосне с крака пода.

— *Закъсня* — изкряха папагалът от клетката си, но не спрях, за да му кажа да млъква.

Насочих се надолу по коридора към спалнята. Ако не можех да накарам Рипли да повярва на думите ми, то щях да ѝ го докажа с действия.

Ако имах само една нощ да я убедя да не си тръгне от мен, щях да се възползвам максимално. Ще проникна толкова дълбоко в душата ѝ, че няма да може да помръдне, без да ме усети.

Когато я смъкнах върху леглото, тя посегна към ризата ми, но аз я спрях, хванах ръцете ѝ и ги задържах над главата ѝ с една ръка, докато с другата повдигах блузата ѝ.

— Толкова дяволски красива си.

Хвърлих блузата ѝ настрани и притиснах ръка към гърдите ѝ, карайки я да легне по гръб. Погрижих се за обувките и дънките ѝ, смъкнах ги по бедрата ѝ, като внимавах с крака ѝ. Отпуснах се на колене и целунах глезена, по който все още личаха синините.

— Но си толкова силна и способна. Това е адски секси. Нямах нужда от мен, Рипли. Знам това със сигурност. Затова, ще те накарам да ме желаеш.

Нежно изражение омекоти чертите ѝ и се надявах, че успявам да премина през защитите ѝ.

Разтворих бедрата ѝ, бавно целувайки кожата ѝ от стъпалото нагоре, докато не стигнах до сърцевината ѝ, вдишвайки аромата на възбудата ѝ.

— Никога не съм желал някоя жена, така както желая теб. Искам да знаеш, че това е истина. Това не са просто повърхностни думи. Те идват от самите ми кости.

Близнах центъра ѝ и тя си пое дълбоко и остро дъх.

— Вече си влажна за мен, захарче. Напълно подгизнала. Липсвах ли на това котенце, липсваше ли му да е изпълнено от мен?

Пъхнах и двете си ръце под дупето ѝ и я вдигнах към лицето си, откривайки клитора ѝ и прокарвайки зъби по него.

— Или си сънувала какво би било да изпълня задничето ти? — притиснах четири пръста между двете задни бузи, открих задния вход и го докоснах леко.

Рипли отново си пое дълбоко дъх.

— Ако не ми отговориш, ще продължа да гадая.

— Да! Липсваше ми. Навсякъде. Не знам какво ми направи, но...

— Но ме желаеш! — Не беше въпрос, защото тялото ѝ вече трепереше от нужда.

— Да.

Пуснах я и се изправих, за да сваля ботушите, ризата и дънките си.

— Значи ще получиш точно това, което искаш.

ГЛАВА 17

РИПЛИ

Загазих.

Всичко, което излизаше от устата на Боун, стопяваше съпротивата ми и това между нас излизаше от контрол.

Той го знаеше.

Аз го знаех.

И не можех да се спра да не желая това, което ми даваше той. Боун застана гол пред мен, а сините му очи ме изпиваха.

— Точно тук, точно сега, сме само ти и аз. Никакви простотии. Никаква преса. Никакво семейство. Никакво минало. Само ние. *Това* е нещото, което има значение. Ако можеш просто да ни дадеш шанс, истински шанс, само това ще има значение. Ние сами създаваме правилата. Ние решаваме какви парчета ще получат всички останали. Ние контролираме всичко, не някой друг.

Той го караше да звучи така лесно, въпреки че знаех, че не е. За тази вечер, бях готова да се хвана на фантастичните му планове. Той каза, че нямам нужда от него, но точно сега, може би имах.

— Покажи ми — казах му аз, а тялото ми пламна от огъня в погледа му.

— Точно това смятам да направя. Махни си сутиена.

Изправих се на лакти и посегнах назад, за да го откопчая. Никога не съм била съблазнителка, но с Боун ми се искаше да съм. Позволих на чашките бавно да се отделят от гърдите ми, спускайки ги внимателно по кожата си.

Пръстите му се свиваха и разтваряха с всеки милиметър разкрита кожа, все едно се бореше с нуждата да ме докосне.

Не се бори. Искам да усетя ръцете ти върху себе си. Искам да забравя всичко, освен това как ме караш да се чувствам. Главата ми се изпълни с всички неща, които не смеех да изрека на глас.

Търпението на Боун бе почти на изчерпване, когато най-последно захвърлих сутинена настрана, а гласът му придоби дрезгавия тон, който обикновено имаше, докато пееше.

— Имаш ли някаква идея колко си прелестна? — Той опря двете си длани на леглото и се наведе напред, улавяйки с устни едното ми зърно. Подръпвайки го леко, то стана твърдо и копнеещо, изпращайки вълни от желание към клитора ми, който умираше за перфектните ласки, които изглежда само Боун умееше да доставя.

Когато най-последно освободи връхчето и се насочи към второто, дъхът започна да излиза насечено от гърдите ми.

Зарових пръсти в косата му, държейки главата му притисната към гърдите си, когато извих гръбнак, копнеейки за още. Зъбите му ме ухапах лекичко, карайки чувствителната ми плът да настръхне. Горещина изригна между бедрата ми и колкото и да харесвах любовната игра, имах нужда да побърза.

Пускайки косата на Боун се завъртях леко, за да посегна между телата ни и да хвана в длан члена му. Можех да почувствам как простена срещу кожата ми и нуждата да побърза ме обзе изцяло.

— Моля те, побързай.

Боун вдигна глава.

— Какво те кара да мислиш, че бих бързал с каквото и да е било? Ти си създадена, за да ти се наслаждавам, захарче, и цялата тази сладост е само моя.

Когато казваше такива неща, горещината между бедрата ми, дори не можеше да си съперничи с тази надигаща се в гърдите ми.

Не се влюбвай в него, Рипли. Това е само секс.

Разтворих крака и надигнах бедра, за да се отъркам в Боун.

— Исусе. Мога да почувствам колко си влажна. — Той посегна между телата ни и ръката му се плъзна по влажната ми кожа. С лек натиск, пръстът му потъна дълбоко в мен.

Боун си играеше с мен, докосвайки ме и милвайки ме бавно. Бедрата ми се извиха, опитвах се да накарам ръката му да се движи побързо, но той я отдръпна и срещна погледа ми, докато вдигаше пръста си към устата си и го облизваше.

— Толкова адски сладка.

О, Боже мой. На път бях да експлодирам.

— Искаш ли пръстите ми вътре в теб? — попита той.

— Да, по дяволите.

— Ще успееш ли да свършиш за мен така? Да ги стиснеш силно и да ги окъпеш в сладостта си?

— Да.

— Може би първо трябва да се вкусиш. Някога пробвала ли си собствения си вкус, Рипли?

Мозъкът ми завря. *Какво каза той?*

Но нямах време да мисля, защото пръстът на Боун се плъзна между бедрата ми и се тласна в мен, давайки ми точно това, което исках, но само за миг, преди да се отдръпне и да се вдигне, насочвайки се към устните ми, покривайки ги със собствената ми горещина.

— Опитай.

На този етап, не бях сигурна дали има заповед, която Боун може да ми даде и аз да не я изпълня.

Подадох леко езика си и близнах бързо устната си, но това не беше достатъчно за него. Той напъха пръста си в устата ми, карайки ме да усетя мускусния, сладко-солен вкус на тялото ми.

— Толкова адски хубав вкус. — Боун измъкна пръста си от устата ми и го облиза отново, а аз не знаех дали някога в живота си бях виждала нещо толкова порочно и същевременно толкова секси. — Хареса ти.

На път бях да му кажа, че искам да усетя неговия вкус, когато той тласна пръста си в мен, извивайки го този път и удряйки директно G-точката ми. Стиснах бедра, копнеейки за оргазма, който вече се надигаше в мен.

— Това е добро момиче. Чукай пръстите ми. Поеми ги така, както после ще поемеш члена ми. — Боун хвана бедрото ми и го стисна, помагайки ми да се вдигам и спускам, докато от устните ми не се откъсна тих вик.

Милостиви Боже. Оргазмът премина през мен с такава сила, каквато не бях изпитвала никога преди, и когато мозъкът ми се прочисти от омаята, се зачудих, дали порочните му приказки не са причината да свърша така мощно. Никой никога не ми бе говорил по този начин, а това ме възбуждаше повече, отколкото бях мислила, че е възможно.

Очевидно, Боун има златен език, за повече от едно нещо.

Едва сдържах кикота си, когато той прокара ръка по мен, извличайки остатъците от силния и бърз оргазъм, докато най-последно не останах неподвижна. Когато дишането ми се нормализира, той попита.

— Имаш ли ми доверие?

Това беше страхотен въпрос и имаше силата да ме изтръгне от сладката омая. Можех да започна да анализирам, но не исках да го правя. Веднъж, щях да последвам инстинкта си, който казваше, че така или иначе, има само един възможен отговор на този въпрос.

— Да.

— Добре. Ще те накарам да свършиш по-силно, отколкото някога преди.

Бях на път да му кажа, че току-що бе направил точно това, но Боун сграбчи бедрата ми и ме завъртя по корем по-бързо, отколкото можех да формулирам думите в главата си.

Ръката му се плъзна между бедрата ми и обгърна женствеността ми.

— Ще те чукам толкова силно, колкото мечтая да направя от доста време — с влагата, полепнала отново по пръстите му, той започна да описва кръгчета около недокосваната ми територия. — И смятам да запълня това малко, стегнато, девствено задниче с пръста си.

Беше ли възможно човек да получи спонтанен оргазъм, само слушайки нечи думи? Не знаех, но подозирах, че току-що ми се случи.

Стиснах покривката на леглото и притиснах лице към нея, за да заглуша стона си.

— Пусни ги на свобода. Искам да ги чуя. Искам да чувам всеки звук, който издаваш, докато те разтягам, за да поемеш члена ми. Задничето ти е мое, захарче.

О. Боже. Мой.

Докосването на Боун изчезна и следващото, което чух бе, че ровеше в нощното шкафче. Когато се върна, студен гел докосна мястото, за което ставаше на въпрос.

— Само малко лубрикант.

Преди мозъка ми да има шанса да формира въпрос, Боун вдигна бедрата ми и притисна клитора ми за миг, преди да се тласне в мен, изпълвайки ме с едно движение.

Изкрещях нещо, смесица от името му, от *мамка му* и *о, Боже мой*, но викът се заглуши от звуците, които издаваха телата ни,

докосвайки се, докато той се тласкаше навътре и навън от мен.

— Докосни се. Искам да сложиш пръсти върху клитора си. Моите ще бъдат заети някъде другаде.

Направих каквото ми каза, защото, ами, обичах многократните оргазми и с комбинацията на пръстите върху клитора ми и члена на Боун тласкащ се дълбоко и ритмично в мен, те бяха напълно гарантирани. Веднага щом преместих ръката си, той натисна задния ми вход с това, което предполагах, че бе палецът му, и нервните ми окончания полудяха.

Натиск. Натиск. Натиск.

И след това тъмно, порочно *удоволствие*.

— О, Боже мой. О, Боже мой. — Гласът ми бе дрезгав от удоволствието и почти не можех да контролирам думите, които излизаха от устата ми.

Стоните ми станаха по-шумни, когато той започна да чука дупето ми с ритъма, с който чукаше женствеността ми.

Скоро, стоните станаха вой, а след това и виковете. Вътрешните ми мускули се стягаха, докато мяха глава напред и назад. Оргазмът се разби в мен, смачквайки ме под силата си.

— О, Боже мой!

Кръвта забуча в ушите ми и цялото ми тяло се разтресе. Паднах напред, но Боун беше безпощаден. Той се пресегна и притисна ръката ми към клитора ми, докато продължаваше да нахлува в мен, докато не се превърнах в ридаеща, трепереща каша.

Той свърши с вик и най-после застина в мен.

— Милостиви Боже — той притисна устни към рамото ми. — Почти ми докара проклет инфаркт.

Имайки предвид колко бясно сърцето ми блъскаше срещу ребрата ми, той не бе единственият.

— И аз така.

— Хайде.

— Какво? Не, не мога...

Боун е отдръпна от мен, без съмнение бяхме сътворили доста голяма каша наоколо, и ме вдигна толкова бързо, че не успях да направя абсолютно нищо.

Без да пуска осветлението, той ме отнесе до душа и пусна водата, все още държейки ме на ръце. Когато кабината се напълни с

пара, той ме внесе вътре, поставяйки ме на крака. Водата се изливаше върху мен с горещи вълни и не се наложи да помръдна нито мускул, защото Боун изми тялото ми и се увери да не пропусне нито милиметър.

Когато приключи, той проговори в тъмнината.

— Това се случва, Рипли. Ти и аз. Няма да се откажа от теб.

Притиснах и двете си длани към гърдите му и си позволих да изрека истината.

— И аз не съм готова да се откажа от теб.

Боун прошепна нещо, което прозвуча като *Слава на Бога*, и обхвана лицето ми с ръце, преди да плени устните ми.

ГЛАВА 18

БОУН

Събудих се в празно легло.

Първата ми мисъл бе *Мамка му, избягала е. Изплашил съм я.* Снощи не бях внимателен с нея, нито физически, нито психически. Но чаршафите до мен не бяха студени. Все още носеха топлината на Рипли. Значи не бе стигнала далеч.

Спомних си последния път, когато се събудих в празно легло и какво се случи след това. *Бих могъл да се справя с повторението на поничките и кухненската маса.*

Когато се измъкнах изпод завивките, краката ми докоснаха пода и отидох до гардеробната, за да взема чифт шорти.

Първият ми инстинкт се оказа погрешен и открих кухнята празна. Тихо пеене се носеше от дневната, привличайки ме в онази посока. Рипли пълнеше купичката с храна на Естебан, но щом ме чу зад нея се обърна и спря да пее.

— Предполагам, че тази птица е получавала страхотно шоу от години, ако си й пяла така всеки ден — казах аз.

— *Суперзвезда* — извика Естебан и Рипли се засмя.

— За протокола, той говори на теб, не на мен. — Тя кимна към тениската, с която беше облечена, една от моите, която й стоеше като рокля. — Надявам се, че нямаш против, задето я заех.

— Захарче, можеш да заемаш всичко, което ти трябва. И не е нужно да питаш — направих гримаса към часовника. — Винаги ли ставаш с пукването на зората, дори и да си работила до късно?

Тя кимна.

— Стар навик. Преди ставах и правех закуска на татко, след което лягах да поспя още няколко часа. Предполагам, че е просто рутина, затова обикновено сега си правя закуска и след това спя до обед. Е, понякога.

Мисълта колко здраво е работила, а старецът дори не ѝ е благодарил, ме караше да искам да му наричам задника, но това нямаше да ми помогне да изтрия гримасата от лицето ѝ.

— Тогава, какво ще кажеш, аз да ти направя закуска тази сутрин и след това да се върнем в леглото и да се потрудим малко.

Не знам какво очаквах от нея, но огромната усмивка, която ми дари бе по-хубава от всичко, което можех да си представя.

— Мисля, че ще се справя.

Два денвърски омлета и две порции пържен бекон по-късно Рипли ме погледна с ново уважение.

— Как си се научил да готвиш така?

— Майка искаше да е сигурна, че синовете ѝ могат да се оправят в кухнята. Сигурен съм, че не е искала да се влюбим в първите жени, които ни държат нахранени, тъй като знае, че имаме страхотен апетит.

Рипли се засмя.

— Майка ти изглежда е невероятна жена.

— Такава е. Тя и баща ми вярват, че е нужно да бъдем научени на здрава работа, затова гледах да се науча да придобия перфектните умения за направата на омлет, докато две лета ходех в кухните на Кънтри Критър.

— Кънтри Критър? Звучи... интересно. Къде точно си израснал?

— На изток от Тенеси. Не далеч от Конксвил. Мъгливите планини се виждат от задния ни двор. — Като се замислих за гледката и как гледам мъглата вдигаща се над планините рано сутрин, усетих, че ми липсва. Прииска ми се да направя едно пътуване до дома.

— Родителите ти още ли живеят там? — попита Рипли.

— О, да. В същата къща, в която израснах. Без значение колко пъти опитвах да им купя нова, баща ми не иска и да чуе. Казва, че преди е била достатъчно добра за него и ще бъде така до деня, в който го положим в земята.

Очите на Рипли се разшириха.

— Мога да гарантирам, че баща ми не би казал подобно нещо, ако бях на твое място. Щеше да е първи на опашката с протегнатата ръка към мен, казвайки ми какво му дължа за всички жертви, които е правил за мен, докато съм растяла.

Отново ми се прииска да избия зъбите на баща ѝ. Вероятно бе добре, че никога не бях го срещал, защото имах чувството, че Рипли

няма да хареса това, което щеше да се случи. Вместо това, промених разговора към семейството ми, искайки ми се тя да бе имала това, което имах аз, докато растях.

— Брат ми живее на няколко километра от нашите. Мама гледа малкият му син, докато той и жена му са на работа. След църква в неделя всички се събират, за да вечерят заедно — докато разказвах на Рипли за семейството си, осъзнах, колко много ми липсват напоследък и ме осени една идея.

— Звучи като... като нещата, които дават във филмите. Идилично.

— Направо е перфектно. Но когато станах на осемнадесет, всичко, което исках, бе да дойда в Нашвил и да преуспея. Исках да съм известен, да обикалям по турнета из света, да пея пред хиляди фенове и да разпродавам всичките билети за концертите си.

— И си го постигнал — тя се пресегна и стисна ръката ми. — Освен това си невероятен.

Свих рамене.

— Имах късмет. Точното място, точното време, точния звук и точния звукозаписен ловец на таланти. Така се случи и ако едно от тези неща бе различно, вероятно щях да се окажа на път за дома, където щях да работя с баща си и брат си.

— Какво мислеха родителите ти за мечтата ти да станеш звезда? Да загърбиш живота в малкия град?

— Бяха страхотни. Напълно ме подкрепяха. Родителите ми са били на повече мои шоута, отколкото всеки друг на света. Дълга им всичко.

Ръката на Рипли отново се стегна върху моята.

— Изглежда са страхотни.

Идеята от одеде не спираше да се върти в ума ми, но не бях готов все още да я облека в думи. Вместо това, се изправих и взех чиниите ни, носейки ги на мивката, за да ги измия.

— Аз мога да го направя.

— Аз ще се погрижа за чиниите. Ти се погрижи за това да бъдеш гола в леглото ми, когато се върна в спалнята.

Бузите на Рипли пламнаха.

— Смяташ ли да...

Причината за изчервяването ѝ вече бе ясна.

— Все още не. Още трябва да поработя, за да отпусна това твоє сладко малко задниче.

Изчервяването ѝ стана по-силно и тя се завъртя, изчезвайки, докато Естебан крещеше.

— *Вземете си стая.*

ГЛАВА 19

РИПЛИ

О. Боже. Мой. Чувствах се като развалена плоча, защото повторих това толкова пъти в главата си, че им изгубих бройката, но не можех да се сдържа. Боун правеше такива неща на тялото ми, каквито дори не бях мислила, че са възможни.

Бяхме приключили с трети рунд и очите ми сега бяха затворени.

— Ще подремна малко. Само няколко минутки.

Той ме целуна по косата.

— Отдели колкото време ти е нужно, захарче.

Когато отворих очи на следващата сутрин, слънцето надничаше през завесите, а аз се чувствах все едно се събуждам от кома.

С ръце протегнати над главата ми, огледах стаята, търсейки Боун.

От банята не се носеха никакви звуци. Грабнах дънките си от пода и ги намъкнах, заедно с още една тениска на Боун. Завързах я на възел на кръста си, за да не виси до коленете ми. Той беше адски грамаден. Не знаех какво има в него, но не осъзнавах колко е масивен, докато не се окаже над теб. Леката болка между бедрата ми беше още един знак за това кое друго в него е масивно.

Милостиви Боже, ако всички онези групарки знаеха какво е оборудването, което имаше Боун, щяха да го преследват още по-ожесточено, отколкото го преследваха сега.

Вълна от собственически чувства премина през мен, при мисълта за всеки, който може да научи това, което знаех аз.

Той не е твой, Рипли. По-спокойно.

Друга част от мен възрази високо, че може да бъде мой. *Всичко, което трябва да направя, е да кажа ДА.*

Избутах тези мисли настрани и излязох от спалнята, в търсене на Боун. Кухнята и дневната бяха празни. Не го виждах на задната

веранда. Пикапът му и 442 бяха в гаража, затова знаех, че е някъде наоколо.

Част от мен не искаше да претърсвам къщата, но когато чух приглушен звук от китара идваща някъде от мазето, го последвах.

Слязох надолу по стълбите и осъзнах, че мазето е точно толкова просторно, колкото и първия етаж на къщата, която бе построена на голям хълм. Четири стъклени врати минаваха по цялата дължина на стената, чак до тераса, на която бяха поставени всички мишени от миналия ден.

Звукът от китарата бе едва доловим, много по-тих, отколкото бих предположила, че трябва да е, докато доближавах до източника, надничайки през един от прозорците.

И най-после разбрах от къде идваше.

Мамка му. Боун имаше собствено звукозаписно студио.

Той бе с гръб към мен, а слушалките, които носеше на ушите си, бяха такива, каквито се използват по време на запис.

От толкова близо, можех да чуя още звуци, носещи се през звукоизолиращите стени и това беше като нещо, което не бях чувала някога преди.

Той спря и издърпа молива закачен зад ухото си. От начина, по който бе привел рамене, предположих, че записва текста.

Някакъв копнеж се надигна в мен, когато осъзнах, че той пише песен. Нещо, което вероятно щеше да звучи по милиони радиа и на дузина стадиони.

Невероятно. Адски невероятно. И това бе последвано от мисълта *Това може да съм аз някой ден.*

Това ли исках?

Едва имах време да обмисля този въпрос и какви биха били последиците, ако реша да се пробвам.

За разлика от Боун, няхах семейство, което да остава назад и което да ми липсва. Това, което казах за татко, бе абсолютната истина... ако някога стана известна, дори с нещо малко... той щеше да се появи с протегнатата ръка, очаквайки да му се отплатя за всичко, което е направил за мен.

Тъга и мъка замъглиха зрението ми, докато видението се появи в ума ми. *Защо нямам нормално семейство, като Боун? Защо татко трябва да се дави в дъното на бутилката, вместо да покаже на*

единствената си дъщеря, че я обича? Защо някой трябваше да убие мама?

Никога не бях могла да отговоря на тези въпроси.

Боун се завъртя на стола си, с китара в ръка, и главата му се вдигна, щом ме видя през прозореца. Усмивка разтегли устните му и сякаш слънцето изгря иззад буреносните облаци, сгрявайки ме изцяло.

Кога някой някога ме е гледал по този начин?

Никога.

Боун се плъзна от стола си и излезе от студиото.

— Хей, спяща красавице.

— Можеше да ме събудиш.

Боун завъртя китарата, така че да висне на гърба му и пристъпи напред, за да ме целуне.

— Не исках да го правя. Изглеждаше така, сякаш имаш нужда от солидна доза сън. Съжалявам, че те оставих да се събудиш сама. Хрумна ми мелодия, което не искаше да ми даде мира, затова слязох да я запиша и се увлякох.

— Следващият ти голям хит? — попитах, шегувайки се само от части.

Една от веждите на Боун се повдигна.

— Предполагам, че ще видим.

Какво би било подобна вероятност да бъде поставена и пред мен? Наистина ли искам да науча?

— Тези дни мислих за някои неща и искам да те заведа у дома.

Откъснах се от опита да отговоря на въпросите си и стрелнах Боун с изненадан поглед, едва успявайки да скрия разочарованието си от напрегнатия му поглед.

— О! Разбира се. Само да си събера нещата и ще съм готова. Мога да се обадя на Хоуп да ме вземе, ако си зает.

Леко объркване премина през лицето на Боун, преди да се проясни. Той поклати глава.

— Не, не твоя дом. Моя. При родителите ми. Искам да се запознаеш с тях. Да видиш къде съм израснал.

Улових отражението си в прозореца на звукозаписното студио и не бях сигурна дали мога да повдигна вежди повече от това.

— Какво? Като... скоро? — срещата с родителите беше доста голяма крачка.

Единият ъгъл на устните на Боун се повдигна.

— Да, като днес.

— *Днес?* Не мога. На работа съм довечера.

— Аз се погрижих за това.

Какво каза той току-що? Не може наистина да каза това, което си мисля, че каза.

— Моля?

— Погрижих се. Обадох се на Хоуп. Тя каза, че може да почиваш през уикенда.

Поех си дълбоко дъх и все пак, темпераментът ми избухна. *Как смееше?*

— Не искам да почивам през уикенда! Имам нужда да работя. Трябват ми парите. Затова ходя на работа. Не мога да продължа да си взимам отпуски, защото така никога няма да събера пари, за да си купя дом. А през уикендите се взимат най-много бакшиши.

Боун сви рамене, все едно не е голям проблем.

— Ще покрия загубите ти. Няма да изгубиш никакви пари.

Устата ми остана отворена и го изгледах удивена.

— Няма да взема парите ти. *Аз работя* за своите, затова веднага трябва да се обадя на Хоуп и да ѝ кажа да не ме маха от графика.

— Прекалено късно. Тя каза, че някой друг имал нужда от допълнителни смени, тъй като имал болно дете, нуждаещо се от операция.

Той говореше за Ленора, още една барманка в Белия Жребец, самотна майка, чието бебе влизаше и излизаше от болницата откакто се роди.

Поех си дълбоко дъх, а темпераментът ми все още бе близо до това да се взриви. Ако имаше някой, който има по-голяма нужда от пари, то това бе тя. *И все пак.*

Изпънах рамене и вирнах брадичка.

— Слушай. Нямах право да управляваш живота ми или да взимаш решения вместо мен. Нямах никаква идея какво е да бъдеш на мое място, нямаш идея какво е да се тревожиш дали ще изкараш достатъчно пари, че да не ти се налага да ядеш само фъстъчено масло и желе през следващите няколко седмици.

Усмивката от лицето на Боун изчезна и изражението му потъмня.

— Мислиш, че не знам какво е да се чудиш как ще си платиш следващото ядене? Мислиш, че си единствената, която някога се е тревожила как да свърже двата края?

— Ти току-що ми разказа за перфектните си родители, перфектното си детство и перфектният си живот, затова — не. Не мисля, че разбираш какво е.

Веждите на Боун се смръщиха, образувайки бръчка между очите ми.

— Живях в колата си шест месеца... по време на проклетата зима. Някои нощи не можех да спя, защото зъбите ми тракаха прекалено силно. Ако не изкарах достатъчно бакшиши в някой бар или не приемех някоя странна работа, на другия ден нямаше какво да ям. Знам какво е, Рипли, но освен това, няхах приятели като теб. Никой не постла червено килимче пред мен, предлагайки ми да остана колкото е нужно. Никой не ми помогна да намеря работа или да отделя време за почивка. Толкова дълбоко си се заровила в борбата си, че не си позволяваш да видиш хубавите неща около себе си.

— Защото борбата е всичко, което познавам! Не мога да разчитам на никой, освен на себе си. Ако го направя и не се получи, ще съм по-прецакана, отколкото преди това.

— Мислиш ли, че Хоуп ще те прецака?

— Не, но...

— Мислиш ли, че аз ще те прецакам?

— Не знам...

— А, аз знам. И мамка му, няма да се случи, затова просто ме остави да ти помогна. Вече дадох дом на птицата ти за толкова време, колкото имаш нужда. Какво друго да направя, че да ти докажа, че искам да помогна?

— Не знам — този път, вместо да избухна гневно, прошепнах. — Не знам как да го направя.

Страхът от това да не бъда зашлевена отново от живота ме накара да потреперя и Боун обви ръка около тила ми, срещайки очите ми.

— Тогава аз ще ти покажа. Дай ми шанс да се докажа пред теб. Аз не съм баща ти. Не съм нищо подобно на него.

— Но трябва да обещаеш, че повече няма да решаваш и да отменяш смените ми в бара. Никога. Управлявам живота си прекалено

дълго, за да дойде някой и да вземе юздите от ръцете ми.

— Не се опитвам да го направя. Просто искам да ти дам един уикенд, в който няма да си затворена между четирите стени на бара. Кога беше последният път, когато направи нещо забавно?

Замислих се за миг, преди да кажа.

— С теб.

Боун най-после се усмихна отново.

— Това беше нищо. Само почакай да се запознаеш с целия клан Трашър.

ГЛАВА 20

РИПЛИ

Тревожността ми нарастваше с всеки километър, който изминавахме. Бяхме в пикапа на Боун, тъй като той не беше сигурен какво ще е времето и не искаше да рискува да тръгнем с 442. Гледах през прозореца с ръце отпуснати в скута, докато пейзажът преминаваше покрай нас. Никога не съм била в тази част на щата, затова всичко бе ново за мен.

Истината бе, че не бях ходила почти никъде.

Веднъж ходих с Хоуп до Мемфис, за да видим Грейсланд. Чуках на вратата на тридесетте години, а не бях излизала от щата Тенеси. Какво ли би казал Боун, ако разбереше? Той вероятно е бил във всеки щат в Америка и в куп чужди страни. Места, за които можех само да мечтая, ако продължах по сегашния си курс и не обмислех сериозно, какво може да стане, ако се пробвам в музикалната индустрия.

— Ужасно тиха си — каза той.

Завъртях глава към него и видях, че ме гледа.

— Просто съм се замислила.

— Нервна ли си?

От това, че щях да се срещна със семейството му? Той да не е побъркан? Много ясно, че бях нервна.

— Да.

— Те са добри хора. Няма за какво да се тревожиш. Мама ще те заобича. Вече го знам.

— Откъде? — завъртях се така, че да мога да го гледам спокойно.

Боун сви рамене.

— Просто знам.

— Тя харесваше ли Амбър? — Не знаех защо зададох въпроса, но сега вече не можех да го върна.

Боун си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Не. Не я харесваше. Те го видяха преди мен.

Този път, аз го наблюдавах, докато неговите очи бяха насочени към пътя.

— Какво са видели?

— Че Амбър не искам мен, а само това, което мога да направя за нея. Тя казваше всички неща, които исках да чуя, но бях прекалено сляп, за да прозра простотиите ѝ. — Той ме погледна. — Затова знам, че мама ще те хареса. Ти отказваш всичко, което се опитвам да ти дам, освен ако не те принудя да го вземеш и не се колебаеш да ми казваш нещата в очите, без значение какво може да помисля или да кажа.

Засмях се.

— Караш ме да изглеждам като неблагоприятна кучка.

— Не, въобще не е така. По-скоро като горда, независима жена. И имайки предвид, че майка ми е същата, мисля, че ще се разбирате много добре.

Леко облекчение премина през мен. Никога не бях се *срещала с родителите* на гаджето си, но вярвах, че с майка му ще е доста сложно.

— Разкажи ми отново за всички.

Боун свали едната си ръка от волана и се пресегна, преплитайки пръсти с моите, преди да проговори.

— Баща ми е механик на малки двигатели. Има магазин и поправя разни неща. Трактори, верижни триони, генератори, на практика всичко с малък двигател. Брат ми беше механик в армията и когато напусна, започна работа при татко. Тогава се разшириха и почнаха да поправят и лодки, АТВ-та, мотоциклети и други подобни. Бизнесът върви и двамата изкарват добри пари. Уенди, съпругата на брат ми е мениджър в стоматологичния кабинет в града. Беше започнала като специалист по дентална хигиена, но осъзна, че предпочита да се занимава с бумажни, вместо да бърка в устите на хората. Тя и Грант имат момченце на име Кайл. Той е на пет и е най-страхотното хлапе на света.

Нямаше как да не се усмихна на очевидната любов в тона на Боун. Семейството му изглеждаше напълно *нормално*.

— Взел съм му кросов мотор за Коледа, който ще вбеси адски много Уенди, но вярвам, че ще го заобича в крайна сметка. Той вече съсипа едно малко АТВ, което му подарих.

— Купил си на пет годишния си племенник кросов мотор?
Сериозно ли?

Той кимна.

— Аз карам от шестгодишен. Реших, че той може да започне от малко по-рано.

— На шест? Карал си кросов мотор на шест?

— Да. Нямахме много пари, но един клиент на татко размени два малки кросови мотора за поправката на няколко трактора, за които не можеше да плати. Татко ги стегна и мама не възрази. Това беше любимото ми нещо, докато растях. С брат ми тръгнахме по пътеките в гората и карахме с часове.

Можех да си представя младият Боун да прави смразяващи каскади с мотора си. Цяло чудо бе, че все още е жив.

— Имам писта у дома. Ще те науча, когато се приберем.

— Ъм, мисля, че тук ще пропусна.

Боун ми намигна.

— Ще започнем като ти дам да караш сама АТВ-то и ще продължим от там.

Извъртях очи и зададох друг въпрос.

— Брат ти по-голям ли е от теб?

— Да, с две години. Записа се в армията като беше на осемнадесет и когато го изпратиха в тренировъчния лагер, аз се набутах в офиса на наборната служба с фалшива лична карта и се опитах да се запиша.

— Няма начин.

— О, да. Изритаха ме навън и задържаха картата ми.

— Това ли си искал да направиш? Да влезеш в армията?

— Татко е ветеран. Дядо е служил. Когато и Грант го направи, просто мислех, че е най-естественото нещо да продължи традицията на семейство Трашър.

Не беше трудно да си представя Боун в униформа. Всъщност, вероятно не биваше да си го представям, защото е гарантирано, че ще изглежда още по-секси, дори отколкото е сега.

— Опитал ли отново, когато стана на осемнадесет или вече се бе насочил към Нашвил?

— Мисля, че е честно да кажа, че тогава се намеси съдбата. Когато се върнах на осемнадесетия си рожден ден, с истинската си

лична карта, сержантът ми хвърли само един поглед и знаеше кой съм. Той ми каза, че оценява куража да опитам да направя онова, което сторих преди, но не съм материал за армията щом опитвам да съкращавам пътя по този начин. Изпрати ме у дома.

— Сериозно? — бях удивена. Мислех, че ще са супер развълнувани да го приемат.

— Напълно сериозно.

Сигурна бях, че има още от тази история, но Боун пусна ръката ми и зави надясно.

— Почти стигнахме. Още няколко километра.

Отново тревогата, която изпитвах по-рано, се завърна.

— Какво каза майка ти, когато ѝ съобщи, че се прибиращ?

Боун спря на знак „Стоп“ и ме погледна.

— Не съм ѝ казал. Реших да я изненадам, което вероятно ще е много забавно.

— Не си ѝ казал? — Гласът ми се повиши с една октава. Почувствах се като Естебан, който повтаряше всичко, което чуе.

— Не. Тя ме тормози да се прибера от доста време, затова вероятно го очаква отчасти.

Ужасът ми се покачи многократно и вероятно Боун осъзна, че вътрешно откачам.

— Рипли, всичко ще бъде наред. Ще се радват да ме видят и ще са очаровани да се срещнат с теб.

— Защо мислиш така?

Боун се обърна към мен и каза простичко.

— Защото ме правиш щастлив.

ГЛАВА 21

БОУН

Да шофирам през родния си град с Рипли на предната седалка на пикапа ми, бе много по-различно от първия и единствен път, в който докарах Амбър да се срещне със семейството ми. Тогава бяхме в ескалейда, шофиран от един от бодигардовете, защото тя смяташе, че няма да изглеждаме достатъчно впечатляващо, ако сами шофираме.

Това беше Амбър, винаги загрижена за това как изглеждат нещата.

Тъй като не шофирах, имах възможност да уловя всяка нейна реакция, докато влизахме в града. Амбър сбърчи нос виждайки мотела Спящия гигант и направи гримаса, все едно е подушила нещо неприятно при вида на Буут Шот Хонки Тонк.

Беше попитала: „Нима наистина е това?“ цели три пъти.

Нямаше нужда да виждам града през очите ѝ, за да знам, че не е достатъчно добър за мен, въпреки че тя спря да го нарича *старомоден*.

Завих към улицата, на която живееха родителите ми, чудейки се как ли ще се почувства Рипли, като разбере, че ще спим в апартамента над гаража им, който бяха превърнали в стаи за гости.

Амбър бе започнала да се озърта, сякаш търсеше някъде наоколо да има Хилтън. Изкарахме една нощ, когато тя се закле, че нещо я е полазило и на другата сутрин отпраши с охраната и ескалейда. Аз останах до края на уикенда със семейството си, а после нашите ме върнаха в Нашвил, като ги компенсирах с няколко нощи в един известен хотел в долната част на града и билети за Гранд Оле Опри.

Родителите ми бяха от типа хора, които биха дарили бъбрек на някое от децата си, без да се замислят, затова опитаха да откажат, тъй като беше просто едно обикновено возене. Но аз не им позволих да откажат, тъй като заедно с всичко останало се опитвах да се реванширам и заради срамното поведение на Амбър.

Тя отказа стотвеното от майка ми, питайки дали има нещо вегетарианско, въпреки че преди я бях виждал да яде месо.

Беше адски неприятно. Когато се конфронтирах с Амбър за това след няколко дни, тя ми каза, че е била нервна и ме помоли да ѝ простя. Започна да говори отново и отново, колкото прекрасно е семейството ми и колко мили са били всички с нея, и макар да бях наранен, ѝ простих.

Много пъти докато бях с нея прощавах, загърбвайки чувствата си. Бях тотален идиот. За щастие, добрият Бог бди над мен и ме спаси да не направя най-голямата грешка в живота си.

Ако беше някоя друга, а не Рипли, бих се замислил дали да я заведа у дома толкова скоро, за да се запознае със семейството ми. Но по някаква причина, знаех, че тя ще си пасне идеално. Може би родителите ми щяха да осъзнаят, че преценката ми се е подобрила значително, защото бях горд да запозная Рипли с тях. Тя беше невероятна жена.

Адски много се надявах, че като ме види със семейството ми, Рипли най-после ще осъзнае, че двамата не сме толкова различни един от друг.

Дали ги ползвах като тайно оръжие? Може би. Но за да накарам Рипли да ми даде истински шанс, бях готов на всичко.

— Пристигнахме. — Завих по посипаната с чакъл алея с бяла пощенска кутия и дървена ограда. Точно зад гигантската бреза се намираше бялата фермерска къща на родителите ми и гаражът с размерите на плевня. Цветята на майка ми цъфтяха около верандата, а американският флаг се развяваше на един прът, точно над черно-белия флаг на ветераните от войната.

— Толкова е перфектно — прошепна Рипли и погледна към мен. — Наистина ли си израснал тук?

Кимнах.

— Да. Родителите ми живеят тук, от повече от тридесет години.

— Уау. — В гласа ѝ се долавяше леко учудване, а в изражението ѝ се четеше точно това, което очаквах.

Входната врата се отвори и кучето на нашите хукна навън лаейки. Карах още няколко метра и паркирах зад пикапа на баща ми. Беше пет и половина в петък, което значеше, че тъкмо се е прибрал от работа, а вечерята ще бъде сервирана в шест.

— Имат куче!

Вълнението в гласа на Рипли ме свари неподготвен. Нямах идея, че харесва кучета.

— Винаги имат поне едно. Това е Бюфорд. Той е сто процента мешана скара.

Когато Рипли примигна объркано към мен, обясних.

— Улично куче. Осиновиха го от кучкарника, точно преди да го приспят.

— Може ли да го погалья? Винаги съм искала куче, но... не е било писано.

Мамка му, сега исках да й дам цял куп кученца, само за да видя как лицето й се озарява.

— Давай, той е много дружелюбен. Ще ти отворя вратата.

Излязох от пикапа и погалих Бюфорд, преди да заобиколя и да помогна на Рипли да слезе. Щом отворих вратата й, мама извика от верандата.

— Крайно време беше, млади момко! Ще сложа още допълнителни чинии на масата за вечеря. — Мама не звучеше никак изненадана да ме види пред дома си. Тя имаше шесто чувство за подобни неща.

— Веднага идваме, мамо.

Комарникът се затвори след нея и тя без съмнение се върна в кухнята, за да се убеди, че това, което готви няма да загори.

Когато Рипли слезе от пикапа и приклезна, Бюфорд се засили към нея с такава скорост, че я събори по гръб, преди да покрие лицето й с мокри близвания. Вместо да запищи, както биха направили много жени, Рипли започна да се смее и звучеше истински щастлива.

Изглежда ще трябва да си вземем кученце, имайки предвид реакцията й.

— Той е толкова добро момче!

Когато Рипли ме погледна с блестящи очи, обгърнала с ръце шията на Бюфорд, истината се стовари върху мен, като удар на товарен влак. *Край на играта. Довършен съм. Тя е. Единствената жена за мен.*

Сега само трябва да я накарам да се влюби в мен.

Няколко минути по-късно, чакълът зад нас изхрущя, оповестявайки пристигането на друг автомобил. Затръшнаха се врати

на кола, отвличайки вниманието на Бюфорд от Рипли. Той изляя и се затича към новодошлите.

— Хей, малко братче! — извика Грант. — Мама тъкмо се обади. Чакахме те да се видим лично, за да ти съобщим добрата новина!

Мама сигурно им е звъннала веднага щом ни е видяла да завиваме по алеята... не че се оплаквах.

Грант заобиколи пикапа, за да помогне на Уенди да слезе. Дребното ѝ тяло бе само един грамаден корем. Изглеждаше така, сякаш ще се пръсне, но бях почти сигурен, че не е на повече от пет месеца.

Посегнах надолу, за да помогна на Рипли да се изправи от земята. Тя изтупа дънките си и погледна засрамено към брат ми и жена му, задето са я хванали да се търкаля по земята с кучето. Тя не познаваше добре семейството ми и не знаеше, че вероятно това бе най-бързият път да ги спечели.

— Кого имаме тук? — попита Грант, сложил ръка, на гърба на Уенди.

Обвих ръка около Рипли и я притиснах към себе си.

— Това е Рипли Фишър, приятелката ми. — Чух я да си поема бързо дъх, но не спрях. — Рип, това са брат ми Грант и жена му Уенди.

— Не ме забравяйте! — задната врата на пикапа се затвори с трясък и едно малко телце се стрелна към мен, блъсвайки се в краката ми. — Трябваше да довърша последното ниво. Съжалявам, чичо Боун, за деня ми останаха само пет минути за игра, а не исках да се отказвам, докато не спечеля. Но ти си по-добър на видео игрите от мен. Може ли да идем да покараме АТВ-то ми?

— Кайл, чичо ти ни представяше приятелката си. Кажу здравей на госпожица Рипли — каза майка му, напомняйки му за маниерите.

Кайл завъртя сините очи, които бяха запазена марка на клана Трашър и погледна нагоре към Рипли.

— Красива си. Някой ден ще се ожения за момиче, което е красиво колкото теб.

— Да не се опитваш да ми откраднеш момичето, Кай?

Усмивката му бе бърза и широка и се наведох, за да го прегърна.

— Липсваше ми, хлапе. Слушаш ли мама и татко?

Кайл погледна към родителите си, преди да отговори.

— Малко подпалих задния двор миналата седмица и мама доста покрещя.

Стрелнах поглед към брат си.

— Какво се е случило, по дяволите?

— Не може да казваш дявол, чичо Боун. Знаеш, че Лала не харесва, когато проклинаш — Кайл наричаше мама „Лала“, защото тя винаги си пееше докато готви или се занимава с градината.

— Благодаря, че ми напомни, приятелче — разроших косата му и ми се прииска да се наричам, задето не идвах по-често тук. Толкова ми липсваше това, че не го виждам как расте. — Сега ще ми кажеш ли за двора?

Уенди пристъпи напред.

— По-късно. — Тя протегна ръка към Рипли. — Много се радвам да се запознаем.

Рипли се здрависа с нея.

— И на мен ми е много приятно.

Грант стоеше назад, гледайки Рипли скептично.

— Приятелката ти? Адски бързо имайки предвид...

Уенди отстъпи назад и заби лакът в корема му.

— Няма ли да кажеш на брат си голямата новина?

— Каква новина?

Преди Грант да проговори, Кайл извика.

— Мама ще има две бебета.

— Мамк... уау. Близнаци? — погледнах към брат си, а след това и към Уенди.

Скептичният поглед на Грант бе заменен от широка усмивка.

— Какво да кажа? Супер плувците на Трашър.

— И това обяснява защо си голяма колкото къща.

— О, уау. Това е невероятно. Поздравления — каза Рипли. — Знаете ли дали са момчета или момичета, или по едно от двете?

Уенди поклати глава.

— Не. Този път искаме да е изненада. Всичко, което е важно, е да са здрави.

— Цяла вечер ли ще седите навън? Майка ви слага вечерята на масата след няколко минути.

Всички се обърнахме към татко, който бе на верандата с бира в ръка.

— Идваме, дядо! — Кайл хукна към него, което бе единствената скорост, с която се движеше напоследък.

Тръгнах след него с Рипли до себе си.

— Готова ли си за това? — попитах я аз.

— Надявам се.

ГЛАВА 22

РИПЛИ

Не беше нужно да съм гений, за да разбера, че братът на Боун ме ненавижда. И защо да не? Малкият му брат, суперзвездата, беше публично зарязан от изневеряващата си приятелка и след две седмици се появява с нова жена?

И Боун ме нарече своя приятелка, карайки сърцето ми почти да спре.

Качихме се по стълбичките на фермерската къща, която бе като излязла от американска пощенска картичка и бащата на Боун ни посрещна на вратата.

— Аз съм Рандъл Трашър. Радвам се да се запознаем.

— Рипли Фишър. Съжалявам, че не се обадохме предварително — приех протегнатата ръка и се здрависахме.

— Не е нужно да се обаждате. Това е домът на моето момче. Може да идва по всяко време, ден или нощ, както и ти. Да ти донеса ли една бира?

— Благодаря. Звучи добре.

Боун ме стрелна с усмивка и се зачудих дали това бяха правилните думи.

— Мамо, най-после стигнахме до къщата!

— Мислиш ли, че не знам? Любимият ми внук току-що връхлетя и ми каза, че никой не би пропуснал вечерята ми, докато е топла.

Майката на Боун излезе от кухнята. Сега отблизо, можех да видя от къде Боун, Грант и Кайл са наследили блестящите си сини очи, макар нейните да бяха избледнели леко с годините. Косата ѝ бе руса и стигаше до брадичката ѝ, в пълен контраст с тъмната коса на Боун, което значеше, че я наследил от баща си, макар сега г-н Трашър да бе с прошарена коса.

Влизайки в къщата бе все едно да вляза в живота, който исках да имам като дете. Удобен диван и фотьойли бяха поставени пред

камината, над която имаше монтиран телевизор. Можех да си представя как от лавицата висят чорапи на Коледа и чаша с мляко и курабии на масичката, с които да се подсили човек.

Килимът бе поизносен, но цветовете по него все още бяха ярки. Масичката изглеждаше антика и подхождаше на колоната часовник от едната страна на камината. Дневната преминаваше в трапезария с огромна маса, на която имаше достатъчно чинии за цялото семейство... и за мен.

Г-н Трашър изчезна в кухнята и се върна с бири за нас и спрайт, който подаде на Уенди, целувайки я по бузата.

— Изглеждаш красива, момиче. Гледай моето момче да продължава да се усмихва така.

От начина, по който се извиха устните на Уенди, предположих, че г-н Трашър не казва това за пръв път.

Кайл изскочи от кухнята с червен мустак от сока, който бе пил.

— Лала каза, че зеленчуците още не са готови. Само пет минути. Аз ще помогна със слагането на масата.

Г-н Трашър раздаде бутилки на всеки от нас и разроши косата на момчето, преди Кайл да хукне отново нанякъде.

Всичко в къщата и хората крещеше „*семейство*“. Нещо, което не бях имала от много време, ако въобще съм го имала.

— Благодаря, сър.

Г-н Трашър ми се усмихна и отпи от бирата си.

— Е, Рипли Фишър, кажи ни нещо за себе си. Как се запозна със сина ми?

Преглътнах, борейки се с желанието да прехапя устните си. Сигурна бях, че фактът, че бях барманка и бях се срещнала с Боун, когато дойде в бара, нямаше да ги спечели. Осени ме и друга мисъл. *Ами ако помислят, че съм златотърсачка?*

Боун отговори вместо мен.

— Рипли управляваше бара на семейството си и се справяше адски добре. Имах късмет да я срещна, когато Зейн Фриско ме замъкна там една вечер. Все забравям, че трябва да му благодаря за това. — Ръката му се плъзна около кръста ми и той ме стисна леко.

Г-н Трашър повдигна вежди.

— Да управляваш бар сигурно не е много лесно.

— Определено е предизвикателство — отговорих аз. — Собственост е на семейството ми, от повече от тридесет години, но за нещастие наскоро го затвориха.

— Значи, казваш, че сега си безработна?

Това дойде от брата на Боун и никой в стаята не пропусна сарказма в тона му. Е, поне имах отговор на въпроса си. Той определено смяташе, че съм златотърсачка.

— Имам работа. Барманка съм в бар Белия Жребец, докато реша с какво да се заема след това. Мина доста време откакто съм се замисляла да правя нещо различно от това да работя в бар. Разнасям каси с алкохол, откакто бях на годините на Кайл.

Уенди отново ръгна Грант с лакът и наистина се съмнявах, че двамата може да се сприятелим. Не можех да го виня. Той просто бе загрижен за малкия си брат.

— Уау, това звучи като интересна среда, в която да израснеш — каза Уенди, запълвайки неловкия момент.

— Момчетата работеха в сервиза ми, откакто бяха достатъчно големи, че да се справят. И ще ти кажа нещо, Боун е щастливец, че все още има всичките си пръсти, постоянно му висях на главата, защото все оплескваше нещо.

Бяхме спасени от още неловки разговори, когато майката на Боун излезе от кухнята, носейки димящи чинии.

— Идвайте всички. Не искам да ядем студени печени картофи.

Кайл я последва, с кошничка покрита с кърпа и я сложи на масата.

— Аз ще взема шунката, скъпа — бащата на Боун се насочи към трапезарията и остави бирата си, преди да изчезне в кухнята.

— Да помогнем ли с нещо? — попитах Боун.

— Мама ще ми нарита задника ако ти позволя дори да си помръднеш пръста. Ти си гост. Ще трябва да почакаш до следващия път, преди да помогнеш с нещо. Тя си има правила.

— И тези правила казват, че една бременна жена не може да прави нищо, освен да се наслаждава на страхотното ѝ готвене — каза Уенди с усмивка. — Хайде, не трябва да пропускаш това. Кълна се, тя прави някаква магия на храната, без значение колко дословно следвам рецептата, яденето никога няма толкова страхотен вкус.

— Хайде де, мило. Нали ти казах, че рулото ти е толкова добро, колкото това на мама — заяви Грант, повеждайки жена си към трапезарията.

— Затваряй си устата. Нали не искаш майка ти да чуе това.

— Прекалено късно, сладкото ми момче. Но имаш късмет, че те обичам, иначе повече никога няма да пробваш от рулото ми — майката на Боун се плъзна към мен и ме прегърна. — Добре дошла, Рипли. Много се извинявам, че не те посрещнах както подобава. Готвенето е като симфония и трябваше да се уверя, че всичко ще стане готово на време. Много се радваме, че си тук, с нас. Боун ми разказа много неща за теб и умирах да се запознаем. Знаех си, че съм права. Най-последно е направил добър избор.

Казал е на родителите си за мен?

— Мамо... — Боун се опита да я прекъсне, но г-жа Трашър ме пусна и прегърна него.

— Млъквай, момченце. Казвам истината. Липсваше ни. Скоро ще дойдем в Нашвил. Татко ти ми обеща една нощ в града и е време да си я получа.

— Каквото пожелаеш, мамо. Знаеш, че вратата ми е винаги отворена, или ще ви наема стая в хотел, ако искате да останете в града.

— Милиони пъти съм ти казвала, че ни е приятно да отседаме в Холидей Ин. Достатъчно лъскаво е за нас.

— Да не си посмяла да отседнеш в Холидей Ин, мамо. Заслужаваш най-доброто, което мога да ти дам, точно както ти винаги си давала най-доброто на мен.

Сърцето ми се разтопи в голяма локва на пода.

Боун е момчето на мама и беше най-сладкото нещо, което някога съм виждала.

— Сядайте и започвайте да се храните. Шунката ми ще изстине, ако трябва да стоя и да споря с теб за глупости.

Настанихме се на масата, като г-н Трашър бе на чело, а срещу него в другия край, близо до кухнята седна г-жа Трашър. Всички се хванахме за ръце и бащата на Боун каза молитва.

До времето, в което майката на Боун сервира десерта, беше официално. Напълно бях влюбена в семейството му.

Е, в почти цялото му семейство.

ГЛАВА 23

БОУН

Искаше ми се да стисна врата на брат си толкова силно, колкото да не го убия. Очевидно бе, че не е сигурен какво да мисли за Рипли, и че не му харесва колко бързо се случиха нещата помежду ни. Но много лошо за него. Сега имаше едно нещо, което знаех за Рипли... ако й дам прекалено много време да мисли, тя ще се убеди, че е най-добре да не ми дава шанс и ще я изгубя. Нямах намерение да позволя това да се случи.

— Брат ти ме мрази — каза Рипли, когато затворихме вратата на апартамента над гаража.

— Не те мрази — пуснах саковете ни на пейката в долния край на леглото.

— Ако погледите можеха да убиват, сега щеше да изнасяш тялото ми от дневната в чувал за трупове.

Самата мисъл за Рипли в чувал за трупове накара стомахът ми да се свие, заплашвайки да изхвърля шунката и печените картофи, които изядох за вечеря.

— Не говори така. Той просто се тревожи за мен.

— По същия начин ли се държеше и с Амбър?

Мразех да го призная, защото знаех, че Рипли ще си направи заключения, които щяха да са напълно погрешни. И все пак не можех да я излъжа.

— Той не харесваше Амбър. Срещна я само два пъти и в двата случая тя му даде много поводи да не я харесва, защото щом си извадих главата от задника, стана съвсем ясно, че съм грешал адски много относно нея. Тя ме хранеше с куп простотии, а аз бях прекалено сляп, за да видя, че са именно това... простотии.

— Ами ако аз не мога да ти дам това, което искаш? Не знам как да го направя! — Рипли махна с ръка към къщата, преди да продължи.

— Имаш перфектното семейство. Майка и баща, които се обичат и

които ги е грижа за теб. Брат, който би убил заради теб. Снаха, която не е кучка, и племенник, който е най-сладкото дете на света. Дори имат перфектното куче!

— И? Какво значение има това?

— Знаеш ли какво имам аз? Мъртва майка, която спеше, с който ѝ падне, за да избяга от реалността, че е омъжена за пиян задник, който нямаше проблем да бие нея... и мен... всеки път, в който реши да го направи. О, и нека не забравяме, че имам и лъжлива, долна кучка за братовчедка и леля, която не съм виждала от близо повече от двадесет години.

— Това не значи нищо, Рипли. Ти си лоялна и мила, не очакваш помощ от никой, ако не те принудим да я приемеш, и съм адски сигурен, че няма да се поколебаеш да се хвърлиш върху граната, за да спасиш човек, когото обичаш.

Тя замълча за миг, преди да въздъхне дълбоко.

— Но това не значи, че знам как да бъда част от нещо. Знам, че брат ти е просто загрижен за теб, но може би е прав. Може би имаш нужда от време, преди да разбереш от какво имаш нужда.

Скъсих разстоянието помежду ни и я прегърнах.

— Нямам нужда от време, за да знам, че не си като никоя друга жена, която съм срещал някога. Ти си всичко, което искам. Не се опитвай да ме отблъснеш, само защото се боиш от това, което се случва тук.

— Не се боя.

Погледнах я в очите.

— Захарче, направо си ужасена. — Вдигнах ръка и прокарах длан по бузата ѝ. — Ти ми каза, че момиче като теб не получава щастлив край, а аз ти обещах да докажа, че грешиш. И държа на думата си. Спирам да те моля да ми дадеш шанс. Взимам си го, защото знам, че мога да те направя щастлива. Мога да ти дам всичко, което се боиш да поискаш сама. Искаш люлка на верандата и малки тъмнокоси бебета, аз съм мъжът, който ще ти ги даде. Разбираш ли ме, Рипли? Няма да си губя времето. Искаш договор с голяма звукозаписна компания и лъскаво турне? Тогава ще направя така, че да се случи и ще покорим света заедно. Никога преди не си била част от екип и е време да научиш какво е да бъдеш.

— Прекалено много е, прекалено бързо. Не знам дали мога да го направя.

— Захарче, всичко, което трябва да направиш, е да опиташ.

ГЛАВА 24

РИПЛИ

Всяка дума на Боун ме пронизваше като острие. Боях се, че ще се влюбя в картинката, която описваше, за да се окаже в крайна сметка, че е било само сън... или кошмар. Вместо да му отговоря това, което искаше да чуе, аз притиснах устни към неговите.

— Няма да ме разсееш — каза той и задиша тежко.

— Тогава смятай го за опит.

Боун простена и изруга.

— Мамка му, желая те, но, по дяволите, никога не съм правил секс в дома на нашите.

Признанието му ме шокира.

— Сериозно ли?

— Уважавам ги прекалено много. Освен това имах пикап и той винаги е вършил идеална работа.

Сега се опитах да си представя младия Боун и какъв е бил преди. Наперен, арогантен и вероятно най-горещото момче в училището.

— Бил си тотален играч, нали?

— Какво те кара автоматично да решиш това?

— Как да не го мисля?

Боун се засмя.

— Колкото и да ми допада вота ти на доверие, захарче, невинаги съм бил такъв жребец.

— Даааа, суперзвезда. Все едно ще ти повярвам — плъзнах се обратно в нормалната, не-толкова-ужасяваща-ме територия.

— Родителите ми нямаха пари. Пикапът ми беше събран на части от моргата за стари автомобили. Беше с три различни цвята, докато събера достатъчно пари да го закарам за преобоядисване, и трябваше винаги да имам със себе си бутилка машинно масло, защото двигателят го изгаряше прекалено бързо. Не бях нищо специално.

Имаше много момичета, които не ме поглеждаха втори път, тъй като не живеях по техните стандарти.

— Ей, водиш ме с една точка. В гимназията аз няхах свой автомобил. И се обзалагам, че сега онези момичета яко си ритат задниците.

Боун се засмя.

— Няколко от тях успяха да се доберат до пропуски и се опитаха да ме изчукат след един концерт.

— Надявам се, че си ги отрязал твърдо.

— Как мислиш?

— Мисля, че определено си ги отрязал. — Ръцете ми се плъзнаха под тениската му, върху колана на дънките му. — И като говорим за твърдо...

— Нека свалим картите на масата... знам, че се опитваш да ме разсееш, а и двамата сме наясно, че си адски добра в това. Но този разговор не е приключил. Ще се върнем на него и ще ми кажеш, че разбираш къде се намираме и че си съгласна с всичко.

— Има много време да говорим за това. — Гласът ми стана дрезгав и посегнах към копчето на дънките му. — Точно сега, предпочитам да те накарам да свършиш.

Завъртайки китка, откопчах копчето и смъкнах ципа. Той простена, когато ръцете ми обгърнаха члена му.

— Е, ще ме водиш ли в пикапа ти или най-после ще се стегнеш и ще изчукаш момиче в дома на родителите ти? — Не се стърпях и се изкикотих при тези думи. — Макар че трябва да знаеш, че нямам нищо против пикапа...

— В един от следващите дни определено ще те имам в пикапа си. Не се съмнявай в това нито за миг. Но тази вечер... тази вечер няма да напускаме тази стая. Кълна се, ти си единствената, която може да ме изкуши да го направя. Опасна си, жено.

Стиснах го малко по-силно.

— Казваш го само защото ръката ми е обвита около члена ти.

Боун хвана ръката ми, карайки ме да го стисна по-силно.

— Не. Няма да ме счупиш, захарче. Чувствай се свободна, да бъдеш малко по-груба.

Един импулс се разби в мен, изненадвайки ме достатъчно силно, че да се замисля над следващия си ход.

Искам го в устата си. Искам да го накарам да полудее толкова много, че да забрави собственото си име. Искам никога да не забрави тази нощ с мен.

Не бях от типа момичета, които застават на колене пред мъжа, но с Боун... нещо бе различно.

Може би е фактът, че никога не го е искал от мен. Никога дори не го е загатвал. Или може би защото го е правил за мен безброй пъти, без да очаква да направя същото в замяна.

Каквото и да бе, исках го. Отпуснах се на колене, готова да наруша желязното си правило да не правя свирки, но Боун ме хвана за лактите и ме издърпа.

— Не искам никога да те виждам на колене. Искам котенцето ти върху лицето ми.

Горещина запулсира между бедрата ми.

— Добре.

— Това е моето момиче.

Той изрита дънките си, преди да свали моите и да отведе и двама ни до леглото. Озовах се върху него.

— Първо ми дай тази уста. Никога не мога да ѝ се наситя достатъчно.

— Опитвах се да...

— Тихо.

Устните му плениха моите и се изгубих в целувката му. Езикът му се плъзна в устата ми, вкусвайки и изкушавайки ме, преди зъбите му да ухапят леко устната ми... и аз също го ухапах.

— Винаги ли хапеш, щом те ухапят?

— Винаги давам това, което получавам.

Сините му очи заблестяха.

— Предполагам, че сега ще разберем. — Той се поизправи. — Завърти се и ми дай това сладко котенце.

О, Господи. Шейсет и девет? Никога не съм била фен на това... обаче, с Боун всичко е различно. Предполагах, че няма защо да се тревожа да сложа задника си върху лицето му, след като така или иначе, той предяви претенциите си към него. *Ще го направя.*

С усмивка и никакъв срам, се завъртях, разтваряйки бедра над лицето на Боун, и той не губи нито миг време, преди да сграбчи

задника ми и да ме дръпне надолу към себе си. Едва бях докоснала с устни главичката на члена му, когато той започна да пирува с мен.

Всичко, което можех да направя, бе да се старая да остана фокусирана върху целта. И се *провалих* най-позорно.

Два оргазма по-късно... и двата мои... най-после се изтърколих от тялото на Боун.

— Това не е честно — заявих аз.

— Какво? Че не можеш да се сдържиш да не се разтопиш, когато главата ми е между бедрата ти? Не съм сигурен защо си разстроена от това.

— Защото исках аз да изнеса шоуто. Беше мой ред.

Той поклати глава и хвана члена си.

— Е, тогава захарче, заповядай, качвай се.

Да бъда отгоре бе още едно нещо, което не харесвах, заради цялото подскачане и тресене, особено ако не е напълно тъмно.

Боун забеляза колебанието ми.

— Да не размисли?

Беше време да се стегна, което не бе особено трудно имайки предвид, че Боун се бе излегнал пред мен в цялата си прелест.

— Някои неща се тресат, когато съм отгоре — признах аз.

Боун повдигна вежди.

— И мамка му, слава на Бога за това. Имаш ли представа колко секси си, когато тези сладки цици подскачат пред теб? Мамка му, готов съм да свърша само като си мисля за това. А да имам шанса да сложа ръце върху тях, докато ме яздиш... мамка му. Ще трябва да се стискам, за да не свърша след две секунди. А когато обхвана с шепи това твое задниче... — той простена. — Пътник съм. Мамка му, вече съм пътник, Рипли. Твой съм. Единственото, което може да ме повлече по-дълбоко, е ако захвърлиш задръжките и страховете си. Можеш ли да го направиш?

Когато го поставяше по този начин...

— Да. Мога.

Настаних се върху Боун и направих точно това.

ГЛАВА 25

БОУН

Когато реших да направя това пътуване с Рипли, напълно забравих, че в събота вечер има родео. Беше краят на сезона и едно доста голямо събитие в града, което значеше, че семейство Трашър щеше да се появи в пълно снаряжение.

— Някога била ли си на родео, Рипли? — попита мама, докато вървахме към портите.

— Не, г-жо. Никога. Но винаги съм искала да отида.

— Значи сега ти е шансът. Но се приготви. Всички ще искат да видят Боун.

— Не трябва ли да има охрана тук с теб? — попита ме тихо Рипли, а тревогата в гласа ѝ бе очевидна.

— Не. Не и тук. Ако някой опита да прави глупости, целият град ще му се нахвърли на мига. Това може би е най-безопасното място, на което може да съм, като изключим дома ми.

— Сигурен ли си?

Мисля, че бе много сладко задето тя се тревожеше за мен.

— Захарче, противно на това, което мислиш, мога да се грижа за себе си, ако нещата загрубеят.

— Щом казваш... — Недоверчивият ѝ тон ме накара да искам да ѝ се докажа, но вече приключих с фазата в живота си, в която участвах в сбивания.

— Боун е местният герой — каза баща ми. — Направил е толкова много за това място, че дори кръстиха на него новия бейзболен стадион. Трашър Фийлд е доста посещавано място.

— Сериозно?

Обикновено не говорех за всичките благотворителни кампании, в които участвах, защото не го правих, за да бъда популярен с това.

— Бях у дома една седмица и с Кайл решихме да отидем и да поиграем на стадиона. Бейзболното игрище, на което играехме като

малки, беше в много лошо състояние. Скамейките бяха празни, защото хората се страхуваха, че трибуните могат да се срутят всеки момент. Не беше правилно, затова предложих да помогна.

В погледа на Рипли имаше различна светлина, когато погледна към мен.

— Това е наистина страхотно от твоя страна. Значи не просто спасяваш жени с изкълчени глезени и ги караш насила в болницата? Ти правиш доста добри дела въпреки репутацията ти на лошо момче.

Мама наведе леко глава, за да ме огледа по-добре, докато слушаше думите на Рипли и кълна се в погледа ѝ блестеше одобрение.

— Той е най-добрият, Рипли, и не го казвам само защото ми е син.

След като платихме за билетите, забелязахме Грант и Уенди да ни махат от трибуната, на която ни бяха запазили места, с няколко карирани одеяла. Обикновено мама и татко пазеха места, защото Грант и Уенди не можеха да се накъткат да се доберат до тук по-рано, откакто Кайл се роди преди пет години, но тази вечер бяха успели да се справят.

— Ето ги Арлийн и Атри Джонсън. Ранд, трябва да им кажем здрасти, за да попитам за новото им внуче. Тя е полудяла от щастие, че вече имат внуче.

Татко знаеше, че мама обича да е на ясно какво се случва в града, затова само направи жест с ръка.

— Води ме, Сиси-Кю.

Тя ме погледна.

— Ще се върнем след няколко минути.

— Не бързай, мамо.

Тълпата започна да се сгъстява, докато се приближавахме към трибуната, и аз обвих ръка около Рипли, за да я държа близо до себе си и защото ми харесваше да я усещам. Когато стигнахме на метър от стълбите, които щяха да ни отведат до местата ни, един глас ме спря.

— Е, проклет да съм, виж кой се е принизил да дойде у дома и да се смеси с местните хора.

Рипли завъртя рязко глава в посока на гласа идващ иззад металната ограда, разделяща полето на родеото от местата на зрителите.

— Мислех, че тъкмо са те зарязали, Боун? Вече си се преместил на по-зелени пасбища? Сигурно е яко да си голяма клечка и жените да не могат да откъснат ръце от теб.

Стиснах леко Рипли, преди да я пусна, за да се обърна към кльощавия мъж с дънкови шорти пет размера по-големи отколкото е нужно, държащи се на розови тиранти. Униформата на родео клоуните и длъжността му пасваха идеално. Лу Бъгълър никога не ми е бил фен, след като една нощ сестра му се промъкна в пикапа ми и най-учтиво я помолих да се разкара. На другия ден в училище, той се опита да ме набие, но в крайна сметка се оказа с посинено око, а двамата бяхме наказани от директора.

— Хей, Лу. Благодаря, че се отби. Радвам се да те видя.

Реших да се държа учтиво, въпреки че ми се искаше да му кажа да си го начука. Но той е от хората, които бяха продали всякакви мръсотии за мен за жълти монети.

— Колко дълго ще устиска тази? Кълна се, направи рекорд с последната, но се оказа, че е малко по-умна отколкото изглеждаше и те заряза.

Не отвърнах на коментара му. Вместо това, включих в ход клюките, за които майка ми ми разказваше регулярно, като се чуем.

— Чух, че си на развод номер три, Лу. Надявам се да мине леко. Успех с битката за попечителство този път. Може би, четири ще е щастливият ти номер.

Обрисуваното клоунско лице на Лу се изкриви разярено.

— Ти просто обичаш да идваш в този град и да се държиш като крал на всичко, но всички сме наясно, че не си нищо специално. Всеки може да пее на микрофон и да оставя компютрите да му преправят гласа. Чувам, че се прави постоянно. Мамка му, по-трудно е да се изправиш пред биковете, които ще излязат днес. Ако наистина имаш топки, можеш да излезеш там, вместо мен.

— Не, Лу. Ти имаш достатъчно големи топки и за двама ни. Затова има смисъл защо носиш толкова големи гащи... за да покриваш огромните орехчета.

Той се пресегна и стисна слабините си, очевидно без да се интересува, че наоколо има три малки деца.

— Те просто поддържат масивният ми...

— Луис Бъглър, най-добре да не казваш това, което си мисля, че искаш да кажеш — провикна се майка ми от тълпата зад нас, преди да успея да отговоря. — Защото знам, че един баща, какъвто си ти, не би си позволил да използва подобен език около деца.

Лу веднага се изправи, пускайки чатала си.

— Не, госпожо. Просто си говорихме за старите времена. Не съм искал да кажа нищо лошо.

— Така си помислих и аз. Тази вечер внимавай там навън. Трябва да се увериш, че ще се прибереш цял, заради онези твои ангелчета у дома.

— Да, госпожо. Ще го направя, госпожо.

Мама се обърна към мен и Рипли.

— Да отиваме на местата си, искате ли?

Тя ни отведе до третия ред, където седяха Грант, Уенди и Кайл, и аз хвърлих един последен поглед към Лу. Очите му бяха присвити към мен, сякаш не бе забравил абсолютно нищо, и брадичката му се вирна, докато ме гледаше. Някои хора никога не забравяха.

Когато тръгнахме надолу по реда, за да заемем местата си, Грант стана да заведе Кайл до тоалетната. Уенди каза, че и тя трябва да отиде, а родителите ми предложиха да вземат пуканки и питиета за всички.

— Този мъж беше интересен — промърмори Рипли като останахме сами.

Целунах я по главата, сякаш бе най-естественото нещо на света, преди да кажа.

— Тук в малкия град животът е такъв. Той ми има зъб още от гимназията.

— На мен ми звучи като завист.

Свих рамене.

— Може би. Много хора тук все още ме помнят като нахално хлапе каращо шумен пикап и отнесло няколко пощенски кутии, или вярват на слуховете, че съм бил с някоя тяхна дъщеря, сестра или братовчедка на задната седалка на колата ми. Това е, което знаят за мен. И след това ме виждат по телевизията и не могат да разберат как някой като мен е извадил толкова голям късмет, че да си създаде добър живот. Предполагам, че от тяхна гледна точка, не е честно.

Рипли се намръщено.

— Не осъзнават ли колко много си платил, за да се изкачиш до върха? Или колко здраво си си скъсвал задника, за да си там, където си сега? Или какви жертви си правил, докато си бил далеч от семейството? Или това как папараците се борят да уловят всеки миг от живота ти на лента, без да ти оставят миг уединение? Ако не го виждат, значи осъзнават само частица от цялостната картинка.

Да чуя Рипли да скача толкова бързо и така настървено в моя защита ми показваше, че имах напредък. Това също ме възбуди адски много. Завъртях лицето ѝ към себе си, за да си открадна целувка.

— Звучиш така, все едно наистина ме харесваш — промърморих срещу устните ѝ.

— Млъквай. Знаеш, че те харесвам.

Отдръпнах се леко, за да се вгледам в буреносно сивите ѝ очи.

— Предупреждавам те. Много скоро, ще се влюбиш в мен.

ГЛАВА 26

РИПЛИ

Думите на Боун се разбиха в гърдите ми и вместо да ми причинят инфаркт те накараха вълна от топлина да избухне в мен. Този път, аз бях тази, която се наведе, за да съедини устните ни.

— Вземи си стая, Трашър!

Викът дойде изпод нас и аз се дръпнах рязко, поглеждайки настрани.

— Мамка му. Извинявай. Не мислех. Проклятие. Може да ни снимат... — бях готова да се свия от срам, когато Боун сложи ръка на бедрото ми и ме стисна леко.

— Нека гледат. Ти си моето момиче и не ми дреме кой може да го научи. А за онзи задник, определено не ми пука.

Към нас се приближи мъж с размерите на мечка гризли, а дъските потрепераха от тежките му стъпки.

— Мамка му, братко. Не сме се виждали от век!

Боун се изправи и двамата мъже се прегърнаха, потупвайки се дружески по гърбовете, а аз се изплаших, че мъжът може да смачка Боун. Принципно Боун бе над сто и осемдесет сантиметра висок, но този мъж беше поне два метра с адски широки рамене.

— Джери Лий, някой ден ще ме строшиш с тези ръце.

— Не, можеш да го понесеш. Здравеняк си. Не ми каза, че идваш в града. Чух тълпата да се вълнува чак до подиума. — Той най-последно погледна към мен. — Ти си сладко малко нещо, нали? Боун как винаги успяваш да откриеш най-красивите жени? Налага ли се да продам милиони копия от албум, че най-последно да спечеля и аз?

Боун се засмя.

— Не, човече. Просто трябва да спреш да висиш в кръчмата със старците.

Подадох ръка към мъжа.

— Аз съм Рипли.

— Мамка му, дори името ти е супер яко. Кълна се, този палячо е обрал целия късмет наоколо. И ти ли си кълтри звезда, сладурано? Тези устни и очи могат да ме накарат да купя албума ти, без дори да съм те чувал как пееш.

— Хей, я се стегни. Няма да те оставя да си изпробваш късмета с момичето ми пред очите ми.

От тона му можех да кажа, че Боун се шегува, но също така, приятелят му харесваше идеята да си пробва репликите с мен, а Боун искаше да напома егото му. Виждах бях и преди подобно странно мъжко поведение в бара, затова не бе нова територия за мен.

— Аз съм барманка — казах аз. — Не знам много за албумите, но определено мога да ти подам чаша Джак с кола.

— Мамка му, мисля, че трябва да започна да прекарвам повече време в баровете.

Боун седна и обви отново ръка около мен.

— Няма да можеш да намериш жена като нея. Гарантирам ти го. Е, какво става, Джер? Или дойде чак от скамейката на говорителя, за да ми откраднеш момичето? Защото няма да ти дам да ми отмъкнеш тази, както на времето направи със Синди Хупър.

— Никога няма да спреш да ми го натякваш, нали?

— Мамка му, не.

Джери Лий сви рамене и ме погледна.

— Синди Хупър беше главната мажоретка и Боун мислеше, че му е в кърпа вързана. Изглежда обаче, грешеше.

— Задник.

— Ха, все едно ти дреме. Очевидно е, че си си подобрил вкуса, а Синди се омъжи за един боклук от Чатахучи. Мисля, че всичко свърши благополучно. Освен това, не дойдох по този въпрос. Когато чух, че си в града и ще посетиш малкото ни родео, знаех, че трябва да те попитам дали ще ни направиш честта.

— Каква чест? — попитах аз.

— Да изпее националният химн, разбира се — той погледна очаквателно към Боун. — Какво ще кажеш, човече? Ще направиш ли малко шоу на града?

— Не съм тук да привличам вниманието, Джер. Искан Рип да се запознае с нашите и да се позабавлява този уикенд.

— Ще имаш успех да останеш незабелязан, колкото аз имам успех със срещите. Огледай се, всички вече ви гледат и говорят за вас. Можеш поне да им изнесеш едно шоу.

Боун ме погледна.

— Имаш ли нещо против?

— Аз? Разбира се, че не. — Шокирана бях, че дори ме пита, и тогава си спомних, че е свикнал да бъде така с Амбър Флийт. Чувала бях, че е дива и не е давала той да се откъсва от нея нито за миг. — Върви и направи магията си. Дай им нещо, за което да говорят утре преди църковната служба. Освен това, ще покажеш на онзи задник Лу, че няма нужда някой да ти преправя компютърно гласа — намигнах му аз.

Широка усмивка се разля по лицето на Боун.

— Мамка му, толкова си перфектна, че е леко плашещо.

— Значи това е ДА? — попита Джери Лий.

— Да.

— Мамка му! Още от сега ви казвам, това ще изведе родеото на първа страница на вестника. Опитваме се да бием градинския клуб още от годишните избори и това ще го направи. Ела долу с мен, ще те оборудваме.

Боун се изправи и се огледа. Родителите му, брат му, снаха му и племенникът му още ги нямаше. Можех да разчета колебанието по лицето му.

— Върви. Ще се оправя. Голямо момиче съм.

— Те ще се върнат много скоро.

— Ще удържа фронта. Ходи да изнесеш едно шоу, суперзвезда.

Боун се наведе и обви ръце около тила ми, преди да ме целуне силно.

— Веднага се връщам.

Той последва Джери Лий надолу по стълбите, а аз останах сама с одеялата.

— Е, проклета да съм. Никога не съм мислила, че ще доживея деня, в който Боун най-последно ще си намери къщовница.

Обърнах се и погледнах към жената, която вероятно бе на възрастта на майката на Боун, скръстила ръце на гърдите си, държейки бутилка Будвайзер.

— Моля?

— Трудни Майлс. Неофициалната кръстница на Боун. Но проклета да съм, това момче дори не ме забеляза, имаше очи само за теб. А ти не изглежда да имаш толкова грамаден прът забит в задника, като предишната.

— Трудни, дръж си езика зад зъбите. — Майката на Боун спря до мен с три пакета пуканки в ръце. — Къде, по дяволите, изчезна моето момче, че те е оставил сама?

— Ще изпее националният химн, госпожо.

— Тя дори те нарича госпожо, Сиси. Колко прекрасно. По-добре кажи на момчето си да задържа тази тук. Не ми прилича въобще на кучка.

Официално бях в зоната на здрача, уловена между две дами, които очевидно имаха много история помежду си, а аз бях в пълна тъмнина за какво става въпрос.

— Докато Боун я харесва, сме щастливи за него. — Не бе особено ласкателно от страна на г-жа Трашър. Тя седна и бащата на Боун се появи с четири бутилки светъл Бъд.

— Къде, по дяволите, е изчезнал Боун?

— Ще пее националния химн — каза майка му, повтаряйки отговора ми.

— Наистина? Изненадан съм. Последния път не искаше да го прави.

— Е, всички знаем защо не искаше тогава.

Било е заради Амбър. Искаше ми се да попитам, но не беше моя работа.

Г-н Трашър ми подаде бира.

— Знаех, че онова момиче е дива от мига, в който слезе от колата и се разпищя, на практика катерейки се по Боун, за да избяга от Бюфорд.

— О, мълчи. Тя е в миналото и може само да се радваме за това, но не е нужно да говорим за нея на всеки пет минути. Не искаме да караме Рипли да се чувства неудобно.

— Всичко е наред — казах аз. — Знам, че всичко това изглежда малко прибързано...

И разбира се брата на Боун избра точно този миг да се върне с жената и детето си.

— Мислиш ли? Той буквално беше свободен от пет минути, преди да се появи тук с теб. Винаги е прибързвал с тези простотии. Помните ли как опита да се запише в армията с фалшива лична карта?

Бащата на Боун се обади.

— Аз бързах с майка ти. Предложих ѝ на втората ни среща. Трябваше да чакам до петата, докато се съгласи. Няма нищо лошо в това да преследваш онова, което желаеш.

— И все пак мисля, че има нужда от време, да си оправи кашите.

Не знам какво ме облада, че да добавя и своето мнение в разговора, който очевидно нямаше нужда от него, но го направих.

— Според мен Боун е наясно какво иска.

Погледът на Грант ме изпепели.

— Ако е така, то ти определено спечели джакпота в лотарията на живота. Най-добре да си направи здрав предбрачен договор.

Въпреки че би трябвало да го очаквам, отровата в думите му ме свари неподготвена.

— Ти сериозно ли? Мислиш, че съм с него заради парите му? — опитах се да говоря тихо, но обвинението ме накара да повиша тон.

— Когато си го забила, си имала работа, а сега нямаш. Имам чувството, че не е случайност — каза Грант.

Братът на Боун е тъпанар.

— Да, защото той реши да изнесе импровизирано шоу в бара ми и бях затворена от началника на пожарната команда за надвишаване на капацитета на клиентите, а заради това ме изритаха от дома ми и изгубих работата, която имах от деня, в който по закон ми беше позволено да работя в бар. Цялото ми бъдеще беше обвързано с Аквариума и след помощта на брат ти, за една нощ се оказах бездомна и безработна.

Грант се намръщи силно.

— За какво говориш, по дяволите?

— Искаш ли да чуеш и още? Приех работа при една моя приятелка, докато спя на футона ѝ. Започнах работа в друг бар, колкото се може по-бързо, за да изкарам някакви пари, защото всичко, което имах, влагах в това да държа семейния ми бизнес да не потъне. Затова не ми казвай, че съм с Боун заради парите му. Бях бясна, задето реши да уреди да взема този уикенд почивка, за да дойда тук, тъй като в

петък и събота се правят най-много бакшиши и пропускам шанса си да спестя по-бързо достатъчно пари, че да си намеря дом.

Г-жа Трашър наведе глава настрани и размаха пръст към сина си.

— Грант, какво съм ти казвала милион пъти? Знаеш най-добре, че не бива да съдиш някой, който не познаваш.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Нека просто да кажем, че след като последната го заряза, точно когато се канеше да ѝ предложи, съм настроен покровителствено към брат си.

— Добре. Това е чудесно. Но аз не съм нищо подобно на нея. Скъсвам си задника от работа, и макар в момента да нямам нищо, това ще се промени — вложих цялата си решителност в тези думи.

— Харесвам я — обяви бащата на Боун. — Кибритлийка е. Ще държи Боун на нокти и няма да му позволява да бъде прекалено впечатлен от себе си.

Г-жа Трашър отвори уста да каже нещо, но в същия момент от високоговорителите се понесе глас.

— Готови ли сте за родео тази вечер?

Тълпата изкрещя от отговор.

— Тогава нека шоуто започне! Имаме специален гост, който ще сложи началото с националния химн. Моля станете, свалете шапките си, погледнете към флага в северния край на арената. Тук е нашвилската сензация и роден герой Боун Трашър, който ще ни окаже честта да изпее химна за всички нас.

Боун влезе на арената, заставайки в средата с микрофон в ръка, а дълбокият му дрезгав глас накара тълпата да замълчи.

С ръка на сърцето си, аз се обърнах към флага, но погледът ми бе залепен за Боун. Националният химн не бе най-лесната песен за пеене, но той я закова. Тръпки преминаха по кожата ми, докато пееше. Щом свърши, цялата тълпа изригна в аплодисменти и започна да скандира името му.

— Боун! Боун! Боун!

Боун се обърна, за да помахна на тълпата, когато навън изскочи тичешком един родео клоун...

И целият ад се отприщи.

ГЛАВА 27

БОУН

Чух го, преди да го видя. Удрянето на метал върху метал, докато вкарвах бика в улея и блъскането на цял тон тежест в портата.

Обърнах се, за да видя как портата полита, откъсвайки се от пантите си. Тогава погледът ми попадна на рогата на побеснелия бик и сумтенето от носа му, докато препускаше към мен.

Лу беше най-близо до бика с лице към мен. Не знам дали за миг не е оглушал, но не се обърна.

— Лу! — извиках името му и той погледна към мен, вместо към бика.

Мамка му. Това животно ще го прегази.

Колебанието ми можеше да значи черепа му да бъде стъпкан в пръста, затова не се замислих. Хвърлих се към него, все едно бяхме на тренировка по ръгби. Кълна се, видях бялото на очите на бика, преди тялото ми да се блъсне в това на Лу, отхвърляйки го от пътя на бика.

Животното се обърна и се засили към мен.

Нещо тежко ме удари по главата, преди всичко да почернее.

ГЛАВА 28

РИПЛИ

Беше като онези клипове *Уловено в кадър*, когато знаеш, че нещо лошо ще се случи. Не искаш да гледаш, но не можеш да откъснеш поглед от екрана.

Бикът разби вратата и изскочи на арената след родео клоуна и хората започнаха да крещят. Мъжът с ярко розовите тиранти не се обърна. Не погледна. Не видя масивното животно, което тичаше към него.

Но Боун го видя.

— Моля те, Господи, не! — Г-жа Трашър вдигна ръка към устата си.

Всичко се случи толкова бързо, че едва можах да осъзная какво виждам.

Боун избута мъжа и бикът смени посоката, скачайки във въздуха, едното му копито удари главата на Боун. Той се срина на земята, отпусчайки се неподвижно върху мъжа, който се държа като пълен задник, когато пристигнахме по-рано тук.

Дори не се замислих какво правя. В един момент гледах неподвижно, а в следващия вече тичах надолу по стълбите, прескачайки оградата. Приземих се на ръце и колене в пръста и скочих на крака, спринтирайки към Боун. Другите родео каубои и двама мъже на коне заобиколиха бика, стреляйки упойващи стрелички, но всичко, което виждах, бе неподвижното тяло на Боун на земята.

Хората пицяха, завиха сирени, но умът ми беше празен, докато гледах как кръвта се стича по лицето му.

Червена. Същият ален цвят като локвата в банята около тялото на мама.

Не. Не мога да изгубя и него.

— Боун!

Ужасявах се да го докосна. Ужасявах се да го поместя, в случай че има някакво нараняване на тила. Спомних си ограничените си знания за оказване на първа помощ и смъкнах блузата си, притискайки я към главата му, за да спра кръвенето.

— Госпожо, трябва да се отдръпнете. Не може да стоите тук. — Някой докосна рамото ми, но аз го ударих през ръката.

— Какво се случи, по дяволите? — Тялото под Боун започна да се движи и главата му се наклони на една страна.

— Мамка му, не мърдай задник такъв. Стой неподвижно! — Гласът ми бе остър, когато издадох заповедта.

— Парамедиците идват. Имаше линейка в случай на инцидент. Някой друг се отпусна на колене в пръста до мен.

— Мамка му. Мамка му. Мамка му! — Дори от ограниченото ни общуване, разпознах гласа. Беше на брата на Боун. — Дръж се, малко братче. Ще се справиш. Събуди се, Боун. Хайде, човече.

Парамедиците дотичаха на арената с носилка, но аз не помръднах блузата си, сега напоена с кръвта от главата на Боун.

— Госпожо, трябва да се отместите, за да може парамедиците да помогнат. Те ще се погрижат за него. Обещавам.

Тялото ми бе застинало на място, а ръцете ми бяха покрити с кръв.

— Рипли, ела, трябва да им позволим да му помогнат. — Грант сложи ръка върху моята, откъсвайки ме от парализата.

Вдигнах поглед от Боун, за да срещна същите сини очи, които ме гледаха.

— Аз... той...

Грант обви и двете си ръце около мен и ме вдигна на крака, докато парамедиците започнаха да работят.

— Знам. Знам. Той ще бъде наред. Има твърда глава. Коров кучи син е. Няма по-силни от Трашър. Обещавам ти. Нека да отидем с него до линейката.

Ръцете ми трепереха и през ума ми минаваха какви ли не ужасни мисли. Очите ми не се откъсваха от Боун, докато Грант ме дърпаше настрани. Сълзи се стичаха по лицето ми, когато го махнаха от Лу и започнаха да работят по него.

— Той ще бъде добре. Кълна се. — Грант повтаряше това отново и отново докато ме влачеше към портата, където чакаше линейката.

До оградата се бе събрала тълпа и всички погледи бяха насочени към Боун.

— Мамо!

Г-н и г-жа Трашър си пробиваха път през навалищата.

— Той...

— В безсъзнание е. Кой ще се качи в линейката?

— Отивам да взема пикапа. Грант, дай ми ключовете си — каза г-н Трашър и Грант му хвърли ключовете. — Ще ги дам на Уенди, за да откара Кайл у дома и да чака да ѝ се обадим.

— Някой да даде блуза на момичето — каза г-жа Трашър, гледайки потника ми. Дори не усещах студа, който караше кожата на ръцете ми да настръхва.

— Няма проблем. Добре съм — вниманието ми се насочи към носилката, която носеха към нас.

— Някой трябва да отиде с него. Мамо?

Сърцето ми се сви при мисълта да изпусна Боун от поглед дори за миг.

— Рипли? Искаш ли да отидеш?

Въпросът на майката на Боун ме свари неподготвена и аз откъснах поглед от него, за да я погледна.

Поклатих глава.

— Вие идете, госпожо. Не знам коя кръвна група е и дали е алергичен към някакви лекарства. Те имат нужда от най-точна информация и колкото и да ми се иска да съм до него и да не откъсвам поглед, той има повече нужда от вас.

Нещо премина през лицето ѝ, но изчезна, преди да успея да го разгада. Тя кимна.

— Ще се видим в болницата. Момчето ми е здраво. Ще се оправи. Ще видиш.

— Знаем. Трябва да се оправи. Няма друг избор.

Г-жа Трашър се качи през отворените врати на линейката.

Грант обви ръце около мен.

— Да вървим. Татко ще ни чака на входа.

С Грант до себе си, преминахме през тълпата, без да ни интересуват хората, които искаха да говорят с нас и питаха дали всичко е наред. Дори секунда не отделихме, за да минем през тях учтиво.

Бяхме водени само от една-единствена мисъл... да се доберем до пикапа и да последваме Боун.

Пикапът на г-н Трашър чакаше на портата и Грант ме дръпна от страната на пасажера и отвори вратата.

— Качвай се.

Покатерих се отпред, а той скочи на задната седалка. Щом затворихме вратите, г-н Трашър потегли, заобикаляйки хората на паркинга.

— Обзалагам се, че ще стигнеш пръв, татко.

— Ще стигнем там заедно с тях. Няма да рискувам с вас двамата.

В купето надвисна тежка тишина, когато Грант най-последно проговори.

— Мамка му, ще трябва да му се извиня, защото подозирам, че се е чувствал по същия начин, когато ме транспортираха в Германия.

Спомних си разказа на Боун, че е бил на турне извън щатите, когато брат му е бил ранен в Афганистан.

— Това беше намесата на Господ да се увери, че момчето ми няма да е само във време на нужда.

— Къде беше намесата на Господ с този проклет бик тази вечер?

Г-н Трашър поклати глава.

— Няма значение стига той да е добре, а той ще бъде добре.

Когато спряхме пред болницата петнадесет минути по-късно, двамата с Грант изскочихме от пикапа все едно автомобилът гореше. Линейката вече бе паркирала пред спешното отделение, затова хукнахме навътре. Майката на Боун седеше в чакалнята обвила ръце около себе си.

— Отведоха го за преглед. Казаха ми да изчакам тук няколко минути — тя ме погледна. — Грант, дай на Рипли суитшърта си. Горкото момиче замръзва.

Треперех, но не от студа.

— Няма проблем. Добре съм. — Погледнах надолу към ръцете си, покрити с кръвта на Боун, точно както бяха покрити с кръвта на мама.

Трябва да я махна. Трябва да я махна.

Завъртях глава, търсейки тоалетната. Когато я видях, се обърнах към Грант и майка му.

— Сега се връщам. Ако излязат... моля...

Грант погледна към кървавите ми ръце, преди да срещне погледа ми. Той кимна, сякаш разбираше.

— Ще те изчакаме.

— Благодаря — прошепнах, преди да хукна към тоалетната.

В бялата баня нямаше никой и бях благодарна за уединението. Изстисках сапун в ръцете си и пуснах водата, търкайки ръце една в друга по-силно отколкото се налагаше, но *трябваше да я махна*.

Вдигнах поглед към огледалото, виждайки подивелия си поглед.

Не мога да го изгубя. В ужаса на този момент, мисълта ме зашлеви по-силно от всякога. Не бях взела решение дали да позволя на това между нас да порасне, а може би вече го бях изгубила. Сълзи потекоха от очите ми, плъзвайки се по бузите ми. Затворих очи. Не можех да се гледам как плача, защото скоро щях да се окажа на пода в ъгъла, ридаейки като бебе, а Боун заслужаваше нещо по-добро от това.

Тази мисъл обаче не спря сълзите ми или болката изгаряща гърдите ми и отнемаща дъха ми. *Не мога да го изгубя. Семейството му не може да го изгуби*.

Сълзите ми вече течаха бързо, а кръвта все още не се бе отмила от ръцете ми. Изстисках още сапун от диспенсъра и продължих да търкам, опитвайки се да откъсна мислите си от пътя, по който бяха поели, но не успях.

Вече не виждах отражението си от сълзите, пълнещи очите ми, затова замигах, гледайки към тавана.

Онова сладко момче, не може да изгуби чичо си. Моля те, Господи, ако си там горе и ме чуваш, моля те, не оставяй това семейство да преживее ужаса да го изгуби. Знам, че са силни, но те са добри хора и не заслужават това.

Преди да започна да давам обещания какво ще направя, ако той оживее, някой отвори вратата и влезе.

Завъртях глава и опитах да изтрия сълзите си в голите си рамене. След като изтърках ръцете си още веднъж по тях вече нямаше кръв. Взех хартиена кърпа и избърсах сълзите и лицето си.

Когато излязох от банята, една мисъл премина през ума ми.

Какво бих предложила, за да съм сигурна, че Боун ще оживее?

Когато видях семейството му в края на чакалнята, баща му обвил ръка около раменете на майка му и Грант седящ до нея, стискащ ръката ѝ, знаех отговора.

Всичко.

Те изглеждаха толкова солидни, че не исках дори да се приближа, за да не ги прекъсна. Аз бях външен човек, знам го. Обвих ръце около ледената си кожа и се свих.

Грант пусна ръката на майка си, щом ме забеляза и се изправи на крака. Тръгна към мен, сваляйки блузата си и щом се озова пред мен я нахлузи през главата ми.

— Няма да ми отказваш. Мога да видя от другия край на коридора как трепериш.

Обгърнатата в огромния суитшърт, аз бутнах ръце в ръкавите и стиснах в юмрук меката материя.

— Благодаря. Щях да бъда добре.

— Може би. Но Боун ще ми нарита задника, а мама ще пита къде са изчезнали маниерите, които ми набиваше в главата откакто бях момче.

— Благодаря — прошепнах отново.

И тогава той ме шокира. Грант обви ръце около мен и ме прегърна силно.

— Всичко ще е наред, Рипли. Той е упорит. Има прекалено много време пред себе си, за да направи нещо друго различно от това да го изживее пълноценно.

Сълзите, които проливах до сега в банята, потекоха отново и ридание разтърси тялото ми.

— Не можеш да го изгубиш. Кайл има нужда от чичо. Майка ти и баща ти...

Грант ме стисна по-силно.

— Няма да го изгубим. Никой от нас. Включително и ти. — Той ме целуна по главата и ме държа, докато изплаках сълзите си, заровила лице в рамото му.

Никой не ме държа в обятията си, когато мама умря. Бях се свила в ъгъла в банята, след като бях почистила пода, и бях повръщала, докато в стомаха ми не остана нищо. Затова сега оцених прегръдката, повече отколкото Грант би осъзнал.

Познавах семейството на Боун едва от двадесет и четири часа и те вече ми дадоха повече отколкото собственото ми семейство за почти тридесет години. Тази мисъл ме накара да заплача още по-силно.

Най-после, риданието ми стихна и аз вдигнах глава, избърсвайки очите си.

— Благодаря ти за това.

Грант срещна погледа ми и вместо скептицизма, който бях свикнала да виждам в погледа му, сега разпознах одобрение.

— Аз съм този, който трябва да ти благодари.

Преди да го попитам, за какво може да ми е благодарен, той добави.

— Ела. Нека седнем при мама и татко. По-силни сме, когато сме заедно.

Простите му думи ме пронизаха дълбоко.

По-силни сме, когато сме заедно. Никога не бях имала това. Никога не бях мислила, че мога да го имам. И сега, по време на кошмара за това семейство, мъжът, който мислех за задник, ме въвеждаше в него.

— Добре.

Отидохме в ъгъла на чакалнята, където чакаха г-н и г-жа Трашър, и останахме смълчани, докато от другата страна на вратите не се чу скърцане на гумени обувки.

— Вие ли сте с г-н Трашър?

— Да. Ние сме семейството му — каза г-жа Трашър и описанието ѝ накара сърцето ми да се свие.

— Буден е, но ще му направим КТ^[1] на главата, за да сме сигурни, че няма вътрешни наранявания. Ще ви отведем при него, веднага щом сме готови. Седнете. Няма да отнеме много време.

Буден е!

— Слава тебе, Господи — прошепна г-жа Трашър, хващайки ръката ми и стискайки я.

Г-н Трашър я прегърна.

— Слава на Бога. Знаеш, че сме отгледали силно момче.

Мислех, че съм приключила със сълзите, но когато закапаха отново, Грант ме дръпна в обятията си и започна да гали косата ми.

— Казах ти, че всичко ще е наред, Рипли. Той е як. Има твърда глава.

Изхълцах и опитах да кажа нещо, но думите заседнаха в гърлото ми.

Г-н Трашър скочи на крака.

— Трябва да направя нещо. Не мога просто да стоя така.

— Иди ни купи кафе. Чака ни дълга нощ и ще ни е от полза.

— Веднага Сиси-Кю. Мога да направя това. — Г-н Трашър се насочи по коридора.

Отдръпнах се от рамото на Грант и избърсах очите си.

— Извинявам се. Обикновено не плача...

Той ми се усмихна нежно.

— Няма проблем.

— Грант, обади се на Уенди и ѝ кажи какво се случва. Нека да каже на Кайл, че чичо му Боун е добре. Доста се изплаши — каза г-жа Трашър.

Грант кимна и се изправи.

— Ще го направя. Момчето ми обича чичо си. — Той тръгна към вратата, за да излезе и да се обади, оставяйки ме сама с майка му, в ъгъла на чакалнята.

Матриархатът на клана Трашър не се лигавеше щом стане въпрос за семейството ѝ и наистина уважавах това.

Тя се пресегна и отново хвана ръката ми.

— Изглеждаше като принцесата воин, тичаща към падналия рицар на бойното поле. Така каза Ранд. Той винаги е имал по-развито въображение от мен, но трябва да призная, че тук бе напълно прав. Дори не бяха уловили бика, когато прескочи оградата, момиче. Какво си мислеше, по дяволите?

Срещнах бледите ѝ сини очи и примигнах, тъй като моите отново се напълниха със сълзи, а гласът ми бе дрезгав от емоциите.

— Не мислех. Аз просто... трябваше да стигна до него.

— Всяка жена, която би се изпречила на пътя на еднотонен бик, за да стигне до момчето ми, заслужава моето уважение и ти го имаш. Докато съм жива няма да забравя онзи момент. — Тя замълча за миг. — На едно нещо винаги може да се разчита... любовта ни кара да правим глупави неща.

Думите ѝ ме шокираха.

Любов?

Тя погледна внимателно лицето ми.

— Още не го беше осъзнала, нали?

— Аз... той... аз... — заекнах, без да успея да свържа нито едно изречение.

Г-жа Трашър стисна ръката ми.

— Всичко е наред, Рипли. И сама така или иначе скоро щеше да се досетиш. И ще ти кажа, че на онази арена днес, няма нито един човек, който да се съмнява, че те е грижа за сина ми. Не е нужно да казваш нищо, защото действията ти говорят красноречиво.

Грижа. Добре, с това мога да се справя.

— Разбира се, че ме е грижа за него. Той е добър мъж. Може би най-добрия, който някога съм познавала.

Пръстите ѝ ме стиснаха.

— И фактът, че виждаш в него мъжа, а не кълтри звездата, ми показва, че ти си толкова по-различна от предишната, колкото може да бъдеш.

Беше някак грешно да говорим за Амбър точно сега, но нямаше как да не съм любопитна в какъв смисъл според майката на Боун съм различна от нея.

— Какво имате предвид?

— Онова момиче нямаше да си помръдне пръста днес. Можеше да кърши пръсти загрижена как това ще се отрази на имиджа ѝ, но нямаше никакъв начин тя да прескочи оградата с лъскавите си високи токчета и да се хвърли в пръста, за да стигне до него, а какво остава да си разкъса блузата и да я използва като превръзка, за да спре кървенето на главата му. Може да съм възрастна дама от провинцията, но умея да разчитам хората. Беше стегната като барабан, когато влезе в къщата ми. Отказваше да ни позволиш да видим истинската Рипли и това, което изпитваш към момчето ми. Реших да не си позволявам да се усъмня в теб, защото Боун ми каза достатъчно, че да ми даде надежда. Когато те срещнах обаче, не бях напълно сигурна — тя спря за миг. — Но сега съм. Той най-после избра жена, която е достойна за него, а това е нещо, което никога не съм казвала до сега.

Вратите на спешното се отваряха и затваряха, защото Грант крачеше пред тях, говорейки по телефона.

— Виждам истинските ти цветове, Рипли Фишър. Може и да не осъзнаваш, че си влюбена в Боун, но ще го разбереш. Точно толкова ясно, колкото виждам и аз, че той е влюбен в теб.

Грант затвори телефона и се приближи на време, за да чуе последните думи на майка си. Стомахът ми се сви, чудейки се какво ли ще каже той.

Той пхна телефона в джоба си и погледът му се насочи от мен към майка му и обратно.

— Права е, да знаеш. Мислех, че ще си като Амбър, фалшива и вкопчила се в него като в билет от лотарията, но ти си много по-различна. По най-добрият възможен начин.

Г-н Трашър пристигна с четири чаши кафе на картонена подложка.

— Хлапето в кафетерията каза, че новинарските екипи вече са се появили. Не знам кой им е казал, но са тук. Видя ли ги като беше навън, Грант?

Грант кимна.

— Да, няколко човека са.

Г-н Трашър започна да раздава кафето.

— Изпуснах ли нещо?

Всички знаехме, че той пита дали има новини от лекарите и Боун, но ченето ми едва не се откачи, когато Грант отговори.

— С мама тъкмо щяхме да се обзаложим колко време ще е нужно преди Рипли официално да стане част от семейството.

Г-н Трашър ми подаде чаша с кафе.

— Няма да е дълго, ако момчето ми е толкова умно, колкото мисля, че е.

[1] Компютърна томография — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

БОУН

Усещах главата си така, сякаш бе смазана от стадо крави, а не ритната само от един разярен бик, но след като лекарите зашиха раната и ми направиха куп изследвания, решиха, че скоро няма да гушна букета.

— Бихме искали да останете за през нощта, за да следим дали няма да се появят усложнения.

Погледнах лекаря и го попитах направо в очите.

— Ако аз не бях аз, а някой нещастник без здравни осигуровки, щяхте ли да искате да остана за през нощта?

— Е, г-н Трашър, това определено е ситуация...

— Приемам това за не.

— Момче, ако искат да те задържат за през нощта, значи ще останеш тук цяла нощ — чу се гласа на майка ми и тя пристъпи през прага на VIP стаята в болницата.

— Мамо, добре съм. Просто имам нужда някой да ме събужда през няколко часа, за да сме сигурни, че нямам сътресения на мозъка.

— Сър, ще е най-добре, ако...

— Отнесох копито в черепа, не куршум. Ще се оправя, докторе. Погрижете се за изписването ми. Ще подпиша, че напускам болницата въпреки съветите на лекаря ако се налага. За мен е без значение. — Погледът ми се плъзна покрай мама към Рипли. — Искам да се изнеса от тук, преди репортерите да са довтасали.

— Прекалено късно. Вече са тук — каза мама.

Поклатих глава и на мига осъзнах каква грешка бе това.

— Разбира се, че са. Това е още една причина да се разкарам от тук.

— Ще се погрижа за документите, г-н Трашър.

— Мерси, докторе.

Рипли не проговори, докато лекарят не излезе, затваряйки вратата и оставяйки ме с нея и мама.

— Да не си луд? Ако лекарите искат да останеш, значи оставаш.
— Рипли кръстоса ръце на гърдите си и ме изгледа сърдито.

— И това ми го казва жената, която отказваше да припари в болница, въпреки че имаше опасност глезена ѝ да е счупен? Не само ти си упорита.

— Не, но може би е най-смелата. Трябваше да я видиш как прескочи оградата. Чудя се, дали някой го е записал — каза Грант, влизайки в стаята.

Погледнах към Рипли, но тя избягваше погледа ми. Това звучеше като история, която трябваше да чуя.

Грант измъкна телефона си и започна да търси.

— Ама разбира се, ето го.

Лицето на Рипли почервения.

— Ти сериозно ли? Кой го е заснел? Защо не е звъннал на 911? Какво не е наред с тези хора?

— Дай го насам — протегнах ръка.

— Боун, не е важно. Трябва да си почиваш.

Сега исках да видя видеото дори повече отколкото исках да затворя очи и да заспя. Грабнах телефона от Гранд и игнорирах туптенето на главата си.

Ъгълът на заснемане е бил някъде отгоре, защото не бяха уловили Рипли, докато тя не се хвърли на оградата, прескачайки я. Тя се приземи на ръце и колене, след което скочи и спринтира към мен, падайки на колене. Сърцето ми застина, когато видях, че бикът обикаляше арената още тридесет секунди, преди да го уловят.

Погледът ми се стрелна от телефона към мръсните ѝ дънки и обратно към екрана. Изгледах останалата част от записа, на който Грант буквално трябваше да я влачи далеч от мен.

Когато върнах телефона на брат си, сякаш железен юмрук стискаше сърцето ми. Виждах го и от начина, по който родителите ми и брат ми я гледаха.

Рипли е влюбена в мен.

И по изражението ѝ можех да кажа, че е напълно ужасена. Още една причина да се махна от тази болница.

Сестрата почука и отвори вратата.

— Всичко е готово, г-н Трашър. Подготвихме документите ви.

— Добре. Готов съм да се разкарам от тук.

Грант отиде да вземе пикапа си и се уговорихме да се срещнем на страничния вход, където се надявахме, че няма да има хора от пресата.

Рипли и мама вървяха от двете страни на инвалидната количка, на която сестрата настоя да се возя. Щях да споря, но не си струваше. Освен това бях леко замаян и не исках да давам причина на някой да настоява да остана още една секунда в тази болница.

Щом стигнахме до вратата пикапа на Грант се приближи, а наоколо не се виждаха никакви папараци.

— Не ме последваха, но кой знае колко дълго ще продължи това — каза той, като изскочи от пикапа и ми отвори вратата.

— Не може ли да бъда ритнат от бик в главата без всички да научат за това? — попитах, опитвайки се да разведря обстановката.

— Не и когато става въпрос за теб, суперзвезда — поде след мен Рипли.

Грант се присмя на прякора, който тя ми бе измислила, и всички ме гледаха внимателно, докато местех крак след крак и без дори да трепна се настаних на задната седалка. Рипли заобиколи колата и се настани по средата.

— Трябваше да останеш за през нощта. Лицето ти е бяло като чаршаф и ако ми кажеш, че си добре, ще знам, че ме лъжеш.

Фактът, че може да ме разчита с такава лекота, беше някак приятен.

— Ще се оправя, захарче.

Тя стисна ръцете си в юмруци и се пресегнах, за да ги покроя с длан.

— Но...

— Рипли, погледни ме. — Изчаках погледа ѝ да се вдигне към мен. — Ще трябва нещо повече от еднотонен бик, за да ме задържат далеч от теб. — Нещо блесна в очите ѝ. — Но ако още веднъж се изложиш на подобна опасност, кълна се в Господ, ще се погрижа да не можеш да сядаш цяла седмица, задето си постъпила така глупаво.

Устата ѝ остана отворена.

— Глупаво? Ти сериозно...

— Мамка му, да. Сериозен съм. Следващия път остави професионалистите да се справят с проблема, а ти стой настрана, където ще си в безопасност. Ако нещо ти се случи... — Спрях, когато татко отвори предната врата, за да може мама да се качи в пикапа.

Тя се настани и погледна назад към нас.

— Мисля, че за една вечер ми стига толкова вълнение. Готова съм да се пробираме у дома.

— Звучи като добър план, мамо.

ГЛАВА 30

РИПЛИ

Тази нощ не спях. Часовникът показваше, че минава полунощ, а след това един часа, два, три, но аз не заспивах, гледах как гърдите на Боун се надигат, за да съм сигурна, че все още диша.

Опитах се да го накарам да спи в голямата къща при родителите му, но той отказа. *Упорито магаре*. Бюфорд ни последва горе в апартамента и сега се беше свил на топка до леглото, правейки компания и на двама ни и носейки утеха на Боун.

На всеки два часа го будех, както ме бе инструктирала сестрата. Всеки път стомаха ми се преобръщаше, когато той отвореше очи и ми се усмихнеше.

Последния път той най-после ми каза.

— Няма още да напускам тази земя, захарче. Още не си ми казала, че ме обичаш.

— Тогава никога няма да ти го кажа, защото отказвам да те пусна да си заминеш.

Боун заспа с изтощена усмивка и реших, че на сутринта няма да си спомня нищо.

Когато стана седем часа, започнах да задрямвам. Ефектът от кафетата в болницата отдавна бе изчезнал. Боун се изправи и седна в леглото, точно когато се унасях.

Скочих на мига и ми се зави свят.

— Какво не е наред? Добре ли си? Имаш ли нужда...

Една силна мускулеста ръка се обви около кръста ми и ме притисна към твърдите му гърди.

— Добре съм. Всичко е наред. Успокой се, захарче. — Той ме целуна по косата, държейки ме до себе си.

Опряла ухо до гърдите му, се заслушах в силния, равен ритъм на сърцето му, намирайки огромно успокоение в туптенето му.

— Толкова се радвам, че си добре. — Ръцете му се отпуснаха като проговорих и аз погледнах нагоре към него. — Никога повече не ме плаши така. Не мисля, че ще го преживея.

Сините му очи гледаха надолу към мен с изражение, което не можех да разгадая с точност.

— Мисля, че вече си преживяла доста повече отколкото някои хора за цял живот — гласът му бе тих. — Но това не значи, че ще ти позволя да не ми кажеш, че ме обичаш.

Повдигнах вежди.

— Спомняш си.

Боун кимна бавно.

— Разбира се, че си спомням. Не забравям нищо за теб, особено ако е нещо такова.

Сърцето ми заблъска толкова силно, че помислих, че тахикардията е неизбежна.

— Опитвах се да те накарам да заспиш. Беше просто...

— Штт. Може да го задържиш колкото имаш нужда. Ще те изчакам, захарче.

Погледът му беше нежен и в него можех да прочета всичко, което не казваше.

Той е влюбен в мен.

Преглътнах буцата заседнала в гърлото ми, докато се мъчех да контролирам емоциите си.

Стомахът на Боун изкъркори шумно и в същия миг Бюфорд се изправи, опирайки глава на леглото. Боун и аз едновременно посегнахме да го погалим и ръцете ни се сблъскаха.

— Обзалагам се, че ще ми го кажеш, ако ти взема кученце.

— Да не си посмял. Вече имам папагал с мръсна уста в дома ти.

— Ще видим.

Претърколих се в леглото, готова да сменя темата.

— Трябва да те нахраним.

— Първо душ — каза той, протягайки ръце над главата си, докато се прозяваше.

— Трябва да си внимателен с превръзката.

— Тогава предполагам, че ще е най-добре да ми помогнеш — каза той и ми намигна, изглеждайки прекалено привлекателен за мъж, който преди дванадесет часа бе изритан в главата от бик.

— Добре, суперзвезда. Получавах баня с гъба.

В действителност не измих Боун с гъба, но му помогнах да внимава да не си намокри превръзката, както гласяха инструкциите при рани на главата.

Когато се насочихме към къщата, ароматът на бекон и нещо сладко изпълваше въздуха.

— Мама явно се е развихрила, защото ми ухае на домашни канелени кифлички и бекон.

Дълбокият глас на Боун се понесе през къщата и майка му подаде глава от кухнята. Усмивката, която се появи на лицето ѝ, бе достатъчна да освети цялата къща.

— Слава на Бога. — Тя пристъпи към нас и Боун я прегърна.

— Съжалявам, че те изплаших, мамо.

— Плашиш ме до смърт откакто беше на пет и се качи на покрива на плевнята, тъй като Грант ти каза, че можеш да летиш.

— О, Боже, мой. Той нали не е... — Представих си един малък Боун, с размерите на Кайл, върху покрива на плевнята, и това бе почти достатъчно да ми докара инфаркт.

— Счупи си само един крак. Двата матрака, които бяха откраднали от спалните си, омокотиха голяма част от падането.

Милостиви Боже!

— Това се случва, когато имаш момчета — заяви Боун, все едно не е голяма работа, че на пет е можело да умре.

Майката на Боун ме погледна.

— Най-добре се надявай да имате момичета. Боун ще ги държи увити в памук и няма да ги изпуска от поглед нито за миг.

Боун обви ръка около раменете ми и се зачудих дали може да усети колко са напрегнати.

— Мамо, сега плашиш Рипли. Още не съм я накарал да признае, че ми е приятелка, затова ако прескочиш останалото, заговаряйки за бебета, може да я накараш да хукне към хълмовете.

Г-жа Трашър ми намигна.

— Мисля, че е направена от по-здрав материал, отколкото си мислиш. Хайде идвайте, държах канелените кифлички топли за вас, и може би ако ме прегърнете, ще ви дам и от бекона си.

Четири часа по-късно, Боун най-после доказа на семейството си, че е добре.

— С Рипли трябва да се връщаме в Нашвил, защото утре е на работа, а аз имам няколко интервюта, които не трябва да пропускам.

— Интервюта? Ще те направят ли известен? — попита Кайл.

Боун се разсмя, а Уенди разроши косата на Кайл.

— Чичо ти Боун вече е известен, хлапенце.

— Не, не е. Той играе на топка с мен на двора. Известните хора не правят такива неща.

Добра логика, малкия. Усмивка изви устните ми. Боун определено не беше обикновена знаменитост. Да го видя тук с родителите и племенника му, ми показва една нова и огромна част от това, което бе той.

Какъвто вероятно е бил планът му от самото начало. Дявол такъв.

— Ще се върнете ли за деня на благодарността и Коледа, чичо Боун?

— Знаеш, че за нищо на света не бих го пропуснал. Но може да се наложи да работя, затова като дойда може да е за кратко.

— Ако не дойдеш, ще изям всичкото картофено пюре, което направи Лала.

Боун вдигна Кайл на ръце.

— Не мога да позволя да се случи. Изглежда ще дойда със сигурност, за да хапна и аз.

Той стисна малкото момче, преди да го пусне долу и да коленичи до корема на Уенди.

— Чуйте ме, малки момченца или момиченца, или малко момченце и момиченце. Ще останете да се готвите колкото е необходимо. А ние ще сме готови да ви посрещнем, когато решите да дойдете при нас.

— Сега ще им говориш така, както говореше на Кайл ли?

— Разбира се. Трябва да познават гласа на чичо си Боун, когато пристигнат. Така, когато ги държа в болницата, ще заспиват като малки ангелчета в ръцете ми.

Уенди извъртя очи, но на мен ми отне цялата решителност да не бъда засегната от това. От кога смятах, че бе неустойимо секси един мъж да харесва бебета?

О, да, откакто се помнех. Аз и всяка жена живяла някога на тази земя.

Кайл обвини ръце около кръста ми, докато още се възстановявах от видението как Боун държи новородено. Прегърнах детето и му разроших косата.

Когато пуснах Кайл, той се обърна към Боун.

— Гледай да доведеш и г-ца Рипли. Харесвам я. Тя е красива и мирише хубаво.

Боун дойде до мен, обвини ръка около раменете ми и ме притисна до себе си по начин, по който му бе станало навик напоследък.

— Разбира се, че ще я доведа. Имаш добър вкус, хлапе.

Кайл отново се хвърли към мен и аз го прегърнах силно.

— Радвам се, че се запознахме, приятелче.

От мен, той скочи отново към Боун и не можах да сдържа усмивката си. Хватката, в която бях стиснала сърцето си, се отпусна още повече заради лекотата, с която бях приета в това семейство.

— И остави Рипли да шофира. Не ме е грижа колко обичаш пикапа си, лекарят така каза. — Бащата на Боун влезе в дневната и отказа да му помогна да натовари багажа ни в пикапа.

— Татко, добре съм.

Г-н Трашър се приближи към мен и вдигна ръката ми, пускайки ключовете в дланта ми, преди да затвори пръстите ми върху тях.

— Рипли ще шофира.

Нямаше как да не се изкикотя.

— Не се тревожи, няма да я одраскам.

— Пазете се, и двамата — извика майката на Боун.

— Да, г-жо. Ще се погрижа да ви се обади щом се приберем в Нашвил.

— Благодаря ти, че се грижиш така добре за момчето ми, Рипли.

— Тя се приближи и ме прегърна. — Винаги си добре дошла тук. Винаги.

Емоциите, които ме изпълниха, накараха в гърлото ми да заседне буца, а очите ми да се напълнят със сълзи.

— Благодаря ви, госпожо. Оценявам го.

Г-жа Ташър се отдръпна и ме погледна.

— Той няма да разбие сърцето ти. Научила съм го добре — прошепна, преди да ме пусне.

Бюфорд ни срещна пред пикапа и аз се отпуснах на колене, за да го гушна за последен път.

— И ти ще ми липсваш.

— Вероятно не толкова, колкото ще му липсваш ти. — Боун почеса кучето зад ушите, преди да ми подаде ръка, за да се изправя.

Бюфорд ме лизна по лицето, а аз целунах рунтавата му глава, преди да позволя на Боун да ми помогне да се изправя.

— Не се тревожи, ще го видиш отново. Обещах на Кайл да те доведе пак, а аз съм мъж, който държи на дадената дума — заяви Боун, преди да отвори вратата откъм мястото на шофьора.

Дали смея да му повярвам? Това, което майка му ми каза, ехтеше в ума ми. Той няма да ти разбие сърцето.

Предполагах, че предстоеше да разберем.

ГЛАВА 31

БОУН

Един от охранителите ни помахна, когато минахме през портата, и си спомних, че е неделя и че Антъни има почивен ден.

Дано да се е погрижил някой да нахрани Естебан.

Рипли паркира, щом вкара пикапа в гаража.

— Странно ли е, че това беше най-добрият ми рожден ден?

Завъртях рязко глава към нея.

— Какво каза? — думите ми прозвучаха по-грубо отколкото очаквах, но това се дължеше на шока ми.

— Казах, че е най-хубавият рожден ден...

— Защо, по дяволите, не ми каза, че имаш рожден ден?

Рипли сви рамене.

— Не знам. Не е голяма работа. Никога не е било.

Погледнах към тавана, молейки Господ да ми даде малко търпение, за да не удуша жена си.

— Как се очаква от мен да направя нещо специално за теб, ако не ми кажеш, че имаш рожден ден?

Изречението на Рипли бе объркано.

— Не е нужно да правиш нищо специално. Това е просто още един ден.

— Ето тук вече грешиш. — Измъкнах телефона си и щом Антъни вдигна започнах да давам заповеди. *Съжалявам, че ти провалям почивния ден, човече.*

Когато затворих, Рипли сложи ръка върху моята.

— Хей, спокойно. Това не е нужно. Имах двадесет и девет рождени дни преди това и никога не е било голяма работа.

Вперих поглед в сивите ѝ очи.

— Чакай. Това е *тридесетият* ти рожден ден?

Тя кимна.

— Да, и все пак, това не го прави голяма работа.

— Исусе Христе, жено. Някои неща трябва да бъдат специални и едно от това са рождените дни.

— Но той вече е специален. Прекарах деня с теб. — Думите излязоха от устните ѝ с лекота, преди да се осети какво е казала.

Точно така, Рипли. Ти изпитваш нещо към мен и не е никак малко. Огромно и страшно е, но е истинско.

Простотата в думите ѝ ме прободеше в сърцето. Точно така трябваше да са нещата между нас.

Тя е моя и ще си остане моя. Може още да не го осъзнаваше или да не знае как да го облече в думи, но онова, което видях на видеото от родеото, бе истина... Рипли беше влюбена в мен.

— Мисля, че можем да го направим малко по-хубаво.

Наведох се към нея, а тя сложи ръка на гърдите ми.

— Трябва да караш по-полека, суперзвезда. Искам да видя задника ти на дивана, краката във въздуха и да гледаш телевизия. Аз ще ти донеса сода и ще направя нещо за вечеря.

— Антъни ще донесе храна и торта.

Тя извъртя очи.

— Не е нужно.

— Напълно нужно е. Сега нека влезем вътре, където ще можеш да се възползваш от привилегиите си на рожденичка и да избереш какво ще гледаме, докато чакаме.

Тя избра *Светците от Бундок*. Ако имах дори най-малко съмнение, че Рипли е идеалната жена за мен, това щеше да сложи край на дискусията. Бях готов да гледам какъвто и да е лигав женски филм, или романтична комедия, но Рипли доказа за пореден път, че не е като другите жени.

Моя.

Вратата към гаража се отвори и Антъни извика.

— Скъпа, прибрах се и нося вечеря.

— *Кенеф* — кресна Естебан, имитирайки един от мъжете във филма, който не спираше да повтаря думата. Очевидно си разширяваше речника.

Антъни влезе в дневната и погледна към клетката.

— Тази проклета птица да не би току-що да ме нарече кенеф?

Рипли опита да прикрие смеха си, но не успя.

— Мисля, че става въпрос за тухлен кенеф, ако това те успокоява. Според мен това е най-близкото до комплимент, на което е способен.

Антъни поклати глава и погледна към птицата.

— Предполагам, че този път ще му се размине.

Антъни беше камара от мускули, приличащ на плевня, и се опитах да си спомня дали бях направил някакъв коментар за него, който птицата е запомнила, или просто Естебан ставаше по-креативен.

— Колко думи и изрази знае това животно? — попитах Рипли.

Тя сви рамене.

— Веднъж в Гугъл прочетох, че могат да научат около двеста, но не мисля, че Естебан знае повече от сто.

— *Умна бисквитка.*

Всички погледнахме птицата, преди да взема торбите от ръцете на Антъни.

— Всичко ли взе?

Той кимна.

— Очевидно. Момиче, следващия път, ще е по-лесно да ми дадеш съвет за това чудо. Знаем, че съм супер невероятен, но чудесата изискват повече време.

Бузите на Рипли порозовяха.

— Нямам нужда от чудо. Нямам нужда от нищо.

Антъни отиде до масата и сложи на нея торбите, преди да извади нещо от едната.

— Не е така. Определено имаш нужда от това. — Той се приближи към нас с ръка зад гърба си. Когато застана пред дивана, разкри сребърна тиара с розови камъчета.

Очите на Рипли се разшириха, когато погледна тиарата, след това Антъни и на края мен.

— Не беше нужно да го правиш — прошепна тя.

— Всяко момиче трябва поне веднъж да бъде принцеса. Честит рожден ден — каза Антъни и сложи тиарата на главата ѝ.

— Мамка му, човече. Ако не знаех по-добре, щях да реша, че се опитваш да ми отмъкнеш момичето.

Антъни ми намигна.

— Просто те принуждавам да вдигнеш летвата. Ако ми дадете няколко минути ще сложа вечерята и ще наглася тортата на плота, за да

е готова, когато стигнете до нея. Мамка му, забравих балоните в колата. Не мърдайте.

Той изчезна, а Рипли нагласи тиарата си, поклащайки глава.

— Какво?

— Ти.

— Какво за мен?

— Ти си нещо различно!

— В добрия смисъл на думата, надявам се.

Тя се усмихна и целият ми свят засия.

— В най-добрия.

И в този момент реших, че ще преместя небето и земята, за да карам Рипли да се усмихва така колкото може по-често.

ГЛАВА 32

РИПЛИ

Боун изключи осветлението и тръгна към масата с торта покрита със запалени свещи. Докато вървеше, той пееше „Честит рожден ден“, по най-опустошително сексапилния начин, който бях чувала.

Когато спря, бях опасно близо до това да ревна. Стегнах се, поех дълбоко дъх и се подготвих да духна свещите.

— Чакай. Трябва да си намислиш желание.

Горната част на тортата изглеждаше така, сякаш може да задейства противопожарната аларма с всичките тридесет запалени свещи отгоре, затова знаех, че трябва да действам бързо, ако не исках глазурата да се покрие с восък.

— Нямам нужда от нищо. Всичко това е перфектно.

— Просто си пожелай нещо, Рипли. Нещо голямо и страшно, което никога не си смеела да си пожелаеш преди.

С лицето му, озарено от светлината на свещите, на мен ми хрумна нещо. Точно както Боун каза, беше голямо, страшно и никога не бях си позволявала да мечтая и да мисля за него.

— Това. Точно това, за което си мислиш в момента, задръж го в ума си и издухай свещите, рожденичке.

Изпълних дробовете си с въздух. Част от мен се боеше какво ще значи за мен, ако желанието се сбъднеше, но другата част от мен казваше да скоча напред, без да мисля и издухах всичките свещички.

— Честит рожден ден, Рипли — прошепна Боун, преди устните му да се притиснат към моите, запечатвайки ги с целувка.

Когато се отдръпна от мен, в ума ми нямаше нищо, освен желанието, което блестеше примамливо пред мен.

— Трябват ми две водки с тоник и лайм, един Будвайзер и една маргарита — извика една от коктейлните сервитьорки на бара и аз се

хвърлих в действие.

Беше вторник и една от най-горещите нови певици в Нашвил се подготвяше на сцената. Белият Жребец тази вечер бе пълен до пръсване. Хоуп имаше почивен ден, а ние останалите бързахме да изпълняваме поръчките, от хората на бара и сервитьорките обслужващи масите.

Сложих питиетата на поднос и мушнах касовата бележка под една от чашите.

— Мерси скъпа — кимайки, сервитьорката се смеси с тълпата, балансирайки подноса като професионалистката, каквато беше.

Поразтегнах глезена си, все още усещах лека болка. Тичането по стълбите, прескачането на оградата и спринтът в пръстта на родеото не бяха спомогнали за възстановяването на крака ми, но много скоро щях да съм като нова.

Минах надолу по бара, забърсвайки с кърпа, и погледнах към следващата група, за да взема поръчките им. Замръзнах на място, щом погледа ми падна върху двете жени.

Майко. Мила!

Огледах се, но изглежда никой не забелязваше, че на бара седи една от музикалните кънтри легенди, или че на стола до нея е кацнала една от най-горещите кънтри певици на годината.

Тана Вайнс и Холи Уикс.

Макар че технически сега би трябвало да е Холи Уикс Карас, съпруга на известния милиардер, който я издири след свалката им за една нощ и се ожени за нея. Бях проследила цялата история в един клюкарски сайт, който сега избягвах да посещавам, след като видях в него снимка на мен и Боун.

Стегни се, Руп.

— Какво мога да ви донеса, дами?

— За мен спрайт — каза ми Холи Уикс с усмивка. — Но Тана има нужда от чаша от най-доброто ви червено вино.

Тана стрелна Холи с поглед.

— Каза ми, че се изцеждаш и изхвърляш. Можеш да пиеш, по дяволите. Няма да пия сама.

— Не мога да го направя. Просто не звучи правилно.

Тана извъртя очи.

— Изчакай като родиш второто. Няма да се замислиш дори, преди да си поръчаш питие.

— Така или иначе, няма да пия тази вечер. Имаме късмет, че Крей е все още в офиса, иначе имаше голяма вероятност дори да не излезем от къщата ни.

Погледът ми се стрелваше от едната към другата, все едно гледах мач по пинг-понг.

— Този мъж... кълна се. Щеше да ни пусне само с екип от десетима охранители, вместо само с моите двама.

Чак сега забелязах двамата мъже в костюми, които бяха застанали зад жените, блокирайки ги от чуждите погледи, с широките си рамене.

— За това трябва да действаме бързо, преди да ни е издирил, да нахълта тук и да ме отнесе навън.

Повдигнах вежди. Знаех, че в пресата изкарваха Карас задник, но...

— Знаеш, че обичаш алфа простотиите му. Господ е свидетел, аз също харесвам подобни неща. Когато Мик тропне с крак и заяви, че ще ми запалят дупето... — Тана се размърда на стола, — направо бикините ми се изпаряват.

Чувствах се така, все едно се намесвам в личен разговор, но не можех да спра да ги слушам, докато пълнех една чаша с лед и спрайт и друга с най-доброто ни червено вино.

Сложих чашите пред тях и в следващия момент, бях осенена от прозрението, че Холи и Боун бяха записали заедно дует. Дори го бяха изпълнили на живо... О, мамка му, не беше ли вечерта, когато Амбър го заряза? *Мамка му, тогава беше.*

Присъствието ѝ тук не можеше да е съвпадение.

— Мога ли да направя нещо друго за вас, дами?

Холи облегна лакти на бара и ме погледна в очите.

— Ами, да, има едно голямо нещо. Наистина искам да те чуя как пееш, Рипли Фишър. Някой ми показа едно видео с теб и направо не можех да повярвам какво чувам. След това видях и друго видео, и звъннах на Зейн Фриско, за да ми разкаже всичко.

От шок забравих как да говоря, но това изглежда не разтревожи Холи, защото тя продължи.

— Фриско ме откряна за клюките, които пропуснах, докато бях в мамаленд, и осъзнах, че говоря с грешния човек, затова врътнах още един телефон на мой стар приятел.

— На Боун? — предположих.

Холи кимна с още една широка и брилянтна усмивка на лице.

— И моят добър приятел Боун ми каза, че обмисляш дали да не говориш с някои звукозаписни компании, за което му вдигнах страхотен скандал, защото единствената компания, с която трябва да подпишеш, е *моята*. Искане ми се да те чуя на живо, но и без това, мога да кажа с увереност, че Хоумгроун Рекърдс проявява огромен интерес към теб.

О. Боже. Мой! *Звукозаписната компания на Холи Уикс проявява интерес към мен.* Майко. Мила!

— Боун ли те нави на това?

Тана се намеси.

— О, скъпа, не. Станах свидетел на едната страна на разговора и на Холи й се наложи да скубе информацията от Боун парче по парче с доста зор. Тя говори за теб нонстоп от три дни. Е, може и да си подпечатала сделката, когато се метна през оградата, за да го спасиш от стадото, но това е толкова реално, колкото е възможно. Боун няма и идея, че сме тук тази вечер.

— Беше само един бик.

Тана махна с ръка.

— Пфф, дори не бих се приближила до крава, освен ако не е на грил и в чинията ми, затова за мен си Зина, принцесата войн.

Погледът на Холи заблестя, докато ме гледаше.

— Тя е права, веднъж щом осъзнах, че си бойна мадама *и* можеш да пееш, знаех, че трябва да говоря с теб, при това скоро.

— Хей, може ли да получа питие? — извика един мъж, няколко метра от нас.

— Я не й креци. Заета е! — извика Тана и неволно привлече вниманието към себе си.

— Мамка му, изглеждаш точно като Тана Вайнс.

— Страхотен имитатор съм, скъпи. Ако не бях, щях да съм доста зле в работата си.

— Какво да ви донеса, г-не? — попитах мъжа.

— Четири Бъд, в бутилка, не наливни.

Погледнах към Холи и Тана.

— Веднага се връщам.

Изтичах до хладилната витрина и взех четири бири, отваряйки ги, преди да му ги сервирам.

— Ами аз?

С извинителен поглед към двете жени, сервирах и на още няколко клиента. Когато най-последно се върнах при Холи и Тана видях двама мъже да се насочват към тях, разделяйки тълпата като червено море.

— О, мамка му — каза Тана.

Холи отпи от спрайта си.

— Двойно мамка му и двамата ни намериха.

Всеизвестният милиардер Крейтън Карас беше също толкова заплашителен очи в очи, колкото го изкарваха медиите. Тъмните му коса и изражение крещяха *не ме ядосвай, защото ще те закопая*. Погледът му бе фиксиран върху Холи и можех да се закълна, че останалите хора в бара буквално не съществуваха за него.

— Тана, какво търсиш тук, по дяволите? — Гласът принадлежеше на друга кънтри легенда... Мик Вайнс, съпругът на Тана. В началото на връзката си, двамата бяха предизвикали доста големи медийни вълни.

Зад двамата мъже имаше още костюмирани охранители.

— Хей, бейби — провлачи Тана. — Почти сме готови.

— Холи — гласът на Карас бе равен и твърд.

— Да, любов моя?

Твърдото му изражение омекна за миг.

— Аз ли пропускам нещо, защото в съобщението ти пише, че имаш късна работна среща, която е много важна.

— Така е. Почти сме готови. Крей, запознай се с Рипли. Тя е новият, най-горещ проект на Хоумгроун.

Карас кимна.

— Удоволствие е да се запознаем, г-це Фишър.

Думите му не изискваха отговор, което беше добре, защото няхах никаква идея какво да кажа на този толкова заплашителен мъж. И след това се усетих.

Чакай, от къде, по дяволите, той ми знае фамилията?

Можех да се сетя само за едно обяснение. Този мъж е *страховит*.

— Бейби, да тръгваме. Папараците вече обикалят — това дойде от Мик.

— Тези задници са по-лоши и от лешояди — Тана допи виното си. — Предполагам, че съм готова, но не получихме твърд отговор от Рипли. Холи трябва да я чуе да пее, за да може да подпишат договора.

— Може и да е така, но за жалост няма да се случи тази вечер — твърдо заяви Карас.

Холи извъртя очи.

— Е, тогава предполагам, че ще трябва да дойда утре на отворената музикална вечер, за да мога да чуя това, което ми трябва — тя ме погледна. — Така устройва ли те, Рипли?

— Холи...

— Шшт, Крей. Ще имаме повече охрана. Ще съм в безопасност.

Той потърка носа си.

— Мамка му, много ясно, че ще бъдеш. — Вниманието му се насочи към мен. — Уведоми мениджъра, че охранителният ми екип ще се свърже с неговия утре сутринта, за да направим план.

— Ъм, добре?

— Крей, ако я изплашиш, тя няма да иска да подпише с Хоумгроун. Боун вече ми каза, че трябва доста да се постарая, за да я навия, затова нямам нужда да усложняваш нещата.

— Така ли е казал? — попитах аз.

Холи ми намигна.

— Той ми каза и други работи и съм много щастлива за вас двамата. — Усмивката ѝ изчезна. — Стига да не го прецакаш, като онази кучка Амбър, всичко ще е наред. Иначе трябва да знаеш, че познавам хора във *Фамилията*.

Фамилията? Мамка му, да не би да говореше за мафията?

— И, официално, мисля, че приключихме тук — каза твърдо Крейтън Карас.

— Чао, Рипли! — Холи и Тана ми помахаха, преди да слязат от столовете си. — Ще се видим утре!

Гледах как цялата процесия напусна Белия Жребец, докато половината тълпа ги зяпаше опулено, а другата половина се скъсваше да им прави снимки.

На какво, по дяволите, се съгласих току-що?
Боун щеше да има много да обяснява.

ГЛАВА 33

БОУН

Холи на практика подскачаше върху стола и вълнението ѝ бе заразно.

Да гледаш Рипли на видео е коренно различно от това да гледаш изпълнението ѝ на живо. Въпреки цялата възможна вяра в нея, все още бях малко нервен. Мамка му, по-нервен бях, отколкото когато сам излизах на сцената, за да пея пред хиляди души.

Днес, барът беше строго охраняван, заради желязното правило на Крейтън Карас относно безопасността, но не можех да виня копелето. Когато Холи ми каза, че снощи е дошла тук само с Тана и двамата ѝ охранители, я попитах дали не си е изгубила проклетия ум. Тя ми се опълчи на мига. Липсваше ми това момиче. След като имах едно турне с нея, тя се превърна в малката ми сестричка, и бях адски щастлив да я видя успешна и открила щастието.

Когато говорихме снощи, тя ми каза истината за това, че никога не е харесвала Амбър. Още от първия ден смятала, че тя е кучка и е бясна, задето се бе отнесла зле с мен, но се радвала, че вече не сме заедно. Погледът на двадесетгодишните или някаква подобна глупост и не можех да не се съглася с Холи. Но освен това ми се искаше да я разтърся и да я попитам защо не си направи труда да ми го каже. Обаче, никой не го направи. Нито родителите ми, нито брат ми, нито приятелите ми. Никой. Те просто ме оставиха на крачка да направя най-голямата грешка в живота си... грешка, която значеше, че никога нямаше да срещна Рипли.

Самата мисъл накара стомахът ми да се свие на възел.

— Какво ще пее тази вечер? — попита Тана от другия край на масата.

— Не знам. Не ми каза.

Не споменах, че Рипли беше прекалено разярена, когато ми се обади, задето ѝ изпратих ключовете от колата под наем... която бе

паркирана на мястото, на което стоеше Джувелин-а, който Антъни открадна. Макар че не беше точно кражба. Той просто го качи на платформа, защото не можеше да го премести на собствен ход.

Както и да е, беше наистина бясна.

— Тя закова песента на Кери. Обаче много ще ми хареса да я чуя да пее нещо друго — каза Холи.

— Е, предполагам, че скоро ще разберем.

— Следваща на сцената на Белия Жребец, е нашето момиче Рипли Фишър! — обяви водещия и Рипли пристъпи на сцената с китара в ръка, облечена с горницето с емблемата на Белия Жребец, тесни черни дънки и високи черни ботуши.

Мамка му. Прелестна е.

Зад нас тълпата изрева, а Холи и Тана започнаха да скандират.

Рипли се насочи директно към микрофона и не погледна в очите абсолютно никой. Не се представи, нито каза нещо на тълпата, преди да прехвърли ремъка на китарата си през рамо и да започна с няколко акорда.

— Не знаех, че свири — прошепна Холи.

— Нито пък аз — отговорих, макар да ми бе неприятно да го призная.

След няколко секунди беше ясно, че свири, и не можех да сваля усмивката от лицето си.

„Моята църква“ на Марин Морис. За разлика от видеото, на което Рипли пееше песен на Кари Ундеруд, тази караше дрезгавия й глас да изпъква, особено когато засилваше октавите. Текстът, че открива изкуплението, когато се качва в колата си, сигурно трябваше да е нещо като обвинение към мен, че откраднах Джувелин-а й, и ме накара да се разсмея.

Тази жена. Тя бе всичко за мен.

По време на изпълнението, всички хора в бара станаха на крака, пеейки с нея. Гласът й бе самата музика и когато Холи сграбчи ръката ми и я стисна силно, знаех, че и тя я чува.

Когато Рипли прошепна „Благодаря“ в микрофона и слезе от сцената, Холи скочи от мястото си преди мен.

— Това е. Искам я. Тя е новият глас, който умирах да чуя.

— Тогава ще я имаш — отвърна Карас. Сигурен съм, че със същата лекота, Холи можеше да каже, че иска интернационална

космическа станция и той щеше да се съгласи да ѝ я даде. — Ще подготвим договора и ще насрочим среща в офиса. Освен това, бавачката току-що ми писа, че Роуз е кисела, затова ми се иска да се прибираме.

Никога не бях мислил, че ще видя деня, в който арогантният задник Карас ще остави графика му да бъде определян от едно бебе, но, мамка му, това ме караше да го харесвам повече от всичко.

Холи се намръщи загрижено.

— Кисела ли е? Защо не каза веднага?

Карас се наведе към жена си и отметна кичурче коса зад ухото ѝ.

— Защото това е важно за теб.

Тана извъртя очи.

— Мамка му, вие двамата сте толкова сладки, че ще повърна. Двамата с Мик оставаме. Искам да съм сигурна, че няма да пропуснем някое бижу, което излезе на сцената, бибчо.

Не останах, за да гледам как Холи и Тана се сбогуват, а отидох направо да търся Рипли.

Забелязах Хоуп зад бара и когато тя махна с ръка към стаята за почивка на персонала, предположих, че е разбрала какво търся.

Отваряйки вратата, заварих Рипли да прибира китарата в калъфа ѝ. Изчаках я да се обърне, преди да проговоря, но щом тя го направи и видях сълзите стичащи се по лицето ѝ, забравих за всичко.

— Захарче, какво не е наред?

Рипли вдигна рязко глава, сякаш току-що осъзна, че съм там.

Когато вдигна ръце към лицето си, опитвайки да прикрие сълзите си, пресякох стаята и я издърпах в обятията си.

— Закова песента. Защо плачеш?

Тя подсмръкна, притискайки се към мен.

— Винаги съм искала да изляза на сцената и да пея с китарата на мама, но татко я строши на парчета, когато бях на тринадесет и най-после бях събрала кураж да го помоля да ме запише на уроци. Той каза, че няма начин да ми позволи да се кача и да парадiram на сцената, като стриптийзърка, молеща се за поредния долар.

Мога да убия стареца. Просто да отида и да го пречукам.

— Толкова съжалявам. Искан ми се да мога да ти я върна.

— Той ще е невероятно разярен, когато научи, че свиря и пея, но този път няма да ме е грижа. Вече няма да му позволявам да

контролира живота ми. Той стъпка мама. Подгони я в ръцете на друг мъж. Той беше виновен. Той *направи това*. Няма да му позволявам повече да ме тъпче. Приключих.

И точно тогава осъзнах колко голяма крачка е това за Рипли и обясняваше защо никога до сега не се е пробвала. Тя не просто бе прикована да работи в един потъващ бар, ами имаше и задник за баща, който я бе потискал и малтретирал с години.

— Адски се гордея с теб, Рипли. Ти закова песента. Холи иска да подпише с теб. Каза, че ти си гласът, който е търсила.

Очите на Рипли се разшириха.

— Какво?

— Това е шансът ти, ако го искаш.

— Ако го искам — прошепна Рипли. — Това ще промени всичко.

Целият ми живот.

— Не всичко.

Пресегнах се, хващайки ръката ѝ.

— Това, което се случва помежду ни, няма да се промени без значение какво ще решиш. Не ме е грижа дали си Рипли Фишър, новата кънтри звезда, или Рипли Фишър, барманката, стига да продължаваш да си моя.

Тя преглътна и погледът ѝ се насочи към мен.

— Сигурен ли си? Защото точно сега, нямам идея какво да реша.

— Дали съм сигурен, че съм безнадеждно влюбен в теб без значение професията ти ли? Да, мамка му, сигурен съм.

Рипли стрелна ръка нагоре, притискайки пръсти към устните ми.

— Не го казвай. Не можеш. Това е...

Целунах пръстите ѝ, преди да ги махна от устните си.

— Мога. И съм. Ти си най-невероятната жена, която съм срещал някога, и знаех това, още преди да те чуя как пееш. Няма проблем, че не можеш да ми кажеш същите думи. Не искам да ги чувам, преди да си готова да ги изречеш.

Вратата се отвори и звуците от тълпата в бара изпълниха стаята.

— Рип, имаме нужда от теб на бара. Извинявай, момиче. Нещата станаха доста луди, след като охраната си тръгна. Всички са научили, че тук има знаменитости и се бият да влязат.

Рипли погледна през рамото ми и каза.

— Ей, сега идвам. Само минутка.

Когато вратата се затвори отново, Рипли погледна обратно към мен.

— Трябва да вървя. Вероятно и ти трябва да излезеш от тук. Вече са тръгнали на лов за теб.

— Не се тревожи. Няма да отида никъде, докато не дойде време да те отведе у дома.

— Ще те обградят. Няма да те оставят на мира.

Измъкнах тениска от задния си джоб.

— Хоуп се грижи за мен.

Вдигнах във въздуха черната тениска. Беше пълна противоположност на бялата тениска на Рипли с логото на Белия Жребец, а когато я обърнах, за да види надписа на гърба, тя започна да се смее. Пишеше Охрана.

— Сериозно?

— Считай ме за личната си охрана тази вечер.

ГЛАВА 34

РИПЛИ

Претърколих се в леглото, за да открия бележка върху празната възглавница на Боун, вместо мъжа, на който планирах да се нахвърля.

Къде е отишъл? Зрението ми още бе замъглено от съня и примигнах, преди да прочета написаното със синьо мастило.

Захарче,

Имам ранно интервю в една радио станция и не исках да те будя. Очаквай обаждане от Хоумгроун Рекърдс тази сутрин. Холи иска да си уредите среща. Ще се прибера у дома по обед.

Обичам те,

Боун.

Майко мила. Уау. Вълна от емоции ме заля с невероятна сила, щом прочетох бележката. Въпреки че съм възрастна жена, аз дръпнах завивката над глава си, покривайки се, докато обмислях, какво ще правя.

Холи искаше да си насрочим среща.

Знаех, че това се задава, но да го видя написано черно на бяло бе напълно различна ситуация.

Това ли беше шансът ми? Големият шанс в живота ми, за който никога не бях си позволявала дори да си мечтая. Това, което искаше мама, но не можа да постигне, тъй като животът ѝ бе отнет от някой, който буквално се измъкна от убийството.

Реално бях изправена пред цунами. Но не можех да се крия под завивките цял ден и да чакам решението да се вземе от самосебе си.

Освен това имаше го и края на бележката. *Ще се прибера у дома...* Много странно, но се чувствах по-удобно в дома на Боун,

отколкото в стария ми апартамент, над бара. Всъщност, чувствах се по-удобно да бъда тук, вместо да заемам място в хола на Хоуп. *Но това не значи, че това е моят дом.*

Установяваш се, Рип. И да, така бе, защото последната част на бележката щеше да ме свали на колене, ако стоях права.

Обичам те.

Как беше възможно този невероятно прекрасен, талантлив и мил мъж да бъде влюбен в мен? Чувствах се така, все едно вселената се шегуваше с мен, но това беше *истинско*, а не пълна лудост. Лудо, невероятно и прекрасно.

Телефонът ми на нощното шкафче извибрира и аз отметнах завивките, скачайки от леглото, за да го взема. Телефонният номер беше някой, който не познавах, затова прочистих гърло и отговорих с най-професионалния си тон.

— Ало?

— Здравейте, Рипли Фишър ли е?

— Да, на телефона.

— Чудесно! Аз съм Ета от Хоумгроун Рекърдс и г-жа Уикс би искала да насрочи среща с вас, когато ви е възможно най-скоро. За предпочитане днес, ако можете. Знаем, че това е малко прибързано, но тя каза, че ще бъдете уведомена за обаждането ни. Кога ще ви е най-удобно да проведете срещата? Г-жа Уикс с радост ще се срещне с вас и за момента днешният ѝ график още не е запълнен.

— О. Уау. Добре. Искате да се срещнем днес?

— Ако е възможно. Тя ще е тук около единадесет часа, освен ако не решите, че искате да се срещнете по-рано.

Погледнах към часовника на масата. Вече бе осем и половина, а аз трябваше да се изкъпя и да отида в дома на Хоуп, за да се преоблека в нещо по-професионално, след което трябваше да пътувам и до офиса на Хоумгроун, което май не беше много далеч от дома на Хоуп.

За момент се замислих дали да не изчакам Боун и да видя дали не иска да дойде с мен, но тогава изпънах рамене. *Това е за мен. Мога да го направя сама. Аз съм силна и независима жена.*

— Мога да бъда там в единадесет. Мисля, че ще е идеално. Офисът ви е на Мюзис Роу, нали?

Ета ми издиктува всичко и се разбрахме, че ще бъда в Хоумгроун Рекърдс в единадесет часа, за да се срещна с Холи Страхотната Уикс.

— Много благодаря, г-це Фишър. Ще се видим тази сутрин. Наистина нямам търпение да се запознаем. Видях видеотата на изпълненията ви, а г-жа Уикс не спира да говори за вас.

Когато затворих телефона помислих, че май усмивката разтегнала лицето ми ще стане перманентна. Затичах се към душа на Боун и скочих вътре. През цялото време докато се къпех не спирах да мисля. *Мамка му. Това наистина се случва.*

В десет часа и петдесет и пет минути пристъпих във фоайето на сградата, в която се помещаваше офиса на Хоумгроун Рекърдс, и неочаквано бях погълната от тревогата. Дървеният под изглеждаше така, сякаш дървото е взето от някоя стара плевня отнякъде, а под кафявите кожени мебели имаше мек зелен килим, все едно бе трева в някой поддържан заден двор.

Бюрото на рецепционистката също бе като направено от някакви рециклирани греди, а отгоре лежеше огромен подобен на отрязък на дънер дървен плот.

Зад бюрото със сребърни букви на стената бе изписано:

ХОУМГРОУН РЕКЪРДС

Жена, с къса руса коса и остра брадичка, скочи иззад бюрото.

— Здравейте! Вие сигурно сте Рипли Фишър. Познах ви от видеотата. Аз съм Ета, сутринта говорихме по телефона.

Кимнах.

— Много благодаря, че уредихте срещата. Знаем, че подраних няколко минути.

— Няма проблем. Г-жа Уикс тъкмо пристигна с принцеса Роуз, затова в момента я води към детската стая и веднага ще дойде да говори с вас. Наистина се вълнуваме, че успяхте да се отзовете толкова бързо. Да ви донеса ли нещо? Кафе? Сода? Вода? Чай? Смути? Еспreso? Имаме наистина страхотна кафе машина, затова каквото пожелаете, мога да го донеса.

Начинът, по който общуваше в мен, едва не ме изкара извън баланс, защото бях свикнала аз да бъда тази, която поднася питиета и се грижи хората да се чувстват удобно. Да бъда в другия край на ситуацията и някой да се отнася така с мен беше адски различно.

— Вода ще е чудесно. Благодаря.

— Разбира се.

Тя се наведе и измъкна бутилка вода с етикет Хоумгроун Рекърдс изпод бюрото, където вероятно имаше малък хладилник.

— Моля седнете. Г-жа Уикс ще пристигне всеки миг.

Насочих се към диваните, а ботушите ми потънаха в плюшения тревисто зелен килим. Не бях сигурна как да се облека за тази среща, затова облякох черен панталон и бяла блуза, както и черното яке, което бе най-близкото до сако в гардероба ми. Ципът му бе пришит с асиметричен ъгъл, а на ръкавите имаше сребърни копчета. Ниските до глезена ботушки бяха единствените, които притежавах наподобявайки официални обувки, затова избрах точно тях. Напоследък няха излишни пари, затова пазаруването на обувки бе в най-долния край на списъка ми с приоритети, не че преди това някога е било приоритет.

— Съжалявам, че те накарах да ме чакаш — познатият глас на Холи изпълни рецепцията, когато се появи от коридора.

И сега се радвах, че няха нищо лъскаво, защото Холи бе облечена напълно небрежно. Кремав пуловер, широк кафяв колан и тесни дънки, напъхани в кафяви кожени ботуши, стигащи до коляното ѝ. Златните обеци докосваха раменете ѝ, надничайки изпод русата ѝ коса, която изглеждаше толкова добре колкото и по телевизията.

— Не се тревожи — казах, откривайки гласа си. — Аз подраних. Благодаря, за поканата да се срещнем.

— Удоволствието е мое. Оценявам, че дойде днес. Не мога да ти кажа колко се радвам, че си при нас. Ела отзад. Нека се настаним поудобно и да поговорим.

Последвах я през вратата от ляво на бюрото на рецепционистката и видях, че и останалата част от сградата е същият стил, като рецепцията.

— Крейтън е наредил цялото място да се изгърбуши и премоделира, докато бях в майчинство. Нямам идея как, по дяволите, успя да го направи, но е факт. Чудех се защо не ми даваше да идвам в Нашвил със седмици, но както винаги този мой дявол е имал по-големи планове. Знаеше, че озова ли се в града, ще успее да се добера и до офиса.

Грубото дърво, тежките сребърни орнаменти и разните червени детайли появяващи се от време на време, не бяха проект, с който

смятах, че би се заел Крейтън Карас, но Холи продължи.

— Можеш ли да си представиш, че в Pinterest е намерил снимки на моя *Офис Мечта* и ги е използвал за вдъхновение? Сериозно, кълна се някога би трябвало да е работил в ЦРУ. Тази дъска със снимки беше тайна и все пак той е успял да я докопа и да ѝ даде живот, вкарвайки дори акценти на рози, заради малкото ни момиченце Роуз.

Макар по тона ѝ човек да може да помисли, че е раздразнена, то усмивката извиваща устните ѝ опровергаваше това. Беше очевидно, че обича новия дизайн... и съпруга си... адски много.

Ако питате мен, той бе напълно ужасяващ, обаче никой не ме питаше.

Стигнахме до ъгловия офис, където три от четирите стени бяха направени от солидно дебело стъкло. Две бяха с изглед към Нашвил, а третата към детска стая, в която една жена седеше в ъгъла, гледайки как мъничко розово вързопче спи сладко.

— Това е Роуз. Татко ѝ ѝ направи тук детска стая за принцеси, където мога да я наглеждам, докато работя. Стъклото ще се замъгли, ако натисна един от бутоните, но Крей знае, че искам да е близо до мен колкото е възможно повече.

— Уау. Това е невероятно.

— Той е невероятно сладък, обаче не му казвай, че съм ти казала. Предпочита хората да се плашат от него.

Мисията изпълнена, помислих си аз, но не го изрекох на глас.

— Сядай и да се захващаме за работа. — Тя махна с ръка към малък кът за отдих с диван и две кресла.

— Благодаря.

Холи взе една папка от бюрото и се настани на дивана, затова аз си избрах едно от креслата.

— Знам, че всичко това може да изглежда леко прибързано, но точно така се случват нещата в този бизнес. Някои хора стават звезди за една нощ, въпреки че са свирили в барове и клубове десетилетие. А ако не се получи, всичко отшумява бързо. Затова по ред на номерата. Първо — тя ме прикова с поглед. — Искаш ли да станеш звезда за една нощ? Защото това смятаме да направим с теб. Сега, трябва да кажа, че няма никакви гаранции, но реално с парите, които Хоумгроун планира да инвестира в теб и твоя бранд на практика ще бъдеш *навсякъде*. Откакто Крей купи компанията, не съм се фокусирала върху това да

откривам нови таланти, но смятам това да се промени. Ти ще бъдеш първото ми откритие и отказвам да бъдеш нещо по-малко от грандиозна сензация. Разбираш ли ме?

Тя говореше толкова бързо и развълнувано, че мозъкът ми едва успяваше да асимилира всичко.

Мой бранд?

Без да дочака отговора ми, Холи продължи.

— Преди да отговориш на този въпрос, нека те попитам някои неща, като ти ли си пишеш песните или смяташ да изпълняваш песни написани от друг? И в двата случая няма проблем при нас, защото, честно казано, голяма част от артистите в този град не пишат сами песните си. Но ако пишеш, искам да чуя някои от тях, и вероятно ще те уредим със сезонен текстописец, който да ти помага, за да сме сигурни, че ще имаш всички нужни парчета за записване на албум, когато му дойде времето.

Кимнах и най-после проговорих.

— Не пиша песни. Защото бях заета... и честно казано, никога не съм мислила сериозно да направя нещо по този въпрос. Никога не съм имала толкова реална възможност.

Холи се усмихна и кръстоса крака.

— Скъпа, разбирам те. Ако го направиш, първите шест седмици, дори месеца все още ще ти е трудно да повярваш, че е истина. Това е животопророчество. Затова да решиш накъде ще тръгнеш ще е голямо решение за теб. Видеотата ти в YouTube все още са на сайта и продължават да бъдат гледани от стотици хиляди души на ден, особено онова с Фриско, затова сега ти си мистерия и хората искат да научат още. Ако яхнеш тази вълна, получиш правилните публични изяви и направиш интервюта с точните медии, ще може да яхнем вълната и да те държим на върха, докато излезе първия ти албум. Но ако решиш, че не искаш това, тогава вероятно всичко ще отшуми скоро.

Поех дълбоко дъх и прехвърлих през ума си всички мисли, които ме занимаваха от сутринта.

— Нямам никакви солидни планове за това какво ще правя с бъдещето си. Напълно никакви. Ще съм кръгъл идиот, ако не опитам.

Холи се наведе към мен.

— Може да не ти се вярва, но много добре разбирам как се чувстваш в момента. Преди да отида в *Кънтри Мечти* и да се пробвам

да спечеля договор със звукозаписна компания, бях затънала до ушите в пържени краставички в една боулинг алея в Кентъки. Нямаше нищо лошо в това, защото си вадех парите с честен труд, но бях без никакви перспективи. Знаех, че имам нужда от един шанс да направя нещо различно с живота си, затова, когато се появи, аз го сграбчих. От това, което разбирам, ти си работила в бара толкова дълго, че вече не помниш какво е да правиш нещо различно. И в това няма нищо лошо. Но ако си чакала истинския си голям шанс, трябва да бъде напълно откровена с теб... *това е той*.

Тя спря за миг, преди да продължи.

— Не казвам, че Хоумгроун е единствената компания, с която трябва да си пробваш късмета, но в този момент, това е твоят шанс да сграбчиш късмета си. Обаче другите компании може да не са толкова щедри колкото нас и толкова мотивирани да постигнеш успеха, към който се стремим ние. Не се опитвам да те притисна да избереш Хоумгроун, но ако го направиш, ще си личният ми проект. И, Рипли, когато трябва да се докажа, никога не се провалям. Не е нужно да ми вярваш, но това е самата истина. Хоумгроун Рекърдс скоро ще бъде голяма сила в тази индустрия, а аз ще направя своя мисия да те отведа до върха.

Обвих ръце през корема си, несигурна защо изпитвах нужда да се защитя по някакъв начин. Може би, защото това ниво на уязвимост не беше нещо, което често показвах пред непознати.

— Малко е плашещо, като се замисля как всичко ще се промени.

— Знам. Разбирам го. Но помисли за това. — Холи ме погледна право в очите. — Освен всичко останало, знам какво е до себе си да имаш мъж, по-голям от самия живот и че той има достъп до ресурси, с които ни се вижда непосилно да се съревноваваме. С Крей никога не сме били равни на финансово равнище, защото той е толкова адски много богат, но аз умея сама да печеля пари и да стоя сама изправена на двата си крака. Трудно е, когато в живота си имаш мъж, който с радост ще пристъпи и ще поеме цялата тежест от теб, готов да се бие в твоите битки. Но толкова дълго си се борила и си се справяла сама, затова не мога да си представя да се скриеш в сянката и да оставиш Боун да ти помага, без ти да можеш да направиш същото за него.

Мамка му. Една точка за невероятно възприемчивата Холи Уикс.

— От къде знаеш това?

— Защото и аз също като теб съм адски горделива. Какво от това, че не знам кой е баща ми, а майка ми е егоистка, която ме заряза на верандата на баба ми и забрави да се върне за мен години наред? Не искам да мисля, че не струвам достатъчно, че да имам съпруг милиардер, и се доказах на сцената преди с него да се открием и да започнем заедно живота си.

Начинът, по който сякаш между другото ми разказа за семейството си, разби някаква стена вътре в мен. Това бе единственото обяснение за това, което се случи в следващия миг.

— Майка ми бе убита в тоалетната на семейния ни бар, докато беше там с мъжа, с който изневеряваше на баща ми. Той вече бе пречупен донякъде, но в онзи ден удари дъното. Оказа се затънал в бутилките с алкохол и така и не изплува от там. Не се тревожеше да ме товари с колкото работа успее да измисли, но след краха нямаше начин да върна Аквариума до предишната му слава. Опитах. Наистина опитах, но се провалих.

— О, скъпа. Този провал не е твой. Опитала си да го спасиш и си свършила невероятна работа, успявайки да задържиш бара работещ десет години съвсем сама.

Стрелнах я с поглед.

— Нима вече си знаела това?

Тя кимна внимателно.

— Казах ти, че мъжът ми сигурно е работил някога за ЦРУ. Вероятно знам повече за теб, отколкото Боун. Но обещавам, нито частица от тази информация няма да излезе от тази стая.

С цялото това споделяне на миналото се почувствах леко изгубена и Холи явно го забеляза.

— Ако не искаш да взимаш решение днес, не се налага да го правиш. Но в интерес на това, да се възползваме максимално от шума около теб ще кажа, че колкото по-скоро толкова по-добре. Гледанията на видеотата ще започнат да намаляват и интересът към теб ще започне да спада. Искаме да пожънем този интерес и да направим огромно обявяване, че сме подписали с теб и че много скоро ще излезе първият ти сингъл.

Забелязах движение в детската стая и погледнах как бавачката вдигна на ръце малкия розов вързоп и започна да го разнася из стаята.

— Ако не бях стъпила на сцената на *Кънтри Мечти* нямаше да имам живота, който имам сега — каза Холи, гледайки не към мен, а към детската стая. — Понякога, като поемем ужасяващи рискове се случват най-невероятните неща.

Любовта, която струеше от нея, докато гледаше малкото си момиченце ме прониза дълбоко.

Искам това. Не живота на Холи Уикс, а шанс за щастие отвъд всичко, което някога съм си представяла.

Поех си дълбоко дъх.

— Ще го направя.

ГЛАВА 35

РИПЛИ

Отворих вратата и излязох с дебел сребърен плик в ръка от Хоумгроун Рекърдс, съдържащ договора, който Холи вече бе подписала. Не го бях подписала все още, защото дори аз знаех да бъда по-разумна. Сега имах нужда от адвокат, но нямаше начин да се обадя на Лоу.

Натиснах бутона на асансьора, но в същия миг вратите се отвориха.

И през тях излезе Амбър Флийт.

Мамка му, майтапите ли се с мен?

Минавайки покрай мен, тя ме блъсна с рамо, а аз бях прекалено удивена, за да скоча в асансьора и вратите се затвориха пред мен.

Натиснах бутона да го повикам отново и надникнах през рамо към вратите водещи към Хоумгроун Рекърдс. Гласът на Амбър ставаше все по-висок и по-висок с всяка дума, която изричаше и на края просто нямаше как да не доловя ясно думите ѝ.

— Искам да видя Холи Уикс. Тя не отговаря на обажданията и имейлите ми, но трябва да говоря с нея.

Като подслушвача, който очевидно бях, направих крачка към вратата, за да чуя отговора на Ета.

— Съжалявам, г-жо Флийт. Графикът на г-жа Уикс за днес е запълнен. Може би ще успея да ви вметя следващия месец, когато тя се връща на работа на пълен работен ден.

— Мамка му, знам, че е вътре — Амбър се засили към вратата водеща към коридора и офиса на Холи, дърпайки я, но вратата не помръдна.

— Г-жо Флийт, моля разберете, че г-жа Уикс е много заета, но с радост ще ви уредя среща с по-късна дата.

— Имам нужда от среща *сега*.

— Това просто не е възможно, госпожо.

— Е, можеш да кажеш на Холи, че ще съжалява, задето ме отсвирва така. Само почакайте и ще видите.

Амбър се завъртя и аз се стрелнах обратно към асансьора, натискайки бутона няколко пъти, докато се надявах да пристигне по-бързо.

Но нямах този късмет. Изглежда късметът ми се бе изпарил, след като го използвах, за да получа шанс да направя най-великата кариера в живота си.

Гледах лицето ми да е насочено към пода с надеждата, че тя няма да ме познае. Токчетата ѝ чаткаха върху дървения под и заставайки пред асансьора започна да блъска по копчето, все едно така ще накара асансьора да пристигне по-бързо. Тя изсумтя раздразнено, скръсти ръце на гърдите си и започна да тропа по пода с крак, мърморейки нещо, което не можех да разбера.

И явно вече ме бе погледнала, тъй като тропането спря и не се съдържаш да погледна към лицето ѝ. Очите ѝ бяха фиксирани към плика в ръцете ми.

— Срещата се е с теб, нали? Тази малка кучка.

— Моля? — Едва когато погледът ѝ се насочи към лицето ми, изражението ѝ бе заменено от грозна маска.

— Мамка му, сигурно се ебавате с мен. Срещата се е с *теб*? — Думите ѝ не бяха нищо различно от това, което си помислих за нея преди миг, но поне моите не бяха пропити с жлъч. — Не може да е подписала с теб. Мамка му, няма начин. Не го вярвам.

Нямах намерение да ѝ давам никакви обяснения, затова повторих отново.

— Моля? — Когато асансьорът спря, аз влязох в него, надявайки се, че Амбър ще е прекалено ядосана, че да ме последва, но явно не беше.

— Това да не е някакъв евтин номер да се опиташ да задържиш Боун, защото ако е така, си поела в грешната посока. Той не понася да бъде с жени, чийто кариери са по-успешни от неговата. Ще те нарича в мига, в който научи, че си идвала тук. Знаех, че ще си го върна, но това само ще го ускори.

— Моля? — повторих, без този път да се правя на тъпа, тъй като бях сериозно объркана от думите ѝ.

— Имаш ли нужда да ти го разчупя на срички, за да схванеш? Ти и този тъп селяндур, кълна се, ще повърна.

И официално чух всичко, което ми трябваше. Вдигнах ръка.

— Първо, затваряй си плювалника. Ако искаш да говориш простотии за Боун, няма да го правиш около мен. Изхвърляла съм мъже три пъти по-големи от теб от бара си и нямам проблем да наричам кльоцавия ти задник. Второ, Боун не те иска, защото си изневеряваща курва, която на всичкото отгоре е отявлена кучка. Затова, сдъвчи това, *Амбър*. Ако дори за миг си мислиш, че можеш да си го върнеш, много грешиш. Той е прекалено умен, за да се хване отново на игричките ти и ще ти се наложи да минеш през трупа ми, за да се добереш до него.

Тя зяпна срещу мен, карайки ме да се зачудя, дали това не бе първият път, в който някой ѝ се опълчва, използвайки собственото ѝ държание на кучка.

— Не знаеш нищо за нищо, момиче. Няма да издържиш и ден в този бизнес. Ти си една подигравка.

— Не аз съм тази, която е изневерила на гаджето си, и се е омъжила за някакъв непознат във Вегас. Това си ти, *Амбър*. Впрочем, мерси, че се прееба така кралски, за да може той да се влюби в мен.

Асансьорът спря и вратите се отвориха, позволявайки ми да изляза навън, но тя ме последва.

— Той не те обича! Той все още обича мен. Знам го.

— Затова ли той остави в бара ми вместо бакшиш, годежния пръстен, който щеше да ти даде вечерта, в която научи какво си направила?

Очите ѝ едва не изскочиха от орбитите си.

— Какво? — Писькът ѝ изпълни лобито на сградата.

— Изгуби най-хубавото нещо, което ти се е случвало, но най-добре повярвай, че аз съм много по-умна от теб. Всичко, което трябваше да направиш, бе да се отнасяш добре с него и Боун щеше да е твой. Сега той е мой и няма да се откажа от него.

Завъртях се на пети и направих най-грандиозното излизане в живота си, съпроводвана от звуците на срива на *Амбър Флийт*.

Когато спрях на тротоара, истината за това, което бях казала се стовари върху мен.

Няма да се откажа от него... защото го обичам.

ГЛАВА 36

БОУН

Около един часа се прибрах у дома и заварих къщата празна. Радиоинтервюто се проточи, защото бях погълнат да обяснявам за новия си албум и как никога до сега не ми се бе случвало, текстовете и мелодиите на безброй песни да преминават през ума ми, без да спрат. Имаше много въпроси за тона на албума, но аз им отвърнах, че трябва да почакаат, за да разберат.

Бележката, която оставих на Рипли сутринта върху възглавницата ми, беше на плота в кухнята, а на празното място под посланието ми тя бе написала отговор.

ОТИВАМ НА СРЕЩА С ХОЛИ В 11 ЧАСА.

Устните ми се разтегнаха в усмивка.

Това е моето момиче.

Тъкмо измъкнах парче пържено пилешко от кофичката в хладилника, когато вратата откъм гаража се отвори и след миг се затвори шумно. Чаках Антъни да се провикне, че идва, за да вземе нещо за обяд, но вместо това, Рипли нахълта в къщата като торнадо.

— Не ми дреме какво казва кучката, никога няма да си достатъчно тъп или достатъчно отчаян, че да се върнеш отново при нея. *Ще стане само през трупа ми.* — Рипли плесна сребристия плик на плота с шумно тупване. — Тя може да крещи и да реве, и да фучи колкото си иска, но сега виждаш направо през нея, нали? Виждаш я каква е?

Гърдите на Рипли се надигаха и спускаха рязко и когато сложи ръце на кръста си, беше ясно, че пред мен има една много побесняла жена. Затова подбрах думите си изключително внимателно.

— Захарче, за какво говориш?

— За Амбър! Появи се в Хоумгроун, точно след срещата ми, крещеше, че иска да се срещне с Холи, а след това насочи отровата си

към мен. Казах ѝ, че лае срещу грешното дърво, ако си мисли, че някога ще се върнеш при нея, защото... Ти. Си. Мой. — Докато изричаше последните три думи, удряше с ръка по плота, за да им предаде по-голяма сила. — Съжалявам, ако преигравам, но трябваше да се изразя достатъчно твърдо, че да ме разбере кристално ясно.

Пуснах пилето в кутията и се приближих към нея.

— Така ли?

— Да, точно така. Има и още, но нямам намерение да изгубя нито минута повече, говорейки за тази жена.

Притиснах Рипли до барплота и срещнах буреносните ѝ сиви очи.

— Съгласен съм. По-скоро бих искал да чуя за срещата ти с Холи.

— Преди да говорим за това, ще ми кажеш ли какво, по дяволите, си направил с колата ми?

Наведох се, защото умирах да целуна устните ѝ. След това ухапах леко долната.

— Откраднах я.

Рипли плъзна ръце по гърдите ми.

— Вече знам този факт.

— Само това ще ти кажа. Карай BMW-то, докато не ти кажа друго.

Тя ме избута крачка назад.

— Знаеш ли, с Холи си говорихме за мъжете, които си мислят, че могат да правят всичко, което си пожелаят.

Използвах дистанцията, която тя постави между нас, за да сграбча бедрата ѝ и да я вдигна да седне на кухненския остров.

— О, няма? Какво още? — отново ухапах устната ѝ и Рипли заби пръсти в раменете ми, дърпайки ме към себе си.

— Разсейваш ме.

— Добре дошла в моя свят, захарче. Ти ме разсейваш само като дишаш. А сега си така разгорещена, че единственото, за което мога да мисля, е как ще се чувствам ако усетя този огън под себе си.

Гласът ѝ бе задъхан, когато отвърна.

— Много странно, но съм напълно навита на това точно сега.

— Тогава обвини крака около кръста ми, защото ще преместим разговора в леглото.

— Ще го направим ли?

Срещнах погледа ѝ.

— Първият път, в който чукам малкото ти стегнато задниче, няма да бъде на кухненския плот. Ще си запазим това за следващия път.

ГЛАВА 37

РИПЛИ

Очевидно, днес щеше да е ден на първите неща.

Вътрешностите ми буквално се разтопиха от думите на Боун и едва успях да обвия крака около кръста му.

Мислех за това, повече отколкото ми се искаше да призная, откакто той повдигна въпроса, и днес, точно днес от всички дни, ние избрахме най-послед да го направим.

Днес победих страховете си и сграбчих шанса за едно невероятно бъдеще — бъдеще, в което отчаяно исках този мъж да присъства... и то не просто заради невероятния начин, по който ме кара да се чувствам в леглото. Обаче порочната секси част от него определено беше голям бонус.

Щом стигнахме до спалнята, Боун не бързаше, докато ме съблече, оставяйки ме само по сутиен, преди да посегне към блузата си.

— Не. Нека аз да го направя.

Изправих се от леглото и измъкнах тениската през главата му, преди да се отпусна на колене и да се заема с колана. Боун явно бе разчел изражението ми, защото опита да протестира, когато обвих ръка около члена му.

— Захарче, казах ти...

— Спри. Искам да го направя.

Боун вплете пръсти в косата ми.

— Какво съм направил, че да те заслужа?

— И аз се питам непрестанно това. И реших, че просто и двамата извадихме страхотен късмет.

— Това не е късмет. Това е Джакпотът на живота.

Премигнах.

— Тогава почакай да видиш това — обвих ръце около члена му и го засмуках в уста.

Пръстите на Боун се стегнаха в косата ми, и трябва да кажа, че много ми хареса лекия натиск и мекото дърпане. Поех го по-дълбоко и усетих сълзи да се събират в угълчетата на очите ми, когато главичката на члена му се опря в задната част на гърлото ми. Стонът му изпълни стаята.

— Божичко, захарче.

Приех това като одобрение и продължих, усещайки как между бедрата ми започна да се събира влага.

Исках го. Исках това.

И за пръв път в живота ми, щях да имам всичко.

Продължих да обработвам члена на Боун с устни, език и ръце, докато той не запулсира.

— Продължавай да ме смучеш толкова добре и ще свърша в гърлото ти, вместо там, където планирах. — Погледът му натежа, когато ме погледна. — Да не се опитваш да ме разсееш? Размисли ли?

Поклатих глава.

— Не. Просто исках да докажа, че не се отказвам, когато реша нещо.

Усмивката на лицето на Боун показваше *всичко*.

— Захарче, можех да ти кажа това още от първия ден, в който се запознахме. И познай какво? И аз не се отказвам. Ти и аз сме заедно в това. Във всяка стъпка по пътя.

Той ме издърпа на крака и плени устните ми, давайки ми още едно мълчаливо обещание. Когато се откъснахме един от друг, Боун ме завъртя и притисна ръка към раменете ми. Наведох се към леглото, вирвайки дупе във въздуха.

— Исусе Христе, жено. Извивките ти нямат край — той стовари ръката си на дясната ми задна буза с шумно шляпване.

Горещина пламна под кожата ми, където се бе стоварила ръката му. *О, Господи. Това ще бъде интензивно.*

Но днес, точно сега, нямаше граници около живота или мечтите ми. Днес нищо нямаше да ме спре да посегна на високо и да взема всичко, което желяех. Този път, животът нямаше да ме събори отново.

Боун се отпусна на колене между бедрата ми, разтваряйки ги широко с раменете си.

— Какво...

— Тихо. Смятам да си поиграя.

И той направи точно това. Езикът му започна да ме ближе, изпращайки гореща вълна към нервните ми окончания. Повдигнах се на пръсти, но не за да избягам, а за да му направя повече място.

— Толкова адски сладка. Имам нужда от още.

Боун се изправи, завъртя ме по гръб, след като смъкна черния ми сутиен, оставяйки ме напълно гола. Преди да успее да си поема дъх, той отново бе на колене с лице между бедрата ми, засмуквайки клитора ми между устните си, преди да ме запрати през ръба.

Всичките ми мисли бяха пометени, когато експлодирах с втори оргазъм, миг след като пъкна два пръста в мен, притискайки G-точката ми, докато закрепях от екстаз.

— Подгизнала си, захарче. Мамка му, напълно подгизнала.

Отворих очи, виждайки Боун да облизва пръстите си.

О. Боже. Мой. Никога нямаше да свикна с това.

Той стисна члена си и проникна в мен с един тласък, чукайки ме с дълги, бавни движения.

— Прекалено изкусителна си. Трябваше да... — каза той задъхано.

— Но...

— Не се тревожи, ще стигнем до там. — Боун ми намигна и повдигайки бедрата ми високо, удари най-правилното място.

Докато се разпадах на парчета, той излезе от мен и отвори нощното шкафче, изваждайки тубичка с лубрикант.

Понечих да се завъртя по корем, но Боун ме спря.

— Искам да гледам лицето ти, когато го правим.

— Как? — И това показваше колко малко знаех по темата.

— Вдигни колене нагоре.

Звучеше неприлично, но го направих. Когато сините очи на Боун пламнаха, знаех, че позицията бе повече от перфектна.

Никой никога не ме бе гледал така, както ме гледаше той. Никой не се бе отнасял с мен така, сякаш бях важна. Никой никога не ме бе поставял на първо място.

Той е. Той е единственият.

Знанието ме изпълни, докато Боун размаза с палец лубрикант по мен, преди да покрие с мазната течност и себе си. Главичката на члена му се притисна към входа, който винаги бях смятала за забранена зона.

— Готова ли си, захарче? Ще караме бавно. Ако искаш да спра, само кажи и спирам.

— Приключих със спирането. Приключих с това да действам бавно. Искам това, Боун. Искам теб.

Той се наведе към мен, пленявайки устните ми в дълбока целувката, докато в същото време проникна в мен. Поех си дълбоко дъх, а той притисна чело към моето.

— О, Боже мой. О, Боже мой. О, Боже мой.

— Добре ли си?

Кимнах, макар че думата *добре* дори не се доближаваше до това, което изпитвах. Опиянена и на крачка да изгубя целия си ум бе нещо, което повече се доближаваше до истината.

Мамка му, защо отлагах това толкова дълго?

Боун продължи напред, докато топките му не опряха в задника ми.

— Мамка му. Това може да не продължи дълго. Толкова си тясна. — Той сбърчи чело, а моето се покри с капчици пот. — Сега трябва да се движа, захарче.

— Направи го. Моля те.

Боун посегна между телата ни и притисна с пръст клитора ми, докато в същото време се оттегли и се тласна обратно е мен. Викът ми свари неподготвени и двама ни, както и почти моменталният ми оргазъм.

— Боун! — името му отекна във високия таван на стаята, но не ме беше грижа дали някой ще ме чуе. Изгубих се в усещанията, докато той се тласкаше в мен, без да спира да гали клитора ми.

О. Боже. Мой.

Само след минута се отпуснах отмаляла, а Боун се заби за последно в мен, крещейки дрезгаво името ми. Клепачите ми се затвориха, а тялото ми все едно бе останало без кости, докато се носех на удоволствие, което никога не бях мислила, че може да е възможно. Когато той излезе от мен и се върна с мокра кърпа, за да ни почисти, все още не можех да обеля нито дума.

— Хайде. Нека те отнесем под душа.

Боун ме вдигна на ръце и ме отнесе в банята и не ме пусна да стъпя на крака, докато не се озовахме в стъклената душкабина, с димяща гореща вода изливаща се върху нас.

Краката ми бяха омекнали и трябваше да се облегна на Боун, затова най-после, си позволих да го направя.

ГЛАВА 38

БОУН

С Рипли облечена в една от тениските ми, а аз в чифт шорти, се върнахме обратно в кухнята.

— Умирам от глад — каза тя, търкайки с ръка стомаха си.

— Тогава нека да те нахраним.

Измъкнах кофичката с пилешко, която бях оставил по-рано и ѝ я предложих.

— О, да — тя впи зъби в едно парче пилешко, а със свободната си ръка плъзна сребърния плик към мен през плота. — Казах „Да“. Е, технически, ще кажа „Да“, когато някой адвокат го прегледа и каже, че всичко е наред.

Само Рипли можеше да се държи така спокойно, говорейки за подписване на договор със звукозаписна компания.

— Това буквално плаче за шампанско, захарче. — Завъртях се и отворих хладилника, посягайки към бутилката „Дом Периньон“, която бях набутал зад кетчупа, в случай на повод за празнуване. Когато го измъкнах Рипли, започна да се смее.

— Такова клише е, че държиш бутилка „Дом Периньон“ в хладилника си, където да ти е под ръка.

— Никога не знаеш кога ще се появи повод за празнуване. Освен това, мама много го обича, затова гледам да имам под ръка някоя друга бутилка, ако дойде на гости.

Рипли поклати глава, докато ме гледаше как взимам две чаши, преди да измъкна тапата и да сипя и на двама ни.

— Изглеждаш така, сякаш не го правиш за пръв път.

— Веднъж или два пъти съм го правил. Животът е прекалено кратък, за да не празнуваме при всеки повод, който ни се отдаде. А днес, всичко е за теб. Адски се гордея с теб, захарче. Мисля, че взе правилното решение. Наздраве за теб и за невероятното ти бъдеще.

Тя прие чашата с шампанско и я вдигна, за да я чукне в моята.

— Наздраве за нас. Защото нямаше да съм тук, ако не беше ти. Но не искам никога дори да си помисляш, че това, че се влюбвам в теб има каквото и да е общо с всичко това. Защото няма.

Замръзнах, с чаша пред устните си.

— Какво каза?

Погледът ѝ омекна, губейки предпазливостта, която винаги откривах в очите ѝ.

— Влюбвам се в теб, но това няма нищо общо с...

Заобиколих кухненския остров и оставих чашата си на гранитния плот.

— Спри точно тук, за да си изясним някои неща. Първо, ти не се влюбваш в мен, Рипли. Ти вече си влюбена в мен. И това е откакто хукна покрай бика, за да стигнеш до мен. Може би дори е от преди това, но аз го научих със сигурност от тази случка. И *никога* няма да си помисля, че шансът, който ти се отваря, има нещо общо с любовта ти, защото с всяка дума, с всяко свое действие, ти ми показваше, че не очакваш нищо от мен. Но знаеш ли какво? Така просто ме караш да искам да ти давам повече. Защото не си го поискала. И не го очакваш. — Спрях и погледнах в буреносно сивите ѝ очи. — Рипли, ако ми позволиш, ще ти дам целия свят.

Лека усмивка изви устните ѝ.

— Какво ще кажеш да започнеш, като си ми върнеш колата?

ГЛАВА 39

РИПЛИ

Заспах с ръцете на Боун обвити около мен и се събудих по същия начин. В ранните сутрешни часове, той прави любов с мен в леглото си, казвайки ми колко съм красива и колкото е щастлив, че ме има в живота си.

Преди да заспим отново, той прошепна.

— Никога няма да те пусна.

И аз се чувствах по същия начин.

Когато се събудих за втори път, леглото беше празно. Станах, когато чух някъде в къщата да се затваря врата. Намъкнах тениската на Боун и мислено си отбелязах да си донеса някакви дрехи, за да не крада постоянно от дрехите му.

Надникнах през вратата на спалнята и челюстта ми увисна.

Очевидно Боун ме бе изпреварил. Той вървеше към мен с двата сака, които познавах много добре, и кутия.

— Отидох до Хоуп да взема нещата ти. Мислех да те помоля официално да се преместиш при мен, но реших да пропусна тази стъпка.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Искам да се събуждам до теб всеки проклет ден.

Може би заради оргазма от по-рано днес или може би защото блясъкът ми от признанието, че го обичам, бе още свеж, но реших да не споря.

— Добре.

Този път Боун бе този, който ме погледна изненадано.

— Добре?

— Да. Съгласна съм. Имам предвид, Естебан е вече тук...

— Знаех си, че да задържа птицата беше умен ход от моя страна.

— Боун ми намигна и внесе нещата ми в спалнята.

Два часа по-късно, най-после облечена със собствените си дрехи, двамата с Боун излязохме, за да се срещнем с един от адвокатите му, който да прегледа договора. Холи вече им бе изпратила копие по имейла и сега той искаше да обсъдим лично детайлите.

— Нямах ли нищо друго за вършене? — попитах Боун, докато бяхме заседнали в трафика.

— Нещо по-важно от това да съм сигурен, че си наясно какъв договор подписваш? Определено нямам.

— Но аз мислех, че трябва да пишеш нов албум и...

— Написах го.

Завъртях рязко глава към него.

— Какво?

Усмивката на Боун освети купето на пикапа.

— Излиза, че ти си страхотна муза. Написах четиридесет и седем песни от деня, в който се срещнахме. Четиринадесет от тях ще влязат в новия ми албум.

— Ти сериозно ли? Майко мила.

— Знам, че го карам да изглежда адски лесно, но когато не беше наоколо си скъсвах задника от работа, за да може през останалото време, когато мога да прекарвам време с теб.

Топлина изпълни тялото ми и аз се пресегнах, за да стисна ръката на Боун. Той не ме пусна, а продължи да ме държи, докато пътувахме към подземния гараж.

Два часа по-късно, подписът ми бе в долния край на договора с Хоумгроун Рекърдс. Адвокатът на Боун... всъщност, сега *мой* адвокат... обсъди точките, които виждаше като проблем, с адвоката на Хоумгроун по телефона и сключихме сделката.

Щом изпратихме подписано копие на Холи по имейла, тя ми звънна. Пуснах на високоговорител, тъй като точно сега само аз и Боун бяхме в малката конферентна зала.

— Мамка му, да, момиче! Това ще е феноменално! Пригответи се, защото подготвяме съобщение за пресата, и до няколко часа ще си в радара на всички.

Боун обви ръце около мен и ме дръпна в скута си.

— Много благодаря за възможността, Холи. Много съм развълнувана.

— Значи ставаме две. Трябва да тичам. Ще поддържаме връзка. Боун ме целуна по челото.

— Мисля, че това заслужава още една бутилка Дом Периньон и една лъскава вечеря.

ГЛАВА 40

РИПЛИ

Не отне дълго, преди новината да се разпространи като горски пожар. Няколко часа по-късно, когато с Боун напуснахме ресторанта, пред нас заблестяха светкавици последвани от куп въпроси, идващи от всички страни. Вместо да отговоря, аз им помахих и се качих в черния СУВ, шофиран от Антъни, тъй като очаквахме подобна реакция.

Освен това и телефонът ми полудя доста бързо. Изглежда всеки, който някога бях познавала, сега имаше да ми каже нещо, след като станах *някоя*. След като казах на Хоуп, че мастилото засъхва върху договора, не отговарях на никакви други обаждания. Тя беше супер развълнувана за мен, макар и малко тъжна, че напускам Белия Жребец, и все пак ме покани да ходя и да пея там всеки път, когато ми се прииска.

Дори предложението ѝ ми се струваше нереално.

За останалата част от нощта изключих телефона си и когато го включих на сутринта, ми се прииска да не го бях правила. Седемнадесет гласови съобщения.

И за тях можех да кажа *не, няма начин да се случи*.

С Боун правихме закуска, след като започнахме деня със страхотен оргазъм, когато Антъни пъкна глава в къщата.

— Шефе, на портата има един мъж, който иска да говори с г-ца Фишър.

Затворих хладилника, изваждайки кутия с портокалов сок.

— Репортер ли? — попитах, което беше още едно доказателство точно как се промени живота ми за една нощ. Холи бе абсолютно права за това.

Антъни поклати глава и подаде визитка.

— Казва, че е частен детектив.

И тогава си спомних, че ипотеката, която баща ми бе направил на Аквариума, беше за да плаща на частен детектив. Боун взе визитката и

ми я донесе.

МОРТЪН ТУАЙНИНГ

ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

Погледнах Боун.

— Той трябва да е детективът, който разследва смъртта на мама.

— Искаш ли да говориш с него?

И двамата мъже ме гледаха, докато въпросът висеше във въздуха. Най-после отговорих.

— Искам да оставя миналото зад себе си, за да мога да продължа напред. Нека дойде. Ако е открил нещо, искам да го знам.

— Напълно съм съгласен с теб, захарче.

Кимнах на Антъни.

— Доведи го.

— Както кажеш, лейди шеф.

Антъни излезе, а Боун погледна към голите ми крака.

— Може би ще искаш да обуеш някакви панталони.

Мортън Туайнинг бе най-скромният мъж, който някога бях срещала. Беше само няколко сантиметра по-висок от мен, и макар да не беше кльоцав, не бе особено едър. Светло кестенявата му коса оредяваше на темето, бе облечен в панталони и сако в цвят каки и с риза на червени и сини квадратчета.

Беше доста... бял.

Щом се настанихме в дневната и се запознахме, г-н Туайнинг зададе първия си въпрос.

— Г-це Фишър, публикували ли сте ваши песни, преди около двадесет години?

Какво, по дяволите?

— Моля? — Боун се стегна на дивана до мен.

Г-н Туайнинг извади папка от кафявото си кожено куфарче и я сложи на масичката за кафе.

— Откакто поех този случай, доста се порових в различни стари места, на едно от тях попаднах на песни, публикувани от името на Рипли Фишър и Джил Грийн отпреди двадесет години.

Името на Джил Грийн увисна във въздуха.

— Джил Грийн беше... на майка ми... те бяха...

Туайнинг кимна.

— Да, наясно съм. И от тук реших, че е много странно името ви да е свързано с неговото. Приходите от песните са се трупали във фондовете на Грийн и никой не е знаел за тях, до преди три седмици, когато съпругата му почина. Адвокатите не разбираха коя е Рипли Фишър и защо не се е отзовала да потърси парите в този тръст.

Боун стисна леко бедрото ми.

— Това наистина е адски странно.

— Така е, ето защо исках да говоря с вас, за да разбера дали това не е някакъв проект на вас и Грийн, който е започнал докато сте била дете.

Поклатих глава.

— Не. Срещата съм го само няколко пъти. Веднъж ми подари китара. Никога не съм имала нищо общо с него.

Туайнинг затвори куфарчето си и се изправи.

— Това ли е?

— Подозирам, че скоро ще имам още въпроси към вас и затова ще поддържаме връзка. Вероятно ще ви се обадя скоро. Приближавам се и наскоро попаднах на неочаквана следа.

— Как така неочаквана?

Той заобиколи въпроса ми.

— Ще поддържаме връзка, г-це Фишър. Задръжете тези копия, мисля, че ще искате да се запознаете с това, което според мен е работа на майка ви.

И след тези думи, Боун го съпроводи до изхода.

Е, това не е ли най-странната среща? Взех папката от масата и отворих първата нотна тетрадка. Беше дует за забранената любов.

Не. Няма да го чета. Не е като да имах нужда да получа още доказателства за измяната на майка ми.

Името на втората песен ме накара да се замисля.

„Envy Green on the Vine“

Текстът беше ужасен и все пак го прочетох до край. Беше за това да искаш нещо, което принадлежи на друг и да се чудиш колко далеч ще стигнат, за да ти го отнемат.

Тръпки полазиха по кожата ми.

За кого говореха? Дали за това, че майка ми е ревнувала от съпругата на Джил Грийн? Или някой е завиждал на това, което е

имала тя?

Стигнах до последния куплет и го прочетох три пъти.

*От сцената в този бар,
Аз свиря на своята китара,
Чакайки ножа да се забие в гърба ми.
Но докато стоим върху тази купчина лъжи,
Благодаря на Господ,
Че скрих истината, зад
Очите на стария Уили.*

Имах усещането, че това значи нещо, но нямах никаква идея какво е. От кой майка ми очакваше да ѝ забие нож в гърба? Или пък Джил се е боял от нещо? И какво, по дяволите, значи това, че истината се крие зад очите на стария Уили?

Боун се върна в дневната.

— Добре ли си?

Кимнах и погледнах към текста, преди да му подам страницата.

— Би ли погледнал това? Последният куплет напълно ме обърка.

Той взе листа, а погледът му полетя по думите.

— Как можеш да скриеш истината зад нечий очи? И аз не виждам смисъл в това изречение.

— Нямам идея. Не мисля... — спрях на средата на изречението — Чакай. Уили. Уили Нелсън. Има негова снимка в бара. Ами ако... ами ако мама е написала това и наистина е скрила нещо зад снимката? — Знаех, че звучи невероятно, но предположението ми не бе по-налудничаво отколкото написаното в песента.

— Зад снимката? Наистина ли? Мислиш, че е скрила там нещо?

— Не знам, но ако е искала да скрие нещо, това място нямаше да е лошо. Не е като някой да наднича зад снимките. Те са заковани за стената. Никой не ги мести и нови не са добавяни след смъртта на мама. Тя бе тази, която ги сложи в рамки и ги закачи.

Боун седна на дивана до мен.

— Наистина ли искаш да дълбаеш в това?

Част от мен искаше да откаже, защото току-що бях приела възможност, която щеше да промени напълно живота ми. Но една

друга по-голяма част настояваше, че трябва да го направя, за да загърбя миналото и да продължа напред.

— Това виси над главата ми в продължение на две трети от живота ми. Винаги е бил въпрос, на който не съм можел да си отговоря, а имам нужда да го оставя в миналото. Може би, ако науча истината, ще мога да се фокусирам върху бъдещето.

Боун кимна.

— Добре. Е, какво смяташ да направиш?

— Мисля, че трябва да отида в Аквариума.

ГЛАВА 41

БОУН

Да се връщам в Аквариума не бе част от плановете ми днес, но нямаше начин да позволя на Рипли да отиде сама. Последното, което научихме, бе, че баща ѝ не е арестуван или обвинен за побоя над Бранди, след като представихме на полицията видеото, за да се свалят обвиненията от мен. Предполагах, че ченгетата бяха решили да потулят случая, защото не искат да вдигат много шум около това как се издъниха първоначално, арестувайки ме.

И все пак, Бранди знаеше, че Рипли е дала записа на полицията, и нямаше да рискувам Рипли да се изправи сама пред братовчедка си. Освен това, не ме интересуваше, че говорим за двадесет годишен неразрешен случай на убийство. Убиецът все още бе някъде навън.

— Можеш ли да погледнеш записите от камерата? Да видим дали има някой вътре?

Рипли повдигна вежди.

— Добра идея.

— От време на време имам добри попадения.

Тя се повдигна на пръсти и ме целуна по устните.

— Какво ще кажеш да имаш някои страхотни идеи по-късно, когато сме голи?

— Имаме сделка.

Тя отвори лаптопа и зареди сайта. Но вместо да видим вътрешността на бара, екранът беше черен. Рипли натисна няколко бутона, но не се случи нищо.

— По дяволите. Сигурно са махнали камерата, след като ченгетата показаха видеото на Бранди.

Мамка му.

— Това значи, че отиваме на сляпо.

Рипли кимна, а раменете ѝ увиснаха леко.

— Ако въобще успеем да влезем. Ами ако са сменили ключалките?

— Като отидем ще разберем.

Качихме се на пикапа и потеглихме на там.

Отвън Аквариума изглеждаше напълно пуст. Отпред нямаше коли и никой не бе паркирал отзад.

Когато Рипли посегна към дръжката на вратата, сложих ръка на бедрото ѝ.

— Ако братовчедка ти е вътре, се съмнявам, че ще се зарадва да ни види.

С гримаса, тя отвърна.

— Така е. Ако е вътре, изчезваме и оставяме частния детектив да се оправя с това.

— Сигурна ли си?

Тя прехапа устни.

— Наистина искам да не е там.

— Да вървим тогава. — Подадох ръка към нея — Ключовете?

Тя ги пусна в дланта ми.

— Добре. Ако налетим на нея, ще ѝ кажеш, че си забравила нещо и си се върнала да го вземеш. Тя няма нужда да научава друго.

— Съгласна съм. Мога да се върна за пръстена. Онзи, който ти остави в бара. Който бе купил за Амбър. Още е там. Скрих го, за да не може Бранди да го намери и продаде. Така или иначе исках да го взема, няма смисъл да го оставям там.

Годежният пръстен на практика бе последното, което исках да си върна, но ако тя имаше нужда от оправдание, това щеше да свърши работа.

— Добре, но веднага ще се отървем от него. Не го искам около нас.

— Добре. Можем да го продадем и да дарим парите за благотворителност.

— Идеално. Сега, да влизаме, за да се разкараме по-бързо от там.

Излязох от пикапа и затворих вратата, заобикаляйки от предната страна. Когато пхнах ключа в ключалката, Рипли беше плътно до мен.

Клик. Ключалката се отвори.

— О, добре — прошепна Рипли и ме последва вътре в бара. Беше тъмно и тихо, точно като в деня на птицоотвличането. Рипли измъкна

фенерче от джоба си и го включи.

— Сериозно?

Тя сви рамене.

— Изглеждаше ми като по-добра идея от това да включим всички лампи тук. — Тя се насочи директно към далечната стена и фотографията на Уили Нелсън. — Мамка му. Не взех отвертка. Има инструменти в кабинета — тя отстъпи от снимката, но аз извадих джобното си ножче.

— Остави на мен — приближих до рамката и с помощта на острието отвъртях винта, с който бе захваната за стената. Двамата вдигнахме покритата с прах снимка на Уили.

Рипли я завъртя и в първия момент не видях нищо, освен пожълтяло парче хартия, което покриваше задната част на снимката, но, когато Рипли го махна, от него падна друго парче.

— Какво е това? — присвих очи, съсредоточавайки погледа си върху ръкописа.

— Не знам — тя огледа написаното, докато погледът ѝ не се заби на подписа в долния край — Мамка му. Това писмо е от мама.

Тя започна да чете на глас.

Ако си намерил това, предполагам, че вече не съм наоколо. Много пъти съм искала сама да сложа край на живота си, но не мога да оставя малкото си момиченце само на този свят.

Рипли примигна, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Боже, Господи.

Тя заслужава нещо по-добро в този живот и се опитвам да ѝ го дам. Знам, че всички мислят най-лошото за мен, но понякога трябва да ги оставиш да мислят така в името на нещо по-голямо. Никога не съм изневерявала на съпруга си. С никой, в това число и Джил. Въпреки това, което казваха всички, не съм се залепила за него, надявайки се, че ще напусне съпругата си. Не изпитвам

такива чувства към него. Той е просто мил клиент, който е виждал синините ми прекалено много пъти и най-после ме накара да му кажа какво се случва.

Голям удар върху гордостта на една жена е да признае, че не си тръгва от мъжа, който я бие. Джил иска да ми помогне да създам бъдещето си далеч от бара и се надявам, че с песните си ще мога да го постигна. Смятам, че ако се случи нещо с мен, поне тези пари ще отидат при малкото ми момиченце.

Който и да чете това писмо, ще можеш ли да й кажеш, че правя всичко за нея? Кой знае, може би някоя от песните ми един ден ще стане голям хит и тя няма да трябва да се тревожи за пари до края на живота си. Тя просто трябва да отиде и да говори с Джил, и той ще се погрижи да получи всичко, което са спечелили песните ми. Джил уреди парите да отиват в тръстов фонд, така че Франк никога да не може да се докопа до тях.

Той получи достатъчно от мен.

Кръв.

Пот.

Сълзи.

Приключвам с него.

Багажът ми е събран и утре най-после ще го направя. Напускам съпруга си и взимам малкото ми момиченце със себе си. Не знам какво ще се случи, но нещо в мен ми нашепва, че ще е добре да имам резервен план.

Само се моля да не се проваля.

Но така или иначе, който и да си ти, надявам се, че ще занесеш това писмо на Рипли Фишър. Тя винаги е заслужавала нещо по-добро от това да наричат майка й курва, но така поне ще знае, че не е истина. Не съм от жените, които изменят. По-добра съм от това.

Всичко, което искам, е моето бебче да има живот, в който може да върви с високо вдигната глава, горда от това от къде идва.

Ако нещо се случи с мен, причината за това трябва да се търси в семейството ми. Франк винаги е имал къс

фитил, постоянно се чудя дали някой ден няма да ме бутне по стълбите и да се свърши. Но съм прекалено полезна, имайки предвид, че върша всичката работа, че да се отърве от мен, или поне така мисля. Освен това, Лорън само чака да изчезна, за да заеме мястото ми. Тя винаги е искала това, което имам, затова след заминаването ми, ще е наистина щастлива. Може да вземе Франк, така или иначе винаги е казвала, че той е трябвало да бъде неин, а не мой.

Приключих с всичко.

Ронда Фишър

П.П. Кажете на малкото ми момиченце, че я обичам. Тя е най-хубавото нещо, което съм имала в живота си.

По лицето на Рипли се стичаха сълзи, когато вдигна глава, за да срещне погледа ми в тъмнината на бара.

— Тя... тя не е... — думите ѝ завършиха с хълцане. — Как може да не съм го знаела? През цялото това време? Аз мислех...

Осветлението в бара се включи за миг, заслепявайки и двамата ни.

— Ти мислеше точно това, което мислихме всички ние.

ГЛАВА 42

РИПЛИ

Леля Лорън пристъпи към мен и Боун с пистолет в ръка.

— И каквото всички останали ще продължат да мислят. Пусни това на пода и отстъпете от него. След това ще ми кажеш къде е диамантеният пръстен, за който Бранди каза, че си скрила някъде тук.

Мозъкът ми започна да работи усилено, опитвайки се да събере парчетата на пъзела.

Мама бе мислила, че Лорън желае баща ми. Татко бе на бара в нощта, в която мама бе убита... а доколкото знаех полицията никога не бе разпитвала леля за убийството.

— Защо? — издишах тежко думата.

Лорън махна с пистолета.

— Няма да си играем на въпроси и отговори. Сега дай ми това, което държиш, и ми кажи къде е пръстенът.

Устата ми пресъхна докато гледах дулото на стария пистолет, а спомените се блъскаха в мозъка ми. Това беше пистолетът, който татко винаги държеше зад бара. Понякога ми даваше да го гледам как го почиства.

Когато мама бе убита, той изчезна и така и не го откриха. Полицията смяташе, че е оръжието на убийството, и заради това отведеха татко за разпит, въпреки че той правеше питиета, когато се бе случило убийството.

— От къде взе пистолета, Лорън?

Леля ми ме погледна.

— Нося го със себе си от дълго, дълго време.

Дори не се налагаше да питам дали го е направила. Знаех, че беше тя. А след това ме прегръщаше и ме заведе на проклетия Макдоналдс.

— Защо? Тя си е тръгвала така или иначе. Ако си искала татко, си щяла да го получиш.

Боун застина до мен и почти можех да го чуя как ме проклина на ум.

— Не го знаех! Научих чак когато намерих проклетите чанти горе, но вече беше късно!

— Но как? Аз влязох там първа и нямаше никой в банята.

Нищо от това нямаше смисъл. Когато спрях до локвата на пода, там бяха само мама и Джил, мъртви.

Лорън поклати глава и се засмя.

— И кой казва това? Щом влезе, скочих върху тоалетната и затворих вратата. Когато избяга, крещейки...

— ... си се измъкнала и се престори, че припадаш от гледката.

Тя поклати глава.

— Нещо такова. Не беше като да съм го планирала. Франк пиеше повече отколкото сервираше, аз прибрах пистолета и го сложих в джоба си, защото му няхах доверие, че няма да застреля някой. Може би трябваше да го оставя. След това влязох в тоалетната и ги видях ами, заедно... просто... не можех да понеса да я виждам как унижава Франк, под проклетия му покрив. Той заслужаваше по-добро от това! Той остана с нея въпреки слуховете, които се носеха.

Думите ѝ се забиха в мен и бях ужасена най-после да науча истината. Преди да успея да измисля каквото и да е, Лорън размаха пистолета.

— Каж ми къде си скрила диамантения пръстен. Бранди каза, че камъкът струва поне десет бона, а ние имаме много повече нужда от парите, отколкото вие двамата.

Боун най-после проговори.

— Г-жо, ще ви дам всички пари, които искате, за да можете да се махнете от тук. Просто свалете шибания пистолет.

— Затваряй си устата, момче. Никой не говори с теб.

— Мамо? Какво става тук?

Гласът на Бранди дойде от горния етаж, преди да чуем стъпките ѝ по скърцащите стъпала.

О, мамка му. Не знаех как леля Лорън ще успее да прикрие това, но знаех, че няма никакъв начин да застреля собствената си дъщеря. Погледнах към Боун, но погледът му не се откъсваше от треперещите ръце на Лорън, която държеше пистолета, докато поглеждаше към стълбите.

— Стой там, момиче. Идвам горе след малко.

Стъпалата продължиха да скърцат.

— Казах ти да стоиш горе — красна Лорън, когато Бранди достигна до най-долното стъпало.

Ръцете на леля ми се снижиха леко, докато гледаше настрани и Боун се хвърли към нея, събаряйки я на пода, както направи с родео клоуна. Пистолетът гръмна оглушително. Лорън и Боун застинаха на място, а Бранди изпищя.

— Не! — извиках аз и се хвърлих към тях.

Не мога да понеса да преживя същото, като онова на родеото и няма да изгубя още един човек, който обичам в този проклет бар.

Преди да успея да се отпусна на колене, Боун се надигна над леля ми, държейки и двете ѝ ръце приковани над главата ѝ. За щастие не виждах кръв по него.

— О, Боже, мой. Добре ли си?

— Да — изръмжа той, удряйки ръцете на Лорън в пода, докато най-после не пусна пистолета.

— Помощ!

Воят на Бранди проникна в мозъка ми и се обърнах, виждайки я на пода в края на стълбището, а на розовата ѝ блуза имаше огромно червено петно. *Но как?*

Забързах към нея.

— Къде си ранена?

— Не знам. Какво става? Кой има пистолет?

— Обади се на 911 — нареди Боун, все още държейки леля ми прикована към пода. Той погледна към Бранди и след това към мен. — Сигурно е рикоширал или нещо такова.

— Бранди! — изпищя леля Лорън, а погледът на Бранди се стрелна към майка ѝ.

— Мамо? Ти ме простреля?

— Казах ти да стоиш горе — изръмжа Лорън.

Както направих при Боун на родеото свалих блузата си и я притиснах към раната, за да спра кръвенето.

— Дръж това. Здраво. Ще се обадя на бърза помощ.

Щом се свързах с диспечера, бързо разказах какво се бе случило. Бранди вдигна блузата и при вида на собствената ѝ кръв подбели очи и се свлече на пода в безсъзнание.

Когато съобщих това на диспечера, жената каза, че линейката е на път.

Първо пристигнаха полицаите, а след тях и частния детектив заедно с татко. Очевидно и той се бе досетил за посланието в текста на песента, и са дошли в бара, за да разберат дали има нещо, макар че едва ли са очаквали бъркотията, която завариха.

— Исусе Христе. Някой ще ми каже ли какво, по дяволите, се е случило тук?

ГЛАВА 43

БОУН

След часове, след като бяхме разпитвани от куп полицаи, разказахме историята отново и отново, слушахме как бащата на Рипли бива разпитван, най-после ни позволиха да се приберем у дома. Рипли се държеше като шампион, но знаех, че е на път да се разпадне. Можех да го почувствам.

Случи се, когато паркирах в гаража на къщата ми.

— Собствената й сестра?

Слязох от пикапа и заобиколих, отваряйки вратата на Рипли и вдигайки я на ръце, преди да я внеса в къщата.

Бащата на Рипли потвърди, че преди двадесет години, точно Лорън му е казала, че жена му му изневерява. И тъй като мъжът очевидно не знаел как да се справи със ситуацията, предпочел да се дави в алкохола и да излива гнева си върху жена си и дъщеря си. Той призна, че никога не е искал от Ронда да му каже истината. След като тя и Джил Грийн били убити, Лорън му предложила повече от рамо, на което да поплаче. Франк бе признал, че никога не би докоснал Лорън, тъй като тя приличала прекалено много на мъртвата му жена, и не е искал тя да бъде близо до него, за да му напомня за нея.

Никога не бе осъзнавал, че казвайки на Лорън да си събира нещата и да напусне дома му, й дава възможността да избяга от отговорността, която носела за действията си.

Бранди не беше простреляна. Куршумът бе рикоширал в една снимка и бе отчупил стъкло, което я бе порязало. Физически тя бе добре, след като й сложиха няколко лепенки, но да гледа как извеждат майка й с белезници я бе съкрушило. Още можех да я чуя как крещи на майка си, че винаги е знаела, че не я обича достатъчно.

Лорън отвърна на удара, като й каза, че никога нямало да се върне в Нашвил, ако не били бара и Франк. Дори като напуснахме сградата чувахме истеричните викове на Бранди.

Сега Рипли ридаеше на рамото ми. Седнах на дивана, където папката с песните на майка ѝ все още лежеше на масата, и я прегърнах силно в скута си.

Тя подсмръкна и изхълца, преди да вдигна лице към мен.

— Мислех за нея най-лошото през всичките тези години. Нито веднъж не реших, че има възможност това да е лъжа. Каква дъщеря съм аз?

— Захарче, не можеш да се виниш за това. Мислила си точно това, което са ти казвали докато си била дете. Защо да се съмняваш? Доказателствата са били пред теб, подкрепяйки всичко, което ти е казано.

— Но не е било вярно... Господи. Вече дори не знам коя съм.

— Аз ще ти кажа коя си... най-силната, най-невероятната жена, която съм срещал.

Тя се залюля срещу мен.

— Това не е истина. Нито веднъж не помислих... А истината е била *точно там*.

— И ти я видя. Намери я. Събра парчетата и сега ако искаш можеш да кажеш на света, какво наистина се е случило.

— Ако Лорън просто бе останала далеч...

Погледнах към папката на масата.

— Подозирам, че частният детектив щеше да я намери и да я накара да започне да се тревожи, освен това тя каза, че не може да позволи някой да направи лесни пари от бара. Да дойде на местопрестъплението ѝ е дало шанс да държи всичко под око, точно когато детективът е бил близо до разкриването на истината.

Рипли кимна.

— Какво следва сега?

— Ще повдигнат обвинение и да се надяваме, че ще я обявят за виновна.

— Ако не стане, ще стане страхотен медиен цирк.

Раменете ми се напрегнаха при тази мисъл. Това бе последното, от което Рипли имаше нужда в момента, и адски се надявах признанията на Лорън и нашите показания да са достатъчни.

— Без значение какво ще се случи, ние ще се изправим пред него заедно. Ти и аз, захарче. Ние сме в комплект и сме страхотен отбор.

Рипли срещна погледа ми, а буреносните ѝ сиви очи бяха по-замъглени от обикновено заради пролетите сълзи.

— Защо се хвърли към нея? Можеше да те убие! — паниката бе отложена, но не ме изненада.

— Мислиш, че няма да поема куршум заради теб? Ти рискува да се сблъскаш с разярен бик заради мен.

— Тогава не мислех...

— Е, аз пък мислех и няма начин да живея остатъка от живота си без теб. Ако цената да продължиш да дишаш беше да поема куршум, щях да го направя с радост.

— Ти наистина ме обичаш — гласът на Рипли бе дрезгав.

— Едва сега ли го разбра?

Тя поклати глава и обви ръце около тила ми.

— Не, но не смей да правиш нещо подобно отново. Имам нужда да дишаш, за да съм щастлива. Затова, нека да се постареем и двамата да живеем.

— Имаме сделка — казах ѝ и я целунах, вдигайки я на ръце.

Естебан наведе глава на страни и размаха криле.

— *Влюбени птички.*

Проклетият папагал винаги беше прав.

ГЛАВА 44

НЕРЕШЕН СЛУЧАЙ ЗА УБИЙСТВО В НАШВИЛ, НАЙ-ПОСЛЕ РАЗРЕШЕН.

Слуховете се оказаха лъжа.

Двадесет години по-късно, въпросите около смъртта на кънтри легендата Джил Грийн, най-после получиха отговора си, и не е това, което гласят слуховете. Ронда Фишър, убитата съпруга на Франк Фишър, бивш собственик на известния бар Аквариума, най-после каза това, което имаше. Писмо от починалата жена бе добавено към доказателствата в процеса срещу сестра ѝ, Лорън Леър, която се съгласи на предварително изслушване. Процесът е насрочен за края на следващата седмица.

Дъщерята на Фишър, Рипли обаче, сега се оказва под светлините на прожекторите по напълно различни причини. Тя и любимата кънтри певица, Холи Уикс, пуснаха чисто новият си дует. „Не ми казвай не“ е номер едно във всички кънтри класации и е първият сингъл от пресния албум на Рипли Фишър „Да открия себе си“, който ще е на пазара от идния месец.

Фишър първо оглави касациите като жената до лошото момче на кънтри музиката, Боун Трашър. Двойката наскоро направи огромно дарение в нашвилския приют за животни, от където двамата осиновиха кученце. Вчера Трашър обяви, че той и Фишър ще бъдат заедно на турне следващата година.

Освен това последния албум на Трашър ще бъде по магазините до две седмици и се носи слух, че в него ще има няколко песни написани за Фишър. Пускането на последния сингъл свидетелства за това, след като феновете бяха удивени от новината, че номер едно хитът всъщност е предложение за брак.

Фишър обяви публично, че след като Трашър е задал въпроса с песен, ще му се наложи да изчака и да получи своя отговор по същия начин.

ЕПИЛОГ

РИПЛИ

Три месеца по-късно

Погледът ми се местеше от един човек на друг, докато Боун се опитваше да ми обясни семейното дърво на семейство Карас, но честно, бях напълно изгубена. Не мислех, че е лудост, тъй като можех да се обзаложа, че никой няма да се справи с тази задача по време на кръщение.

Колко тайни можеше да има едно семейство?

Очевидно, що се отнасяше до фамилията Карас, много.

Сестрата на Крейтън, Гриър, и съпругът ѝ, Кавану Уестман, мъж, който бях виждала само във филмите, бяха приели честта да бъдат кръстници на малкото пиццашо детенце облечено в бяла дантела.

С Роуз вече се познавахме много добре, имайки предвид колко време прекарвах в Хоумгроун Рекърдс. Все пак, когато едно дете повърне върху теб си създавате някакъв вид връзка... не толкова официална и все пак доста плашеща.

Едва когато Роуз се върна в ръцете на майка си, разбрахме, че церемонията е приключила и се насочихме към тентата в задния двор на църквата, където около периметъра кръжаха дузина облечени в черно охранители. Те провериха самоличността ни за втори път, преди да ни позволят да минем покрай тях.

— Имат повече охрана, отколкото имаше миналата седмица — прошепна Боун.

Миналата седмица присъствахме на едно направо сюрреалистично събитие и все още не можех да повярвам, че се бе случило. Минах надолу по червения килим, и макар да не го правех за пръв път, чувството винаги бе невероятно вълнуващо, а след това *пях по време на проклетото шоу за раздаване на кънтри награди*.

Всичко бе така ужасяващо интензивно, но жената, която сега гордо гледаше как бебето ѝ минава от един гост към друг, успокои

нервите ми като ми каза, че ще съм по-добре, ако *си представям всички в публиката по бельо.*

„Просто помни, че ако някой каже или направи нещо злобно, Крей ще го накара да изчезне.“

Гледайки цялата тази охрана и особено възрастния мъж, обграден от гардове, който изглеждаше точно така, все едно е излязъл направо от *Кръстникът*, започвах да се чудя, дали Холи наистина се е шегувала, или бе казала самата истина.

Преди да успея да попитам Боун дали наоколо ще полетят куршуми, възрастният мъж се приближи към Крейтън и взе Роуз от него.

— Първата от новата генерация. Тя е прекрасна малка принцеса. Холи пристъпи напред.

— Дом, дори не започвай. Крей вече достатъчно я е разглезил.

— Тя ми е внучка, ще я глезя колкото си искам — отвърна Дом и се наведе, за да целуне Холи по бузата. — Тя е самата прелест. Накара ни да се гордеем, мила моя.

Силно татуиран мъж... или поне си мисля, че е силно татуиран, защото гъстата му брада и ризата не можеха да скрият татуировките по шията му, обви защитнически ръка около жената, в ляво на мен.

— Само почакай. Когато разбере, че съм ти надул корема, ще прати горилите си да ни закарат до олтара, с пушки опрени в гърбовете ни.

— Шшшт. Ще му кажа, когато сме готови. Нито минута по-рано — жената покри татуираната ръка върху корема си и се огледа. Щом улови погледа ми повдигна една вежда. — Закълни се, че няма да кажеш. Може да не изглеждам яка, но съм мафиотска принцеса, още от преди да бъдеш мафиотска принцеса да стане готино. — Тя премигна. — Чакай, може би това никога не е било готино. Добре, де, задраскай това. Все още не сме готини. Поне аз не съм.

Тялото на татуирания мъж видимо се разтнесе от потиснат смях.

— Успокой се, кексче. Сигурен се, че няма да те изпортят. — Той се обърна и протегна ръка към нас. — Аз съм Бишъп. Това е Ейдън. Освен това, мога да свидетелствам, че тя е много готина.

С Боун се здрависахме с тях.

— Познавам те. Беше в *Inked Life* този месец.

Ейдън плесна с ръце.

— Да, определено беше той. Виждаш ли, мило, вече си известен.
— Тя погледна към татуировките на Боун, които също не бяха напълно скрити от ризата му. — Трябва да дойдеш в Ню Орлиънс. Вуду Инк е *най-добрият* салон за татуировки наоколо.

Боун ме погледна.

— Може би ако успея да я навия да се омъжи за мен, ще дойдем там за медения месец. Винаги съм обичал Ню Орлиънс.

Ръгнах леко Боун с лакът в ребрата. Е, може би не много леко.

— Ще спреш ли да го казваш пред хората?

— Какво? Това че мъкна наоколо годежен пръстен от три седмици, но ти все още не ми даваш отговор?

Извъртях очи.

— Не го слушайте. Той не носи пръстена. Само се шегува...

— О, захарче, някой ден ще осъзнаеш, че никога не се шегувам, що се отнася до теб.

Хвърлих му шокиран поглед, но вътрешно бях супер развълнувана, защото на телефона си имах току-що записана нова песен, която най-после бе идеална и готова Боун да я чуе.

Ейдън насочи погледа си от мен към Боун.

— Изглежда, че след това ще имате някой интересен разговор.

Боун ме притисна към себе си.

— Всеки разговор с тази жена е интересен.

Преди да успея да отговоря, в предната част на тентата се надигна някаква глъчка и двама от охранителите сграбчиха един мъж за ръцете.

Крейтън даде Роуз в ръцете на Холи и се насочи натам.

— Какво, по дяволите, става тук, Кенън? Не си поканен.

Из тълпата се надигна шепот, а двамата мъже се гледаха така, все едно държаха пистолети от дванадесет парчета, или отколкото там парчета се състояха пистолетите за дуели.

— Трябва да говорим, Крей.

— И реши, че кръщенето на дъщеря ми е идеалното място за това? Разкарай се от тук.

Възрастния мъж, Дом, наблюдаваше сцената с интерес.

— Просто ме чуй.

— Не е нужно да правя каквото и да е било.

— Пет минути — каза Кенън през стиснати зъби и имах чувството, че говори въпреки гордостта си.

Холи пристъпи до Крейтън.

— Говори с него. Но го направи другаде, за да може гостите да се насладят на следобеда, без да гледат как двамата се пребивате.

Стегнатата поза на Крейтън не се отпусна, но той тръгна навън, изръмжавайки през рамо:

— Последвай ме.

Когато излязоха в тентата настана отново тишина, а Холи, Гриър и Кав дойдоха при мен и Боун, които стояхме до Ейдън и Бишъп.

— Някой да иска да залагаме как ще приключи всичко това? — попита Гриър.

Кав погледна надолу към нея.

— Сериозно ли, скъпа?

— Какво? Не е като двамата да се избият. Все пак влязоха в църквата. Почти напълно съм сигурна, че дори Господ няма да се поколебае да покоси Крей, ако го направи.

— О, мълчи. Крей знае, че няма да му се наложи да се тревожи за Господ. Аз ще го убия собственоръчно, ако направи това в деня на кръщенето на Роуз — усмихнато заяви Холи.

Тези хора са побъркани. И това бе официалното ми мнение.

Час по-късно, когато отидохме до прекрасния ми, напълно реставрира Джувелин, Крейтън се бе върнал, а другият мъж бе изчезнал.

— Мислиш ли...

Боун взе ключовете от ръката ми.

— Не искам да знам.

Опитах да си ги взема обратно.

— Хей, колата е моя, аз ще карам.

— Не и този път, захарче. Аз ще карам и няма да се приберем у дома, докато не получа отговора, който искам.

Усмигнах се самодоволно заради тайната, която пазех.

— Добре, но аз ще избирам музиката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.